

Fırka-i Naciye
İlim, Kùltür ve
Araştırma Derneği
Yayınları

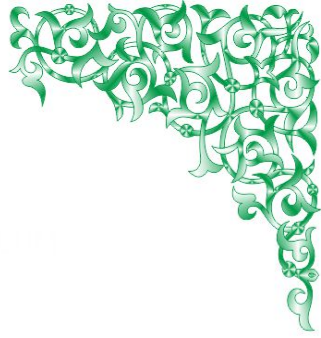
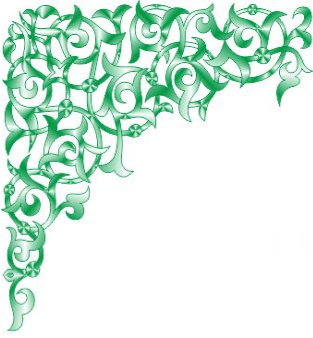
KIYAMET ALÂMETLERİ

Muhammed Sıddık HEKİM

(Kuddise Sirruhu)

Sıirtli Hafız Efendi

Kumlucalı Alim

KIYAMET ALAMETLERİ
isimli eserin Tüm Yasal hakları
Fırka-i Naciye İlim, Kültür ve
Araştırma Derneği'ne aittir.
İzinsiz ve ticari amaçla
hiçbir şekilde
basılamaz, çoğaltılamaz.

KIYAMET ALÂMETLERİ

Muhammed Sıddık HEKİM
(Kuddise Sirruhu)
Siirtli Hafız Efendi
Kumlucalı Alim

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Değerli Kardeşlerimiz;

Bu kitap Muhterem Hocamız Muhammed Sıddık Hekim'in (Siirt'li Hoca Efendi) Fırka-i Naciye ve Hükümleri hakkında yapmış olduğu sohbetlerin Fırka-ı Naciye Cilt 1 olarak yayınladığımız kitabın hacim olarak büyük olduğundan istifadesi kolay olsun diye bölümlere ayrılarak kitapçıklar haline getirilmiştir. Faidenin tam hasıl olması için kitapçıkların tamamının okunması gerekmektedir. Bu kitapçıklar sohbetlerin yazıya aktarılmış hali olduğundan, kitaplara bölünmesi esnasında konu tam olarak bitmediğinden, aynı konu bir başka kitapta da geçmektedir. Buna yaparken meydana gelen hatalar bize ait olup; önce Muhterem Hocamızdan sonra da bütün kitapları okuyan kardeşlerimizden özür diliyoruz.

İÇİNDEKİLER

- Muhammed Sıddık Hekim'in Hayatı
- Kıyamet Alametlerinin Hak Oluşu
- İstanbul'un Fethi Hadisi
- İmamı Azama göre Kıyamet Alametleri
- Dâbbetül Arz
- Hz. Mehdi (a.s)
- Hz. Mehdi'nin Vasıfları
- Hikmetli Bir Hikâye
- Akıl
- Deccâl
- Deccâl Medine'ye Giremez
- Hz. İsa (a.s)
- Hz. İsa Öldürülmemiştir
- Hz. İsa'nın Nüzulu ve Rasulullahın Şeriatını Yayması
- Rasullere ve Kitaplarına İman Hususu
- Ye'cüc ve Mecüc
- Seyyid Aliyyil Havas Hz. Göre Kıyamet Alametlerinin Vukuu Zamanı
- Ümmetimin Ömrü 1,5 Gündür Hadisi
- Güneş'in Batıdan Doğması
- Dâbbetül Arz
- Diğer Alâmetler
- Son Asır ve Nefhatun Fissur

MUHAMMED SİDDİK HEKİM (Kuddise Sirruhu)

1921 yılında Siirt ili Şeyh Halef mahallesinde dünyaya geldi. 6 yaşında iken âmâ bir hafızdan dinleyerek, eline hiç Kur'an-ı Kerim almadan hafız oldu. Şeyh Muhammed-el Hazin'in evladı Alâaddin AYDIN'ın sohbetlerini dinleyip duasını alarak, memleketinden ayrılıp, 1947 yılında Korkuteli ilçesine geldi. Ezher Üniversitesi mezunu meşhur Hafız Yoylu Müftü'nün ısrarı üzerine bir yıl Korkuteli'nde kalarak hatimle namaz kıldırıldı. Kendisine bugüne kadar önüne kimseyi geçirmedığı sorulduğunda "Bugüne kadar kendi ayarımda okuyana rastlamadım. Bu kişiye Allah öyle bir kabiliyet vermiş ki ben onun yanında hiç kaldım." demiştir. Muhammed Sıddık Hekim, Hafız Yoylu Müftü'nün tüm ısrarlarına rağmen 1948 yılında Kumluca'ya gelmiştir.

Kumluca henüz nahiyedir, çok fakirdir. Hafız olunca kendisini Eski Cami'ye imam ederler. Hafızdır, fakat Arapça ve Türkçe dahil okuma yazması yoktur. Hutbeye çıkmadan önce bir kitabı okutur, anında ezberler ve harfiyen hutbede tekrarlarıdır. Bunun bu şekilde devam edemeyeceğini görünce, kendi kendine okuma yazmayı öğrenmeye karar verir. Arapça ve Türkçe'yi bir gece çalışarak hem okuyup hem de yazacak hale gelir.

Elmalı Kütüphanesi'nden ve İstanbul'dan getirdiği Tefsir, Hadis, Fıkıh, Akaid, Usül, Tarih kitaplarını bir defa okuyarak hıfzeder. Daha sonra Hacca gittiğinde, orada bulduğu orijinal eserleri getirip okur. Kütüphanesini yüzlerce cilt kaynak eserle zenginleştirir. Bütün bu eserleri bir defa okur ve hafızasına alır.

Kendisi "Ben hiçbir okulda veya Medresede okumadım, ümmiyim. Bugüne kadar Tefsir, Hadis, Akaid, Fıkıh, Usül, İslam Tarihi ile ilgili konularda hiçbir hocaya, hiçbir hususu sormadım, ihtiyaç da duymadım. Bu tamamen Allah'ın bir lütfu ve inayetidir. Elimdeki

kaynaklar o kadar çok ki, çoğu alimler bunların adlarını bile bilmezler.” der.

Kumluca’da 12 yıl kadrolu imamlık yaptı ve hiçbir ücret almadı. 1960 yılında Antalya’ya gider, orada sohbet ve irşada başlar. Yıllarca Ramazan ayında hatime namaz kıldırır. Kadir Gecesi gelince o gece teravih namazında Kur’an-ı Kerim’i baştan sona okuyarak hatim eder. Bu hatime ait 7 saat süren teravih namazı kasetleri mevcuttur, fatihlik eden hafızların çoğu hayattadır. İslam tarihinde cemaatle sesli olarak teravih namazında bir gecede Kur’an-ı Kerim’i baştan sona hatmetmek kendisine nasip olmuştur. Bu bir nadirattır. Allah’ın lütfu inayeti Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’ın himmet ve bereketidir.

Antalya Yivli Minare Camisi’ndeki sohbetlerine devrin Diyanet İşleri Başkanları, Müftüleri, Müfettişleri gelmiş, kendilerinden fikir alış veriş yapmışlardır. Hac döneminde hacla ilgili içinden çıkılamayan konularda kendisine danışmışlardır. Mesned ve senetsiz asla hüküm vermemiştir.

Hiçbir zaman ilmini insanlardan esirgememiş, ilmini bir yem olarak kullanıp, dünyalığa alet etmemiştir. Onlarca, yüzlerce talebe yetiştirmiş. Talebe okutuyoruz verin edin diye bir şey söylememiş. Zaten imamlığı döneminde de hiç maaş dahi almamış. Ömrü boyunca vermiş ve almamıştır. Zaten Saadatslar da böyle yapmışlardır. Hz. Ebubekir Sıddık (Radiyallahu anh) piridir. Hz. Şeyh Alaaddin AYDIN zamanın Ğavsıdır, elbette onun her hususta vekil tayin ettiği Akdemül Hulefası Muhammed Sıddık HEKİM (Kuddise Sirruhu) öyle olacaktır. Hiç almamış hep vermişlerdir.

Mübarek hep buyururdu: “Büyük zatlar, vefatına yakın halk nazarından tamamen unutulur, kimse onu hatırlamaz olur. Varlığı ve yokluğu belli olmaz hale gelir.” Hayatında bunu böylece ispat etmiştir.

O bir gönül sultanı, Kumluca sevdalıydı. Bütün emeli Kumluca’nın il olmasıydı, “Kumluca’yı il olarak inşaallah görürüz” derdi.

Kendisini ziyarete giden yetkililere de dua eder, “Kumluca’ya koyduğunuz her bir taşı bana yapılan bir hizmet kabul ederim.” derdi. Gel gör ki kendisini Kumluca’lı Alim yazın diye bizlere anlatırken, Kumlucalıların bundan bihaber olması eserlerinden bile bihaber olmalarına ne demeli? Allah O yüce zatın hürmetine bizleri bağışlasın. Onun himmet, hayrat ve bereketini belde-mizden, ülkemizden esirgemesin. AMİN.

Alim ölünce alem ölür. Biz bunu Mübarek Hocamızı kaybedince anladık.
(İrtihali 04.05.2009)

Yayınladığımız bu eserler yıllarca yapılan çalışmaların ürünü olup, amacı itikadî bozukluklardan ve fitnelere bunalan 21. asrın insanına her konuda ışık tutmak, Fırka-i Naciye’nin hükümlerini anlatarak dünya ve ahiret saadetine ulaştırmaktır. Bu eserlerin yazılmasına sebep olan asıl faktör; “İTİKADLARIN BOZULDUĞU, FİTNELERİN ÇOĞALDIĞI, ALİMLERİN AZALDIĞI BİR DEVREDE, İTİKAD BOZUKLUĞU KARŞISINDA SUSAN İLİM SAHİBİNİN ÜZERİNE ALLAH’IN, RASULLAH’IN, MELEKLERİN VE BÜTÜN İNSANLARIN LÂNETİ OLSUN.” Hadis-i şerifidir.

Sebeup bizden tevfiğ Allah’tandır.

Hacı Salih Gürkan Camii
İmam Hatibi
Süleyman ÇELİKKAYA

Ayrıntılı Bilgi ve İrtibat İçin:

www.muhammedsiddikhekim.com
bqseyyidoğlu@gmail.com

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين و به نستعين ❁ الحمد لله الذى اطلع فى
سماء الأزل شمس انوار معارف النبوة الحمديّة ❁ وأشرق من افق
اسرار رسالة مظاهر تجلّى صفات الأحمديّة ❁ احمده على ان
وضع اساسى نبوته على سوابق أزليته ❁ ورفع دعائم رسالته على
لواحق أبديته ❁ واشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له الفرد
المنفرد فى فردانيته بالعظمة والجلال ❁ الواحد المتوحد فى وحدانيته
ياستحقاق الكمال والجمال ❁ واشهد ان محمداً عبده و رسوله
الذى قيل فى حقه فانت رسول الله اعظم كائن ❁ وانت لكل
الخلق بالحق مرسل ❁ عليك مدار الحق اذ انت قطبه ❁ وانت
منار الحق تعلو و تعدل ❁ فؤادك بيت الله دار علومه ❁ وباب
عليه منه للحق يدخل بنا بيع علم الله منه تفجرت ❁ ففى كل
حى منه لله منهلٌ محالاً يحول القلب عنك ❁ وإننى وحقك لا أسألُ
ولا اتحول عليك صلوات الله منه تواصلت صلواتنا اتصالاً عنك
لاتنفصل صلواتنا وسلم عليك يا سيدنا يارسول الله

KIYÂMET ALÂMETLERİNİN HAK OLUŞU

Aziz Kardeşlerim;

Bu kıyâmet alâmetleri, Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'den bugüne kadar kadremeli olarak geçmiş fitneler hakkında Hz. Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) malûmatı vardır. Sadece bunlardan bir tanesini hatırlatmak yerinde olur. Hepimizin bildiği, o da İstanbul'un fethi hakkında:

لَتَفْتَحَنَّ الْقُسْطَنْطِينِيَّةَ وَلَنَعْمَ الْإِمِيرُ أَمِيرُهَا وَلَنَعْمَ

الْجَيْشُ ذَلِكَ الْجَيْشُ

Asırlar öncesinden Kostantiniyye (İstanbul)'un fethedileceğini haber vererek hem fethedecek komutanı, hem de askerlerini övmüştür.

Peki bunda bir mecâzîlik var mıdır? Bunda mecâzî mana nasıl olabilir? Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) sarahâten söylediklerini te'vile kalkışmamak lâzımdır. Kendi mantığına göre te'vil etmeğe yanaşmamak lâzımdır. Beklemek lâzım. Mutlaka ve mutlaka...O günden bu güne kadar bu fitneler hakkında binlerce hadis vardır.

Mahlûkâtın değişik halleri ile alâkalı hadisleri okurken te'vile veya mecâzîdir diyerek hakiki

manasının dışına çıkmak yersizdir, doğru değildir. Zira o hadisleri okuduğumuzda, evet, işte Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) haber verdiğini, işte bu zamanda yaşıyoruz deriz. Hatta geçmişiz bile... Bu haberlerin bazıları zuhûr etmiştir, zuhûr etmeyenleri de te'vile kalkışmadan zuhûrunu beklemek lâzımdır. Vakti geldiğinde onlar da zuhûr edecektir. Allahü Zülcelâl'in inâyetiyle...

Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) zamanla ahabârı (haberleri) Sinden yani Çinden alacaksınız, buyuruyor. Yani uzaklığına binâen Çin'den alacaksınız. O zaman Çin gibi uzak bir yerden nasıl haber alınabilir, deniliyordu. Telsizleri vs. yoktu. Cenab-ı Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem), birçok hadiseleri ve teknik gelişmeleri işâret eden birçok hadisleri vardır. Ama hepsi de vâkti geldiğinde zuhûr ediyor, gözönüne çıkıyor. Bunlar Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in mucizeleridir. Bunların zuhûr ettiğini gördüğümüzde Rasûlullah'ı (Sallallahu Aleyhi Vesellem) iyice tasdik ediyoruz. Bunlar itikâdidir...

İMAMI AZAMA GÖRE KIYAMET ALAMETLERİ

İmam-ı Azam Ebu Hanife (r.a) Fıkhül Ekber isimli eserinde buyuruyor ki: İtikâdî hususları sayarken;

اقرخروج الدجال ونزول عيسى من السماء وظهور
ياجوج ومأجوج وطلوع الشمس من مغربها وسائر
علامات القيامة على ماوردت به الأخبار الصحيحة
حق كائن

İkrâr ederim ki; Deccâlin çıkması, Hz. İsa'nın(a.s) nüzûlü, Ye'cüc ve Me'cüc'ün zuhûru, Güneşin batıdan doğması, bu dördünü böyle saydıktan sonra der ki, sahih haberlerle, hadislerle vârid olan diğer kıyâmet alâmetleri de haktır ve olacaktır, diyor.

Ebu Hanife böyle buyuruyor. Gâyet açık bir şekilde bunlar haktır ve olacaktır, diyor. Mecâzîdir veya te'villidir demiyor.

Hülâsa, Mâtûridi ve Eşâri ulemâsı bu hususta akaid aksamında geniş bir şekilde bahsetmişlerdir. İmam-ı Nesefi, İbni Hümmam, İmam-ı Tahavi, Seyyid-i Cürcânî, Fahri Razî gibi zevâtın bir çokları akaid ile alâkalı eserlerinde bu hususlardan bahsetmişlerdir, açıklamışlardır. İmân hakkındaki ehli sünnetin akidelerini sayarlarken, dünyanın sonuna geldiğini belirterek:

Çünkü;

نفخة في السور

geleceğinden bu kıyâmet alâmetlerini imânın bir bölümü olarak saymışlardır.

DABBETÜL ARZ

“Müsayere”de şöyle buyuruluyor:

خروج الدجال ونزول عيسى من السماء وظهور
يأجوج ومأجوج

وطلوع الشمس من مغربها و دابة الارض

Ebu Hanife kıyâmet alâmetlerini dört olarak saymıştır. Bu da beşinci olarak Dabbetül Arzı sayıyor. Sûre-i Neml ile de isbatına çalışıyor...

وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ
تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ

(Neml/82)

Dabbetül Arz çıktığında, mü'min ile kâfiri birbirinden ayırt edecek olan bir dabbedir. Bir mahlûktur. Bu dabbe Hz. Musa'nın (a.s) asası ve Hz. Süleyman'ın (a.s) hâtimi gibi mü'min ve kâfiri ayırd edecektir. Dabbetül Arzın isbatı da Sûre-i Neml'deki bu âyettir, diyor ve isbat ediyor.

Aziz Kardeşlerim;

Sizleri daha fazla yormamak azmimiz vardır. Ancak şunu çok iyi bilmek lâzımdır ki mutlaka bu dünyanın bir sonu vardır. Rasûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem ardından başka bir nizam kurulacak değildir. Hatta Âdemin (a.s) gelişini de geçmiş mahlûkata nazaran son geliş diye tabir etmişlerdir. Çünkü Âdem'den (a.s) evvel birçok şeyler yaratılmıştır. Cinler, melekler vs. gibi. Bu sebeble Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) de son Rasüldür. Âhir zaman peygamberidir. Ondan sonra arkasından peygamber gelmeyeceğine göre, zirâ öyle buyuruyor Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem): Benden sonra nebi gelmeyecektir. Oğlum İbrahim (a.s) ve diğer oğullarım bundan dolayı benden evvel vefât etmiştir. Kalmış olsalardı, nebi olmaları lâzımdı...

Bundan dolayı Rasûlüllah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu yana 1400 küsur sene geçmiştir. Haber verdiği kıyâmet alâmetlerinin birçoğu zuhûr etmiştir. Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) haber verdiği âhir zaman fitneleri hakkında İbni Kesir'in Kitabul Fiten ve bu hususta yazılmış olan diğer zevâtın eserlerinde çok geniş malûmat verilmiştir. Neler geçmiş bu dünyadan... Emeviler, Abbasiler... neler, neler...

Hız. Ömer'in (r.a) vefatından sonra fitneler başlamıştır. Fitne kapısı kırılmıştır...

Aziz Kardeşlerim;

Bazı kitaplar, özellikle "Hüccetullahi Alel Âlemin" Yusufu Nebhâni, Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in mûcizelerini beyân etmek suretiyle kendisinden sonra zuhûr edecek olan fitneleri birer mûcize olarak belirtmiş ve ilân etmiştir. Huzeyfetül Yamanî: On kişi bile fitne meydana getirecekse, kabilelerini bile Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bize haber vermiştir. Kerbelâ olayı, Moğollar, İstanbul'un fethi vs. gibi. Hatta bu alâmetlerin kademe kademe zuhuru ve âhir zaman durumlarını Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) birçok hadislerinden açık ve net olarak anlıyoruz. Bu alâmetler, kıyâmetin kopmasının yaklaştığını gösteren küçük alâmetlerdir. (Alâmetül Suğra) Hatta; Hız. Ömer (r.a) devrinde çekirgeler yok olmuş. İlk helâk olacak mahlûkun çekirge olacağını bildiğinden heyecanlanmış ve aratmıştır. Neticede Yemen tarafından bir hapaz çekirge bulunmuş da kıyâmet alâmetlerinden olan çekirge yok olmamıştır. Henüz kıyâmet kopmayacak buyurmuş...

Âlâmatül Kübra olarak belirttiği on büyük alâmet ki; şu ana kadar zuhur etmiş değildir. Filha-

kika, bu âlâmetlerin zuhurundan evvel bazı âlâmet ve emâreleri vardır. Bu âlâmetlerin bazı şâhsiyetleri vardır. Onun için bu âlâmetler öyle tasavvurlarla veya bazı benzetmelerle falan olmaz. Bundan dolayı ehemmiyetine binâen bu hususta bir fasıl açmak yerindedir. Bu büyük âlâmetlerin ilki ve birinci âlâmet durumunda olan Muhammedül Mehdi'nin (a.s) zuhuru ve kendisine ait olan ve Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) Mehdi (a.s) hakkında belirttiği işaretleri serdetmeğe çalışacağız. Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle.

MUHAMMED- EL-MEHDİ (a.s)

Kardeşlerim;

Muhammedül Mehdi (a.s) aslında Cenab-ı Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in sûlbündendir. Aynı zamanda doğum yeri de Medine-i Münevveredir. Velâkin bîatı Mekke'de olacaktır. Mehdi (a.s) İslâm ülkelerindeki mânevî devlet ricallerine sancaklar gönderir. İlk sancağı Küfe'ye, sonra Şam'a ve diğer İslâm diyarlarına...

İslâm ülkelerine gönderilecek sancakları, manevî devlet ricâli olan, maneviyat ve sorumluluğu yüksek olan zâtlara gönderecektir. Sancağı göndereceği kişiler sıradan kişiler olamaz. Böyle

sıradan kişilerin kendilerine sancak gönderdiği iddiaları ancak fitnedir.

Geçmiş zamanda Şeyh Said isyanındaki fitnenin nedeni kendisine sorulduğunda: “Mehdi'nin (a.s) sancak gönderdiği biz olalım, istedik” diye söylemiştir. Ve bu fitne insanları elef-telefon etmiştir.

Mehdinin gelmesinin sebebi, alâmet ve emâresi de yeryüzünde zûlüm, cevru cefâ, haksızlık, hercü merc, katillik, cânilik oldukça revâçta olacak. Hatta katile “niye öldürdün?” diye sorulsa “bilmem” diyecek. Mâktul de niye öldürdüğünü, katledildiğini bilmeyecek derecede cevru cefânın artmış olduğu ve bu gibi hallerin yaygın olarak cereyân ettiği bir döneme zûhuru rastlayacak. İşte böyle bir devrede bu mübârek zât zuhur edecektir. Mehdi'nin (a.s) zuhuru bu şekilde olacaktır. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bunları söylerken muâyyen bir yer için, belirli bir grup bir cemâât için gelecek demiyor. Mehdi (a.s) umuma gelecek. İslâm âlemi bu alâmetlerin dışında yaşamayacaktır. Mutlaka her Müslüman behemâhal bunlarla karşı karşıya kalacaktır. Ama dâvetine icâbet edecek, ama karşısında olacak. Bu anlatmaya çalıştığımız vâkı'a İslâm âleminin umumuna şâmindir. Muâyyen bir yerde, muâyyen bir devlette değildir. Ehemmiyetine binâen bu husustaki Hadis-i

Şerifleri sizlere serdetmeğe çalışacağız: Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle...

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem ilk olarak şöyle buyuruyor:

الحديث الشريف: قال رسول الله صلواته عليه

وسلم: المهدي من عترتي من ولدفاطمة

(رواه ابوداود وابن ماجه والطبراني والحاكم عن ام سلمة رضاللة

عنها)

Hadis meâli:

Yani, "Mehdi benim itretimden olup Fatima'nın (r.a) evlâdındandır." buyuruyor. Hasenî oluşu daha tercihlidir.

حديث آخر قال صلواته عليه وسلم:

لايذهب الدنياحتى يملك العرب رجلا من اهل بيتي

يواطئ اسمه اسمي

(رواه امام احمد وابوداود والترمذي. قال حديث حسن صحيح)

Hadis Meâli:

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem: "Bu dünyanın sonu gelmeden mutlaka benim itretimden bir yiğit gelecek ki Arablara mâlik olacak, ismi

de benim ismime uygun olacaktır, baba ismi de benim baba ismine uygun olacaktır.” buyuruyor.

Bir başka hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur:

حديث آخر: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:
يقول نحن سبعة من ولد عبدالمطلب سادات اهل الجنة
انا وحمزة وعلى وجعفر والحسن والحسين والمهدى
(رواه ابن ماجه وابو نعيم الاصفهاني عن انس ابن مالك رضالله
عنه)

Hadis Meâli:

Yani: “Biz Abdülmüttalibin evlâtlarından yedi kimseyiz. Biz cennetin sâdâtlarıyız. Başta Ben, Hamza, Ali, Cafer, Hasan, Hüseyin ve Mehdi” diye cennetin sâdâtları olarak bu yedi ismi saymıştık.

Bu hususta bir hadis daha:

حديث آخر: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:
لاتذهب الدنيا حتى يبعث الله تعالى رجلاً من

اهل بيتي يواطئ اسمه اسمي واسم ابي فيملى الارض
عدلاً وقسطاً كما ملئت ظلماً وجوراً
(عن عبدالله ابن مسعود)

Hadis Meâli:

Yani: Bu dünyanın sonu olmadan, gelmeden mutlaka Allahü Zülcelâl bir yiğit gönderecektir. Bu yiğit mutlaka benim ehli beytimden, itretimden-dir. Onun ismi benim ismime, babasının ismi de babamın ismine uygun olacak. Yani Muhammed bin Abdullah olacak. Yeryüzüne dolmuş olan zulüm ve cevrü cefanın yerine adalet ve hakkâniyeti getirecek, Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle buyuruyor.

روى الديلمى فى الفردوسى عن عبدالله ابن عباس

عن رسول الله صلعم:

قال المهدي طاووس اهل الجنة

Hadis Meâli:

Deylemi "Firdevs"inde mesnedinde -hadis kitabıdır- buyuruyor ki:

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem: Mehdi cennet ehli arasında tavus kuşu mesabesinde-dir, buyurmuştur.

Bir diğer hadiste:

حديث آخر: قال صلوات الله تعالى عليه وسلم: ليخرجن

رجلا من ولدى عند اقتراب الساعة حتى تموت

قلوب المؤمنين كما تموت الابدان لما لحقهم من الضرر
والشدة والجوع والقتل وتواتر الفتن والملاح العظام
واماتة السنة واحياء البدع وترك الامر بالمعروف
والنهي عن المنكر فيحيى الله بالمهدي محمد ابن
عبدالله السنن التي قداميتت وتسربعدله وبركاته
قلوب المؤمنين وتتألف اليه عصب العجم وقبائل من
العرب فيبقى على ذلك سنيناً ليست بالكثيرة دون
العشرة ثم يموت

Hadis Meâli:

Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Kiyâmetin kopması yaklaştığında benim ıretımdan ve evlâdımdan bir kimse mutlaka çıkar. Emmâresi nedir acaba? Onun çıktığı zamanda mü'minlerin kalbleri ölmüş durumdadır. Âdetâ bedenlerin öldüğü gibi. Bu hale gelmelerinin sebebi şu musibetlerdir ki; zarar ve şiddet, açlık yani mâişet yönünden ve katl-û kıtal, fitnelerin çokluğu ve büyük, azim harblere uğramalarıdır ki bu dönemde insanlar şaşkın bir halde, ne yapacaklarını bilemedikleri bir durumda olacaklar. Hatta ki; o

dönemde benim sünnetimin yerini bidâtlar işgal etmiş, emri bilmâruf nehî ânilmünker tamâmen ortadan kalkmış bir durumda olacak. İşte böyle bir dönemde evladımдан Mehdi hayat bulacak ki o da Muhammed bin Abdullah'tır. Benim ölen sünnetlerimi ihyâ edecek, bidâtları durduracak ve Mehdi'nin adaleti ve bereketi sebebiyle mü'minlerin kalbleri sürûr duyacak, rahata kavuşacaklar. Arabların dışındaki birçok kabileler, diğer milletler de kendisine tâbi' olacaklar. Arab kabileleri de kendisine tabi olacak. Ancak bu durum fazla sürmeyecek, on sene bile devam etmeyecek ve sonra vefât edecektir." diye buyuruyor.

Yine Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu hususta buyuruyor ki:

اخرج ابو عمر الدانفي سننه عن جابر ابن عبدالله
عن رسول الله صلى الله عليه وسلم: لا تزال طائفة
من امتي تقاتل على الحق حتى ينزل عيسى ابن مريم
عند طلوع الفجر ببية المقدس ينزل على المهدي
فيقال تقدم يا نبالله فصلى بنا فيقول هذه الامة امراء
بعضهم على بعض

Hadis Meâli:

Yani, Ümmetinden bir tâife vardır ki dâimâ hak için cihad ederler. Mütemâdiyen Alelhak cihâd ederler. Hatta ki; Beytûlmakdis'te fecrin doğuşu anında, yani sabah namazında Mehdi üzerine İsa ininceye kadar.“

Kardeşlerim;

Muhammedül Mehdi (a.s) ile alâkalı onun vasıfları, dirâyeti, hâkimiyet durumu, mütemadiyen harbde oluşu ile ilgili bazı hadisleri zikrettik. Tabii ki her şeyin bir sonu olacak. Hz. Mehdi'nin (a.s) bir sonu olacağı gibi o habis ruhlu Deccâlin de bir sonu olacaktır. Deccâl hakkında ileride geniş malûmat vermeye çalışacağız. Fakat Hz. Mehdi(a.s) çok büyük sıkıntılar karşısında adaleti, hak ve hukuku meydana getirmiş, çokça muharebeler yapmış olacaktır. Ona biât edilmiştir. Hatta bu biâtler Hacerü'l Esved ile Makam-ı İbrahim arasında olan yerde olacaktır. Melekler de “Haza haliful-lahi fil ardıhi fettâbi'uhu” diye nida edecekler ve bu nidayı insanlar da duyacaklardır. Biat edilecek ve sancaklar dağıtılacaktır. Hz. Mehdi(a.s) böyle bir şahsiyettir. Yer ve gök ehli onun gelmesinden çok büyük ferah duyacaktır. Yer ve gök bereketine kavuşmuştur. Böylesine geniş ve yaygın bir huzur ve

rahat içerisinde iken (ki bunun süresi de azami dokuz senedir.) bu alâmetler peşi sıra, ardı ardına zuhûr edecek. Biri giderken diğeri gelecek. Hemen peydah olacak. İşte Hz. Mehdi'nin (a.s) hükmü altı-yedi sene devam ettikten sonra hemen Deccâl zuhur edecek. Deccâl hakkında Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurduğu onun bir günü bir yıl, bir günü bir ay, bir günü bir hafta, diğergünleri de normal günler gibi olacak. Günlerinin tamamı kırk gündür.

Dolayısıyla Deccâlin son günlerinde Hz. Mehdi(a.s) ile cemaatının Beytûlmâkdis'te bir münhasır, muhasara edilmiş durumları vardır ve çok açlık çekmektedirler. İşte bu açlık karşısında Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e soruyorlar: Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da, o açlık karşısında umarım ki onların o açlıklarını giderme durumları meleklerin tesbihleri durumuna göredir. Yani melekler gibi gıdalarını tesbih etmekle alırlar. O anda bir ses duyulur. O sese kulak verirler ve birbirlerine derler ki bu ses tok bir kimsenin sesidir. Bakarlar ki bu sesin sahibi Hz İsa'dır (a.s). Ve teşrif ettiğini görürler. Hz. İsa(a.s) teşrif edince Muhammedül Mehdi (a.s) yine aynı sabah namazı için ikamet edilmiş, mihraba geçmiş bir durumdadır. Hz. İsa'yı (a.s) görünce geri çekilip imamlığı Hz.

İsa'ya (a.s) vermek ister. Fakat Hz. İsa(a.s) elini Mehdi'nin (a.s) iki omzu arasına koyarak bu namazda ikâmet senindir. Senin için ikâmet edilmiştir, der ve namazı Muhammedül Mehdi (a.s) kıldırır. Ve bundan sonra Hz. İsa(a.s) imâmetliği ele alır.

YERYÜZÜNE MALİK OLACAK DÖRT KİŞİ

Hafızül Cevzi tarihinde Hz. Abdullah bin Abbas'tan ve Rasûlüllah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) intikalen Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyurduğunu anlatır:

“Yer yüzüne mâlik olacak dört kişi vardır. Bunların ikisi mü'min ikisi kâfirdir. Mü'min olan iki kişi İskender Zülkarneyn (a.s) ve Süleyman'dır (a.s). Kâfir olan iki kişi ise Nemrud ile Bahtunnasır'dır. Bir de beşincisi olacaktır, o da itretimden olan Muhammedül Mehdi'dir. Beşincisinin Muhammedül Mehdi (a.s) olacağına işâret buyurmuşlardır.

Mehdi'nin (a.s) hükmü belirli bir devlet için değildir. Onun hükmü umumidir. Rumlarla da harb edeceği gibi, bhusus Arablar arasında da büyük bir harb olacaktır. Mehdi'nin (a.s) karşısında Ebusüfyanın neslinden gelen cebabirlerden biri ile (ki bu kişi cebâbirlerin başı olacak) çok muazzam harb edecek. Bunlarla Mehdi (a.s) arasında büyük harb-

ler olacaktır. Fakat Muhammedül Mehdi'nin (a.s) öncülüğünü Beni Temim kabilesinden Şuayb ibni Salih isminde mübârek bir zat yapacaktır. Sonra-
dan da Muhammedül Mehdi (a.s) zuhûr edecektir.

Hatta ki; Medine'ye giden askerler dahi Süfyani tarafından talana uğrayacak, Mekke'ye hareket eden askerleri de "Beyda" isimli bir yerde hasf olunacaktır. Yere batıyorlar. Ancak iki kişi kalır ki bunlar da Süfyan ile Şuayb ibni Salih'e veya Mehdi'ye (a.s) haber vermek üzere giden askerlerdir.

Hatta Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'e soruyorlar: Ya Rasulallah bunlar tevhid ehlî değil midir ki böyle yapıyorlar? Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da: Evet Müslümandırlar. Fakat bunların irtidad durumları vardır. Bunlar, hamrın (içkinin) helâliyetine ve namazın terkine karar verirler. Bu halleri olunca bunların irtidad durumları vardır, buyuruyor.

Başka bir hadise ise:

Muhammedül Mehdi'nin (a.s) zuhuruna bir başka alâmet de Müslümanların başında bir halifenin yokluğundan Mekke ve Medine'de harbler peydah olacak. Mine dahi, Cemretü'l Akabe dahi kana boyanacak. İşte Muhammedül Mehdi'nin (a.s) bu dönemde, bu hususlarda çok muazzam rolü vardır.

Hatta Şam'dan, Irak'tan, Mısır'dan gelen evliya hatta Nucebâ, Nukebâ, Ebdâl, Mehdi (a.s) ile beraber olacak. Onun yanında olacaklar. Hatta ki;

هذا خليفة الله في ارضه فالتبعوه

“Bu yeryüzündeki Allah'ın bir halifesidir, Ona tâbî' olunuz.” diye melekler tarafından nidâ' olunacak. Buna tâbî' olan hidâyeti bulur. Aksi takdirde dalâlete düşer, denilecek.

HZ. MEHDİ'NİN VASIFLARI

Hatta ve hatta Mehdi'nin (a.s) evsafı, eşkâli hakkında; boyundan tutun da gözlerinin rengi, dişleri, giysisi ve endâmına varıncaya kadar malûmat verilmiştir. Mehdi'nin (a.s) üç ana vasfı:

1. Çok zengin olacak. Tüm hazineler emindedir.
2. Çok âlim olacak. İlmî umûmîdir.
3. Çok dirâyetli ve hâkimiyetli olacaktır. Hakimiyyeti umumîdir.

Kardeşlerimiz;

Böyle bazılarının yaptıkları gibi uydurmasyon maskaralık olunmasın. Onun cenâbından hâşâ...

Bütün teferruatıyla bu husus böylesine açık bir şekilde Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem tarafından belirtilmesine rağmen bazılarının tutum

ve davranışlarını anlamakta zorluk çekiyoruz. Zira kimi kendi mürşidini Mehdi ilân ediyor; kimi de şeytanın maskarası durumuna geliyor ve kendini Mehdi ilân ediyor. Hadislerin ruhuna aykırı ve böylesine uydurma ve hakikat dışı hezeyanlardan Allahü Zülcelâl cümlemizi korusun. Bir Müslümânın biraz ferasetli olması lâzımdır. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in buyruklarına karşı bir Müslümân nasıl olur da böylesine lâkayd davranabilir? Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) söylediklerine inanmamak Allahü Zülcelâl'in bir elçisi olarak onu tanımamaktır. Bu da Hâşâ Allahü Zülcelâl'i tanımamak demektir. Çünkü bir devletin elçisinin kıymet ve değeri, devletin kıymet ve değerine nisbetlidir. Elçiyi tanımamak, o devleti tanımamak demektir. Allahü Zülcelâl'in elçisi olan Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hukukuna, ahkâmına, kelâmına karşı lâkayd davranmanın, inanmamanın sonu elbette ki şeytana maskara olmaktır.

Allahü Zülcelâl Kâdirdir. Bir gece içerisinde her şeyi elverişli hale getirir. Bilindiği gibi Cenab-ı Rasûlüllah'a (Sallallahu Aleyhi Vesellem) vâhiy gelince o ana kadar nasıl olacağını, nasıl geleceğini düşünerek korkardı. Acaba bu nedir diye...Hatta bazen Hz. Hatice (r.a) kendisini teselli ederek Allahü Zülcelâl seni asla zor durumda bı-

rakmaz, hiçbir şey olmaz, korkma, derdi. Ama Allahü Teâlâ dilediği zamanda hiçbir zorluk olmaz. Mantığımız belki bunu anlayamayabilir. Fakat her zaman anlattığımız gibi dinimiz mantık dini değildir. Eğer mantıımıza göre her şeyi halletmeğe kalkışırsak, mantıımıza sığmayanlar karşısında hem inkâra kalkışırsak, hem de zâhiri mânâsını alırız, hakiki manası dururken hemen mecâzîdir diyerek te'vile kalkışırsak. Kavrayamadığımız birçok şeyi, nasıl olur diye kendi devrimizde uygulamaya kalkışırsak. O zaman da Allahü Zülcelâl korusun, hiç istenmeyen hallere düşeriz.

Biz Müslümânlara düşen görev, Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bunu buyurmuş mu? Evet, o zaman "Âmennâ ve Saddaknâ". İşte asıl imân dediğimiz şey budur. İmân demek bir şeyle karşı karşıya kaldığımızda amma âyet olsun, amma hadis olsun yapmamız gereken mantıımıza başvurmak değil, mesnedine bakmaktır. Mesnedi sahih mi, Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem buyurmuş mu? Evet. O zaman "Âmennâ ve Saddaknâ".

Meselâ, melekleri görebiliyor muyuz? Hayır. Allahü Zülcelâl ve Rasûlü (Sallallahu Aleyhi Vesellem), melek vardır buyurmuş mudur? Evet. O zaman Âmennâ. Geçmiş enbiyâyı ve onlara inen ki-

tabları gördük mü? Hayır. Allahü Zülcelâl ve Rasûlü sallallahü aleyhi ve sellem bunların varlığını buyurmuş mu? Evet, o zaman Âmennâ.

İşte, geçmiş böyle olduğu gibi geleceğe inanmak da böyledir. İster kıyâmet alâmetleri olsun, ister mâhşer, ister kabir olsun; bu gibi haller karşısında bize düşen vâzife bu hususta âyet'in olup olmadığı, Hadis'te de mesnedinin olup olmadığına bakmaktır. Eğer varsa, kayıtsız şartsız imân etmektir. İşte imân budur. Hiçbir şekilde tereddüd kabul etmez, sarsılmaz Azmen ve cezmen. “Lâ raybe fih...”

Kardeşlerim;

Bu hususta sizlere iki misâl vereyim:

1- Mi'râc hadisesi mantığa hiç sığar mı? Mantık sahiplerinin mantığı bunu kabul eder mi acaba? Fakat Cenab-ı Hak bunu buyurmuş mudur? Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurdu mu? Evet, o zaman “Âmennâ ve Saddaknâ”.

2- Hz. Süleyman'a (a.s) Belkıs'ın tahtını bir lâhza içerisinde San'a'dan Beytûlmâkdis'e getiren güç mantığa sığmayabilir, gelişi de yer altındandır.. Nasıl sığabilir ki? Koskoca saray, yerin altına girerek gelip de çıkar mı? Ama Cenab-ı Hak bunu buyuruyor mu? Evet . Asıf bin Berhiyye, ism-i azam

yoluyla bunu bu şekilde getirmiş midir? Evet. İşte o zaman “Âmennâ ve Saddaknâ”. Esasen imân buna bağlıdır. Çok tehlikeli bir mesele...

CENNETLİK VE CEHENNEMLİK OLAN İKİ KİŞİ

Hikmetli bir hikâye:

Hz. Musa (a.s) devresinde kendisi bizâtihi, “Ya Rabbi, bu dünya hayatında iken bana cennetlik ve cehennemlik olan iki kişi göster ki onları şöyle gözümle bir göreyim” diye yalvarır. Allahü Teâlâ’da iki kişiyi târif eder. Musa (a.s) ‘da bu iki kişiyi devamlı kontrol ediyor. Bakar ki “cehennemliktir” dediği şahıs ibâdetiyle meşgul olan bir şahıstır. “Cennetliktir” denilen şahıs da ibadetle pek fazla ilgisi olmayan bir şahıstır, pejmürdedir. Musa (a.s) oldukça hayret eder. Fakat, her ikisi de Hz. Musa’dan (a.s) evvel vefât ederler. Cennetlik olan vefât edince Hz. Musa (a.s) araştırır. Onu kime sorduysa; aldığı cevap, “o kişi çok lâkayd olan, ibâdete pek düşkün olmayan bir kimse idi. Pek yararlı bir hali yoktu” derler. Hanımına sorar, o da aynı cevabı verir. “Peki, siz başbaşa kaldığınızda, iç âleminizde ne yapar, ne söylerdi?” diye tekrar sorar. Hanımı da : “Ya Nebiyallah, böyle başbaşa yalnız kaldığımızda şöyle söylerdi: Ah, ah! Bu mübârek Musa Kelimullah'ın söyledikleri çok hoş,

çok yerinde söyler, her ne söyledi ise haktır. Ama biz ona lâıyk adam olamıyoruz. İhmalkârlığımız vardır.” diye derdini dökerdi.”Fakat sana karşı olan inancı, sevgisi çok içtendi. Senin söylediklerine karşı inancı tamdı. Hak olduğunu söylerdi” dedi.

Fakat, ötekisi yani Allahü Zülcelâl’in cehen-nemliktir diye buyurduğu kimse için, bütün araştırma ve soruşturmanın sonucunda ibâdetine düşkün olduğunu söylerler. Aynı şekilde onu da hanımından sorar. Hanımı: “Ya Nebiyallah ibâdetine çok düşküdü. Bu konuda hiç ihmalkârlığı yoktu” der. Hz. Musa (a.s) tekrar sorar: “Siz kendi aranızda başbaşa kaldığınızda ne yapar, nasıl davranır, neler söylerdi, kendi hâlince?” diye sorunca, hanımı der ki: “Ya Nebiyallah! Kocam şu cümleyi sık sık kullanırdı. Ah, ah hatun! Yapılması gerekenleri yapmaya çalışıyoruz. Eğer Musa’nın (a.s) dediği gibi olursa... Her şeyi yapmaya çalışıyoruz ,eğer, Musa Kelimullah'ın dedikleri doğru çıkarsa... Bunu bu şekilde söylerdi” der. İşte imân böylesine şek ve şüpheyi kaldırmaz. Zira imân gaybîdir. Görmediğimiz ve göremediğimiz şeylere inanmaktır. Gördükten sonra imân etmek ye'sidir. Meselâ tevbe kapısı can boğaza yani gargaraya gelinceye kadar açıktır ve geçerlidir. Fakat can boğaza gelince makamını, gideceği yeri gördükten sonra edilecek imân ge-

çersiz olduğu gibi tevbe kapısı da kapalıdır. İmân bu hale düşmeden inanmaktır, esas olan...

Darakûtnî Hz.leri, Zeynel Abidin'den rivâyetle şöyle buyuruyor: "Bizim Mehdi'mizin bir alâmet ve emâresi vardır. Bu alâmet de, ne zaman ki, Ramazan ayının birinci ve on beşinci günü Güneşin ve ayın tutulmasını görürseniz, biliniz ki o zaman Muhammedül Mehdi (a.s) zuhûr etmiştir. Dünyanın başlangıcından bu yana böyle bir vâkı'a hiç olmamıştır" diye buyuruyor.

Kardeşlerimiz; buraya kadar anlattıklarımızla iktifâ ediyoruz. Çünkü mevzû' çok geniş olduğundan bu hususta yazılan kitablara müracâtın en doğru yol olacağı kanâtindeyiz. Hadis kitaplarında yeterince sağlam ve doğru malûmat vardır. İlim erbâbı o eserlere müracât etsin. Zirâ İmam-ı Şâfii (r.a) şöyle buyuruyor:

العالم ما قال الله وقال رسول الله وما عداه قول

الرجال

Yani, ilim dediğimiz Allahü Zülcelâl'in ve Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in buyurduğudur. Yani ya Âyettir, ya da Hadis-i Şeriftir. Bunun dışındakilerse kavli ricâl; falanın, yani şunun veya bunun sözüdür.

İmam-ı Azam Ebu Hanife (r.a) de şöyle buyuruyor: Allahü Zülcelâl'in kavli, buyurduğu başımız üstüne. Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hadisleri ve sünneti seniyyesi de başımız üstüne. Üçüncü olarak Sâhabenin kavli, icmâi ümmet bu da kabul. Bundan ötesi "Hum ricâlûn nahnu ricâlûn." "Onlar da erkek, biz de erkeğiz..." Ricâlin, yani kişilerin ilim bakımından olan yiğitlikleridir. Herkes kendi yiğitliğini ortaya koysun, diyor. Bundan sonrası dirâyet meselesidir. İlim, zekâ, kabiliyet, akıl ve denge standard değildir.

AKIL

Aziz Kardeşlerim;

İmam-ı Gazali Hz., Şehabeddini Suhreverdi ve diğer zevâta göre akıl standard değildir. Dolayısıyla insanların akılları standart olmayınca kişilerin kabiliyet ve istidatları da aynı değil, farklıdır. Binaenaleyh, bu husus çok geniştir. Bu konuda daha teferruatlı bilgi edinmek isteyenlere, bu hususta yazılmış sağlam ve çok kıymetli bazı eserlerin isimlerini vererek konuyu noktalamak istiyoruz.

Muhammedül Mehdi (a.s) hakkında başlıca eserler ve zatlar şunlardır: Araştırıp mûtaâla edebilirsiniz.

Hafizüssahavi (r.a): İrtikaül arfi, isimli kitabı.

Celaleddin-i Suyuti Hz.: Kitabul hâvi Filfeta-
vi (Cilt 2, fasl adı Arfulverdi fi Ahkami Mehdi) Bu
fasılda Mehdi (a.s) ile ilgili 235 hadis vardır.

Hafız ibni Hacerül Heytemi: “Elkavlul Muh-
tasar fi Ahvâil Mehdiyyil Muntazar, adlı eseri ve
Fetava-i hadisiyesinde de çok malûmat vermiştir.

Hatta; İmam-ı Rabbani (r.a) döneminde bir
mürşid kendisinin Mehdi olduğunu söyleyince
İmam-ı Rabbani kabul etmediği gibi ona bu İmam-ı
Heytemi'nin kitabını okumasını tavsiye ediyor.

Hafızül Berzenci: El işa'ati fi eşratüsseâ.

Hüccetullahi Alelâlemin Yusufu Nebhani:
Mû'cizatünnebi adlı eseri Rasûlüllah sallallahü
aleyhi ve sellem'in mucizelerini genişçe anlatır.

Bu kitaplar Hz. Muhammedül Mehdi (a.s) ile
alâkalı en geniş malûmatı veren kitaplardır.

Diğer fitneler hakkında da birçok kitap oldu-
ğu gibi özellikle Hafız İmâmeddin İbni Kesir'in iki
ciltlik eseri vardır ki birinci cildi Nefhatun Fissur'a
kadar olup ikinci cildi öbür âlem ile alâkalı, ilgili
hadisleri toplamıştır.

Bir de Zeynül İrakî'nin (ki bu zat çok meş-
hurdur) yetiştirmiş olduğu Hafız Nurettin'i Heyse-
mi'nin Mecmuatüzzevâid ve Menbâulfevâid isimli
çok kıymetli kitabıdır.

Yusufu Nebhanî; Rasûlüllah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) sonra zuhûr eden mûcizeleri, bütün alâmet ve fitneleri belirtmiştir. Nasıl ki Hz. Ömer (r.a), Ya Sariye! diye Nihavend şehrinde sesini duyurması, tamamen kerâmet nev'indedir, diyor. Daha zuhûr etmemiş olup çok uzun zaman sonra olacakları bildirmesi Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) birer mucizesidir. Keramet evliyanıdır. Mucize ise rasûllerindir. 900 sayfalık bir kitaptır.

Bütün hadis kitaplarında bu konu hakkında az veya çok mutlaka malûmat verilmiştir.. Onlar bize güzel sofraları hazırlamışlar, biz yemesini bilmiyoruz, bundan bile aciziz. İsteyenler bu kıymetli eserleri mütalâa etsin.

Allahü Zülcelâl hepsinden razı olsun. Bizlere de şuûr versin, hidâyet versin. Rabbimiz Celle Celelühü Sübhânehü ve Teâlâ cümlemizi rızasına muvafık eylesin. Âmin...

DECCÂL

Hadis meâli:

Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Deccâlin çıkış emâresi şu ki: Deccâlin geleceğinden hiç bahsedilmez. Ve Deccâl'in geleceği, insanların fikirlerinden çıkıp

gitmiş olur. İmâmlar ve vaizler de Deccâl'in geleceğinden asla bahsetmezler." Hülâsa insanlar onu tamamen unutmadıkça Deccâl ortaya çıkmayacaktır.

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

لا يخرج الدجال حتى يسهل الناس عن ذكره على

المنابر

(حديث صحيح ورجاله ثقة) (رواه عبدالله ابن احمد

برواية صحيحة)

Hadis sıhhatlidir. Abdullah ibni Ahmed rivâyet etmiştir.

Yine Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyuruyor ki: "Hz. Âdem'den (a.s) bu güne kadar Deccâl'in fitnesinden daha büyük bir fitne vâki' olmamıştır. Bundan dolayı hiç nebi yoktur ki onun fitnesi hakkında ümmetini uyarmamış olsun. Umumiyetle Deccâl hakkında kendi ümmetlerine anlatmışlardır. Bahusus bana gelince, ben âhir zaman peygamberi olmam dolayısıyla siz de son ümmetsiniz. Deccâl'in sizin üzerinize geleceğinden hiç şüphe yoktur. Bundan dolayı bu hususta en fazla malûmâtı size vermem gerekiyor. Bu sebeple o çıktığı zaman ben bulunmuş olsa idim, hepiniz

namına ben ona yeterdim. Onu hallederdim. Fakat, benim bulunmadığım bir devrede gelecektir. Onun için, tedbirli olmamız için, Deccâlin vasıflarını, alâmetini sizlere anlatayım ki ona göre tedbir alırsınız.” diye buyuruyor.

İşte o günden bugüne kadar 1400 küsur sene geçmiştir. (H. 15. asırda yaşıyoruz). Daha evvelki bölümlerde anlattığımız gibi bu daha fazla sürmeyeceğe benziyor. Ama biz görürüz veya göremeyiz. Velhasıl bu zamana çok yakındır. Her geçen gün biraz daha bu zamana yaklaşıyoruz. İşte Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurduğu gibi Muhammedül Mehdi'nin (a.s) teşrifinde nasıl ki kendisine tâbi' olanlar, onunla beraber savaşanlar, onun etrafında olanlar, ona yardımcı olanlar olacağı gibi tam tersine Deccâlin de beraberinde olanlar, onu kabul edenler olacak. Deccâl de tam tersi ki, Deccâldeki keramet ve mûcize değil. Deccâldeki istidracî olacak, çok fecî bir durumu vardır.

Hatta Deccâlin yanında iki melek vardır. Deccâlin söylediği herhangi bir şeye meleğin biri “Kezebte” diyecek. Onu yalanlayacak, “yalan söylüyorsun” diyecek. Diğer melek de bu meleğin söylediğine “Sadakte” yani doğru söyledin, diye tasdik edecek. Fakat, şu acayibliğe, şu istidracı bakınız

ki; İkinci melek, birinci meleğin Deccâl'e "Kezepte" "Yalan söylüyorsun" sözünü doğrulamak için "Sadakte" "Doğru söyledin" der. İnsanlar da ikinci melek Deccâl'i tasdik etti zannederler. Melekleri görmedikleri için. İşte halk da Deccâlin bu istidracı karşısında ona tâbi' olmaya başlayacaklar. Onun gözünün biri dışarıya doğru çıkık olacak. Antika bir göz gibi olacak. Alnında da "Kâfir" yazılı olacak. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e soruyorlar: "Ya Rasulallah onun alnında yazılı olan "kefere" yazısını herkes okuyabilecek mi?" Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da: "Evet, ümmî de olsa, okur yazar da olsa Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle okuyabilecek", buyuruyor.

Hatta bir yere, bir beldeye vardığında beraberinde bulunan bir kimseyi keser. Vücudunu ikiye ayırır, öldürür. "Ben rabbınızım; öldürürüm de, hayat da veririm" diyor. Sonra da elindeki asayı ona vurarak "kalk" diyecek. O kişi de eski haline gelip kalkacak. "Gördünüz mü? Bunu yapan rab değil mi? Ben sizin rabbınız değil miyim?" diyecek. Bu durumda bu istidracıyla kendisinin rab olduğunu söyleyecek. Bu durumu gören bir çokları, ona rab diye inanacak ve onun yanında yer alacak. Allahü Zülcelâl cümle Ümmet-i Muhammedi bu habis ruhlu kâfir'den korusun. Fakat, kendisine inanmayan-

ları da pek rahat bırakmıyor. Kendisine inanmayanların mal ve mülklerini telef edecek. Ekinlere zarar verecek. En kötü hastalığa yakalanmış olanları iyileştirecek, bunlar istidracî olacak. Sağlam olanları da hasta bir hale sokacak. İşte böylesine azîm bir fitnedir Deccâlin fitnesi.

Bu habis ruhlu Deccâl öylesine bir istidracâ sahiptir ki; Muhammedül Mehdi (a.s) döneminde sıkıntıdan kurtulup güzel bir halde olan halk, Deccâlin gelmesi ile Müslümanlar çok zor bir imtihan sahnesi ile karşı karşıya kalacaklar. “Biz Müslümanız” diyenler çok zor sıkıntılar içinde kalırken, Deccâle imân ve onun peşinden gidenler bolluk içinde, zevk ü sefa, keyif içinde olacaklar. Binaenaleyh bu durumu görenlerden birçokları da Deccâlin tarafına geçecekler. Bu geçiş ama mâişet korkusundan, ama başka sebeplerden olacak. Meğer ki, Allahü Zülcelâl yardım ede de, bunun tongasına düşmeyelim, inşallah...

Hülâsa, Temimuddari bunu (Deccâli) görmüştür.

Temimuddari, ticaret veya seyahat için bir seferde iken bir gemiye binip denize (Bahrü Farîsî) açılmıştır. Binmiş olduğu gemi fırtınaya yakalanıp parçalandığında, batacağında bir kayık ile yanındakilerle beraber bir adanın sahiline çıkarlar. Sahi-

le çıktıklarında çok acayip bir hayvan (dabbe) ile karşılaşılır. Bu hayvanın çok kılılı oluşundan baş tarafı neresi, arka tarafı neresi belli değildir. Şaşkın bir halde: “Sen necisin, neyin nesisin?” derler. O da cevâb verir:

“Ben cessâseyim.” (Deccâlin casusu)

Cessâse nedir? derler. O da işâretle:

“Ey cemâat şuraya gelin. Orada sizin sorduklarınıza cevap verecek biri var” diyerek, onları bir mağaraya götürür. Karşılaştıkları kişi, hilkat bakımından çok iri yapılı birisi olup elleri boynuna, dizlerinden topuklarına zincirle sıkı şekilde bağlanmış birisidir. Kükrer durur... Çok iridir. Abûs manzaralıdır.

Ona “kimsin sen?” diye sorarlar:

Bu acayip ve zincire vurulmuş kişi de onlara “siz kimsiniz?” diye sorarak der ki:

“Bana; Beysan hurmalığında (Filistin-Ürdün arasındadır) haber verin. Ağaçları meyve veriyor mu?” Evet, veriyor.

“Bana Taberiye gölünden haber verin. Suyu hâlâ duruyor mu?” Evet, duruyor.

“Bana Zugar (Lut’un (a.s) kızının ismi, Şam civarında) gözesinden haber verin. Gözede su var mıdır?” Evet, vardır.

“Ümmîlerin peygamberinden haber verin. O ne yaptı?” diye uzun uzadıya sorar ve kendisini tanıtır. “Ben Mesihid Deccâlim, der. (Mesihid Deccâl: Şer için seyahat eden; Mesih İsâ (a.s): Hayır için seyahat eden.) Çıkış için bana izin verilme zamanı yakındır. O zaman çıkıp yeryüzünde dolaşacağım. Kırk gün içinde uğramadığım karye, köy kalmayacak. Mekke ve Medine hariç. Bu iki şehir bana haramdır. Onlardan birine her ne vakit girmek istesem, elinde yalın kılıç bir melek beni karşılar. Benim oraya girmeme mâni olur. Onların her bir geçitinde bir melek vardır. Onları korur” der.

O güne kadar Temimu'd Dari'nin bu gibi hallerden haberi yoktur. Zira kendisi Hristiyandır. Buradan kurtulduktan sonra Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in huzuruna gelir, Müslüman olur. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e başından geçen hadiseyi anlatır.

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) “salât, salât” diye ilân eder. Halbuki namaz vakti değildir. Millet toplanır. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) der ki:

“Şu ana kadar sizlere Deccâl hakkında bahsediyordum. Size onu anlatıyordum. Fakat şu anda, benden başkasından da dinlemenizi istedim. İşte Temimuddari Hz.leri onunla karşılaşmış. On-

dan duyduğu şeyleri, onun hakkındaki malûmatı kendisinden dinleyin. Çünkü onun anlattıkları da benim size anlattıklarımın aynısıdır” der ve Temimuddari gördüklerini uzun uzadıya anlatır. Temimuddari Hz.leri İslâm olmuştur ve bu anlattıkları hadislerle tesbit olunmuştur.

Deccâlin istidrac yönüne bir misal daha:

Öylesine aşırı bir istidraca sahiptir ki, kendisine tâbi’ olmayanlara dünyayı bir zindan eder. Hatta karşısına aldığı kişiyi ikiye bölerek öldürür. Tekrar elindeki asayı o ölüye vurarak kalk dediğinde tekrar kaldırıp eski haline getiriyor. Ve o kişiye “ben senin rabbin değil miyim?” diye sorar. O da “Hayır sen benim rabbim değilsin. Sen Rasûlullah’ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bildirdiği Mesih Deccâlsin” der. Deccâl kendisini isbatlamak için bunu üç defa, bir başka rivâyette dört defa aynen tekrarlar. Son defasında tekrar yapar ve ayaklan, der. “Ben sizin en yüce rabbiniz değil miyim?” diye sorar. O şahıs her defasında tekrar, “Hayır sen bizim rabbimiz değilsin, sen Mesihüddeccâlsin. Senin bu yaptıklarından dolayı sana yaklaşmak, seninle beraber olmak şöyle dursun, bu yaptıklarından senin Deccâl olduğuna daha kesin kanaat sahibi oldum. Sen hiç şüphesiz Deccâlsin” der.

Hülâsa; dördüncü defasında Deccâl o şahsı kesmeye, öldürmeye muktedir olamayacak. Elindeki o keskin kılıcı, Allahü Zülcelâl tarafından öyle bir hale getirilecek ki, hiçbir şeyi kesemeyecek. Ve bu kişinin de Hz. Hızır (a.s) olduğu rivâyet ediliyor. Zira Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyuruyor ki: "O anda yeryüzünde bulunan en hayırlı kişi Deccâlin karşısında bulunan o kişidir."

Velhasıl çok azîm bir fitne. Allahü Zülcelâl bütün ümmet-i Muhammed'i bu fitneden korusun. Âmin...

Hatta Allame-i Tanafisi Hz. İbni İsmâil diyor ki: "Medresedeki müderrisler talebelerine bu Deccâl hakkındaki hadisi mutlaka öğretmeli ve anlatmalıdır, bu zaruridir." diye buyuruyor. Zira Deccâl'den kurtulmanın, onun fitnesine kanmamanın iki yolu vardır: İlmî ve amelî. Biri ilmen kurtuluştur, diğeri de amelen ondan kurtuluştur.

Bir Müslüman ilmen bilir ki Allahü Zülcelâl bu dünyada görülmez. Deccâl ise ben sizin rabbinizim, diyor ve gözüküyor. Hâşâ, Allahü Zülcelâl kör değildir, onun ise gözünün biri kördür. Hâşâ, Allahü Zülcelâl yemek içmek gibi hallerden münezzehtir. İşte bunu ilmen bilebiliriz. Bunu anlatmak ve öğretmek lâzım. Allahü Zülcelâl'in sıfatlarını bilen

ve muhaliftekinin sıfatlarını da bilip karşı karşıya kalınca Rabb böyle olmaz der.

Âmelen bilinmesi ve ondan korunmak ise, Sahih-i Müslim'de geçtiği gibi Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem “Deccâlin fitnesinden korunabilmek için Cuma günleri Sure-i Kehf'in tamamını okursanız Deccâlin fitnesinden korunduğunuz gibi ayrıca da bir nur sahibi olursunuz. Eğer, Sure-i Kehf'in tamamını okuma imkânı yoksa, sabah surenin başından on âyet, akşam da surenin sonundan on âyet okursunuz... Cumadan cumaya bu nur devam eder ve Deccâlin fitnesinden de emin olursunuz” buyuruyor.

Veya Deccâlin şerrinden emin olmak için Mekke, Medine, Mescid-i Aksâ'da veya Mescid-i Tûr'da bulunmak gerek. Zira buralara giremez.

Hatta âlimler, bu mevzû'da şöyle bir malûmat veriyorlar: Onun etrafındaki Müslüman cemaatin çoğu onun kâfir olduğunu pekâlâ bilecekler. Ama sorulduğunda diyecekler ki: “Ne yapalım hiç olmazsa mâişetimizi temin için onunlayız. Onda bulunan şeylerle geçiniyoruz.” diyecekler. İşte böylesine feci bir hal olacak. Öyle son sistem bir imtihan ki Allahü Zülcelâl bizleri korusun. Âmin...

Fakat, Deccâl Medine'ye yaklaştığı zaman, ki buraya ve Mekke'ye giremeyecek. Çünkü Mekke

ve Medine'nin kapısında melekler vardır. Cebrail (a.s) ve Mikail (a.s)...Ne tesadüf ki o anda Medine-i Münevvere'de bir zelzele olur. Ve Medine halkından nifak ehli olanlar zelzelenin korkusundan Medine dışına çıkacaklar. İşte onlar, o anda Deccâl ile karşı karşıya kalacaklar.

İşte o gün Medine'de Medine ehli şöyle buyuracak: “Yevmül halâs” yani halâs günüdür bugün. Yani Medine-i Münevvere'de münâfığın kalmadığı gündür bu gün. Tamamen Medine'nin dışına çıkmışlardır. Deccâle lâıyk olanlar, o zelzele korkusundan Medine dışına çıkmışlardır.

Hatta bir kadın soruyor: “Ya Rasulallah o anda Arablar yok mu olacak, bu ne haldir böyle?”

“Hayır, Arablar yok olmuş olmayacak. Fakat azınlıkta olup, çok feci ve korkulu bir halde olacaklar. Ancak o anda imâmları (ki Muhammedül Mehdiyi kastediyor), Beytûlmakdis'te olacak. Cemâati ile birlikte orada olacak. Onların dışındakiler emin bir durumda değillerdir, ama inanıyorlar, ama inanmıyorlar. Hatta Deccâlin cenneti ve cehennemi de olacak. Öyle bir görüntüsü olacak. Cenneti yeşillikler ve güzellikler vs. gösterecek. Cehennemi de bir alev görüntüsü şeklindedir. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem uyarıyor: “Onun cehennemi ne gitmek senin için halâs durumdadır. Çünkü

onun cehennemi seni yakmaz. Onun cehennemi senin için Allahü Zülcelâl'in bir cenneti olacak. Fakat onun cennetine kapılacak olursan, bu halin Allahü Zülcelâl'in cehennemine gitmene bir sebebiyet verecek” diye anlatıyor Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem).

“Hatta böyle bir belâ ile karşılaşırsan, gözlerini kapat ve o cehennem dediği yere at kendini. O sana bir zarar getirmez.” buyuruyor. Allahü Zülcelâl'in inâyetiyle...

İşte, Müslümanların son imtihan sansürü olduğu için bu Deccâle öylesine bir istidrac verilmiş ki, göğe yağmur yağ diye işaret ettiğinde yağmur yağar. Yeraltındaki hazineler bir işaretle arkasından koşar. Halkı kendisine inandırmak için der ki: “Sizin ölmüş olan anne ve babalarınızı diriltip getirsem ve sizinle konuştursam, bana tâbi’ olmanızı söyleseler, bana inanır mısınız?” Ve ölmüş anne babasını diriltip onunla konuşturur. Aslında dirilttikleri o kişinin anne ve babası değil. Kendisinin emrinde olan hazır şeytanlar vardır. İşte o şeytanlardan iki tanesi anne ve baba suretinde onları timsâlen gelirler. Ve derler ki: “Evlâdım, işte bu haktır, rabdır vs.” Kişiyi kandırmak için ne gerekiyorsa, Deccâl'in söylediklerini tekrar ederler. İşte bu Deccâl fitnesidir. Öyle sıradan, rastgele bir şah-

siyyet değildir. Şudur, budur diye temsiline kalkışmayalım, mecâzîliğinden de bahsetmeyelim. Fecî' bir durum...

Hadis-i Şerifleri sulandırmaya, hakiki manasının dışına çıkarak, mecâzîdir diye teville kalkışmayalım. Bu, Müslümanlar üzerine azîm bir belâdır. İşte Muhammedül Mehdi (a.s) bunun devresinde bulunuyor. Bu Deccâl, bu sahib olduğu istidrac ile çok seri bir halde dünyayı geziyor, fırtına gibi. Arzuladığını hemen hallediyor. Bu gün de görüyoruz ki birçok kimseler mâişet sebebiyle ne haram, ne helâl demiyor. Yeter ki bulsun. Mâişet için yapmadıkları kalmıyor. Bu gibi kimseler, Deccâlin karşısında bir külfete falan girmezler. Allahü Zülcelâl inâyetini bizlerden esirgemesin ve bunun şerrinden hepimizi korusun, karşı karşıya getirmesin. Âmin...

İşte bundan dolayıdır ki Muhammedül Mehdi (a.s) Beytül Maktis'te münhasır kalacak. Zira İmam-ı Ali (r.a) de şöyle buyuruyor:

“Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in doğumu Mekke'de, hicreti Medine'ye olduğu gibi bizim Mehdi'mizin de doğumu Medine'de, hicreti Beytül Maktis'e olacaktır” buyuruyor. Yani bu Deccâlin şerrinden bir hicret durumu vardır. Deccâlin fitnessinin fecî bir durumu var. Şimdi an-

latmaya değil de unutturmaya çalışıyorlar. Deccâl beraberinde 70 bin Yahudi ile, zırları vs. ile hazır vaziyette Muhammedül Mehdi'yi (a.s) ve cemâatini öldürmek için gelip Mehdi (a.s) ve askerlerini kuşattığı an Hz. İsa(a.s) nüzûl edecek. "Kul sıkışma-yınca Hızır yetişmez" derler ya... İşte o anda Hz. İsa(a.s) teşrif edecek. Beytül Mâktiste namazlarını ikâme ettikten sonra Mescid-i Aksa'nının kapısını açın, diyecek. Kapı açılıp Deccâl karşısında Hz. İsa'yı(a.s) gördüğü an Deccâl değil mi ki bâtil; İsa değil mi ki Hakk. Hak bâtili görünce "Bel nakzifu bil hakkı âlel-bâtil". O zaman bâtilin gücü, kuvveti sarsılıp etkisiz bir hale gelecek ve küçülmeye, erimeye başlayacak. Zira âyette de:

بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ

(Enbiya/18)

Hz. İsa(a.s) değil mi ki hak, Deccâl değil mi ki bâtil ; bâtil hakkı görünce hemen gücü sarsılıyor. Hz. İsa(a.s) ile birlikte Muhammedül Mehdi (a.s) Deccâli orada öldürecekler.

Hülâsa; öteden beri anlattığımız gibi Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in buyurduğu Deccâlin kırk günü vardır. Birinci günü bir sene, ikinci günü bir ay, üçüncü günü bir hafta gibi olacak. Otuz yedi günü de ilâve edilecek. Bunların toplamı da Deccâlin müddetidir.

Soruyorlar, Ya Rasulallah, bu, sene gibi olan birinci günde namaz bir günlük namaz gibi mi kılınacak? diyorlar. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem de: “Onu takdir edersiniz” buyuruyor. Burası şifrelidir. Ne demek istediğini bilemiyoruz.

Bazı âlimler diyorlar ki, bunun birinci günü çok zor olduğu için âdeti bir sene gibi gelecek. Sonra ona alışılmaya başlayınca yavaş yavaş hafifleyecek, diyorlar.

Halka verdiği zorluktan dolayı bir günü bir sene gibi olacak diyenler de vardır. Fakat kendisine tâbi’ olanların keyfi yerinde olacak. Ama maneviyatı da tamamen yok edecek. Allahü Zülcelâl bizleri korusun. Âmin

İşte bu sıkıntı devresinde âyette de buyrulduğu gibi her zorluğun bir kolaylığı vardır. Her kolaylıktan sonra da bir zorluk vardır. Yani zorluktan, sıkıntıdan sonra bir kolaylık, bir ferahlık doğabiliyor. Bu minvâl üzere Muhammedül Mehdi (a.s) ve etrafındakiler gâyet rahat ve sevinçli bir hale gelmişlerken Deccâlin zuhuruyla evvelkisinden de çok zor, çok kötü bir hale düşüyorlar. Halkın mânevîyatları da sarsılıyor. Allahü Zülcelâl, bizleri korusun. Âmin...

Aziz Kardeşlerim;

Muhammedül Mehdi (a.s) ve Deccâl hakkında biraz da olsa malûmat verdik. Nasıl ve ne gibi bir zamanda zuhûr edecekleri, evsâfları ve icraatları hakkında sağlam ve sıhhatli hadis-i şeriflerin bir kısmını serdettik. Deccâlin nasıl bir istidrac sahibi olduğunu, rububiyet davası güdeceğini ve diğer durumlarını anlatmaya gayret ettik.

Kardeşlerim;

Hulâsa, Deccâl o kadar habistir ki, anlattığımız gibi çok istidrac sahibidir. Rububiyet davasında da bulunacaktır. Cenab-ı Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in belirttiği sıfatları; çok abes, çok nahoş manzarası vardır. Arkasındaki saçlar fitil gibi düzensiz, biçimsiz, gözü çıkık ve bakılmaz halde. Aynı zamanda alnında da Kefere (üç harf) vardır.

Bunu herkes okur. Ümmîler de okur. Bu Allahü Zülcelâl'in tamamen bir lûtfudur, merhametidir. Onun için bu hâl karşısında insanları ona kaptıran sebep cehalet veya mâişet yönündendir. Yoksa böyle bir şeyi rab tanımak akıl kârı değildir.

Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) "Vallahi Deccâl bizim devremizde gelmiş olsa sâbıbyanımız, yani çoluk çocuğumuz dahi onu taşlardı" buyuruyor. Demek ki çocuklar bile bilinçli

idiler. Rabb demek, ne demek? Zira Rablık öyle rastgele olmaz...

İşte Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ilân ettiği gibi ilmen onu bilip tezkib etmek şarttır. Sair ülemaların verdikleri malûmat da zarurî. Çünkü bilinçsiz olup karşı karşıya kalınca kandırabilir.

Ben kendim bizzat TV'de gördüm ve duydum. Bir kadın, "Ben rabbim. Bana rab diyeceksiniz" dediğini ve ona da "rab" dediklerini. Bunu bizzat müşahede ettim. Tabii buna rab diyenlerin ilimleri olsa, ondan rab olmayacağını gâyet rahatlıkla bilirlerdi. Ama cehalete, bilgisizliğe bakın ki onu kabul ediyorlar.

Bir mehdilik hadisesini de hepimiz gördük. İşte böyle rezaletliklerin tamamı cehaletten doğuyor.

DECCAL MEDİNE'YE GİREMEZ

Hülâsa, bu hain Deccâl Medine-i Münevver'e'ye geleceğinde Cebrail (a.s) ona girme izni vermiyor. Bundan dolayı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor: "Deccâl Medine'ye giremeyince arka cephesinden Uhud dağına çıkar ve karşısında gördüğü Mescid-i Nebevi'yi etrafın-

dakilere göstererek, “Şu beyaz köşkü görüyor musunuz? İşte o köşk Ahmed'in köşküdür” der.

Dikkat ediniz. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu hadiseyi anlatırken mescid kerpiçten yapılmış olup üzeri de hurma dalları ile kaplıdır. Bunu söylediği zaman Mescid-i Nebevî'nin ne beyaz bir görüntüsü var, ne de köşk hali vardır. Demek ki Mescid-i Nebevî'nin bu günkü halini Uhud dağından baktığında o da görecek.

İşte, o anda kahrından dolayı üç narası vardır. Bu naraları karşısında âdeta Medine-i Münevvere sarsılacak. Millet de o zaman bunu zelzele hesabıyla bütün münafıklar Medine'yi terk edecek. Bu terk edenlerin çoğu kadınlar olacak. Hatta bazıları analarını, hanımlarını bağlamışlar bile... Deccâlin etbâ'ı olacakların tamamı Medine'yi boşaltacak ve o mübarek belde bu kirlerden de temizlenmiş olacak.

İşte o gün “yevmül halâs” diye meşhurdur.

Aziz Kardeşlerim;

Hz. Muhammedül Mehdi (a.s) ve lâin (habis) Deccâl hususlarında âlâ kaderil imkân malûmât verildiği kanaatindeyiz. Şimdi, bu Muhammedül Mehdi'nin (a.s) gelişlerinde mâlûm hadiseler belirdi. Zulûmat, cevrü cefâ, haksızlık karşı-

sında var olacak. Herc-ü merc durumunda çok fitneler olacak. Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle sükûnet olacak. Huzûr hali geldikten sonra, dünya işte bu; istikrarlı değil, arkasından bu habis geliyor. Daha beter oluyor. Zaten Mekke-Medine, Mescid-i Aksa, Mescid-i Tura giremiyor. Diğer yerleri çok basitten geziyor, tozuyor ve istediğini yapıyor. İstidrac çok... Neyse, bunun da sıkıntılı devresine karşı ister ki, çok daha muazzam bir şahsiyet gele ki, karşılayıp bunu haklayabilsin. Haliyle Deccâl'in icraatlarına ve onun istidracına karşı koyabilecek zatın da ne derece güçlü olacağını tahmin edebilirsiniz.

HAZRETİ İSA (a.s)

Tabii ki bu zamanda Hz. İsa(a.s) geliyor. Onun hakkından gelebilecek kişi Hz. İsa'dır (a.s). Hz. İsa'nın (a.s) gelişi için, halk mantığına göre "Nasıl olur da Hz. İsa'nın (a.s) devrinden bugüne kadar yaşayan bir kimse, binlerce sene geçmiş; ne yer, ne içer, ne yapar acaba?" diyebilir. "Bu güne kadar yaşaması nasıl olur acaba" diye düşünülebilir. Buna en güzel cevap Hızır'dır (a.s). Hz. İsa'dan (a.s) da çok daha öncedir. İlyas (a.s) da Hz. İsa'dan (a.s) çok daha öncedir.

HZ. İSA (a.s.) ÖLDÜRÜLMEMİŞTİR

Bunlardan ikisi Hızır (a.s) yerde, İlyas (a.s) denizde, İsa (a.s) ve İdris (a.s) da göktedir. Bunlardan Hızır (a.s) ile İsa (a.s) mutlaka Ümmet-i Muhammed'e yardımcı olacaktır. Ve aynı zamanda kendi cemââtının da baş tutarı olacaktır. Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in Şeriat-ı Garra'sını yürütmek kasdıyla gelecektir. Hz. İsa'nın (a.s) gelişi Peygamber olarak değildir de Sahabenin en efdali olarak, en efdâli riyâset makamında gelecektir. Zira Cenab-ı Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem mi'racâ teşrif ederken Hz. İsa(a.s) ile buluşmuştur. Şüphe yoktur. Ayrıca Enes bin Malik ve diğer sahabe-i kiram Kâbeyi tavaf ederlerken bir musafaha vâki' olmuştur. Bu musafaha esnasında Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) eli görülüyor da karşısındakinin eli görülüyor. Sahabe-i Kiram hayretle Rasûlullah'a (Sallallahu Aleyhi Vesellem) karşısındakinin kim olduğunu sordular. O da; İsa ibni Meryem (a.s) olduğunu söylemiştir. İşte bundan dolayı sahabe seviyesinde ve en faziletlisi olarak, fakat rütbesi ayrı, o kendisine aittir. O nebilik rütbesi hiçbir zaman silinmez. O, dünyada yaratılmış Âdemoğluyla enbiya arasında ve ulülazm'dan dördüncü Rasüldür.

İşte Hz. İsa(a.s) ile alâkalı, hayatta olduğuna ve öldürülmediğine, öldürülenin Hz. İsa'a (a.s) benzetilen birisi olduğuna, müşebbihat olduğuna; Onu kendi katına ref' eden Allahü Zülcelâl, günü ve zamanı geldiğinde Onu tekrar yeryüzüne indireceğine, Kadir-i mutlak olan Allahü Zülcelâl için zorluk diye bir şey tasavvur olunamayacağına... Refine kadir olan Allahü Zülcelâl Onu tekrar yeryüzüne indirmeye de kadirdir.

İşte, şu Âyet-i Celile'de Allahü Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ
 وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ
 اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ
 الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٧﴾ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ

عَزِيزًا حَكِيمًا

(Nisa/157-158)

İşte Yahudilerin öldürdük dediklerini bu âyet-i kerime çürütüyor. Onların öldürdük sözlerini hükümsüz kılıyor. Zira onların öldürdük diye iddia ettikleri Hz. İsa(a.s) değildir. Aslında ne öldürdüler, ne de salbettiler (astılar). Velâkin bunlar müşebbihat, benzetmedir.

ولكن شبه لهم

Ancak bunların öldürdükleri Hz. İsa'ya(a.s) benzeyen bir şahsiyettir. Hatta bunda da hangisidir öldürdüğümüz? diye ihtilâfları vardır. Ancak zan olarak ya budur, ya budur diyorlar da Hz. İsa(a.s) olduğuna dahi garanti veremiyorlar.

وماقتلوه يقينا

Allahü Zülcelâl ilân ediyor. Kesinlikle öldürmediler diyor. İnanarak, öldürülmemiştir...

Allahü Zülcelâl onu kendi nezdine ref' etmiştir.

بل رفعه الله اليه

Kendi nezdine ikinci göğe almıştır. Onun için Hz. İsa(a.s) ikinci kat göktedir.

وكان الله عزيزاً حكيماً

Allahü Zülcelâl azizdir. Dilediğini yapar, yapmak istediğini kimse engelleyemez. Her şeyinde bir hikmet vardır.

Zaten Havariyyun on iki kişidir. Bazıları on üç kişi olduğunu söylemişlerdir. İhtilâf olsa da sayıları fazla değildir. Zira Hz. İsa'ın (a.s) üç senelik bir devresi vardır. Kendisine peygamberlik otuz yaşında gelmiştir. Diğer enbiyalara nübüvvet 40 yaşında gelmiştir. Ve peygamberlik devresi de üç senedir.

Mübârek zaten halk arasında fazla bulunmaz. Devamlı gezinti halinde olan seyyahdır, devamlı gezen, dolaşan bir şahsiyettir. Yemesi içmesi ise öyle pişmiş, hazırlanmış şeyler değil. Ne buldu ise onu yemiştir. Aynı zamanda bu hadise olmazdan evvel Allahü Zülcelâl kendisine malûmat vermiş. Hz. İsa da (a.s) Havariyyun'dan sevdiği birisine diyor ki: “Böyle bir hadise olacaktır. Benim yerimde bana benzer olarak olmayı kabul edersen, sana cennette seninle beraber olmayı vaad ederim” diyor. O da canla başla kabul ediyor. Ve bu şekilde Hz. İsa(a.s) ortadan yok oluyor. O kimse de aynen Hz İsa'ya (a.s) benzer bir hale geliyor. Onlar da içeri girdiklerinde onu Hz. İsa diye öldürüyorlar. Ama bu, ama gayrısı...

Hülâsa;

Bu âyet-i celile Yahudilerin, biz İsa'yı öldürdük iddalarını çürütüyor. Binaenaleyh Hz. İsa(a.s) hayattadır ve Hz. İsa(a.s) ölmemiştir ve öldürülmemiştir. Rabbimiz, onu korumuştur. Hz. İsa(a.s) tekrar gelecektir. Arkasındaki âyette vardır. Nüzûlü haktır.Tabii ki Yahudiler çok hasûd (hasetçi, kıskanç) oldukları için Hz. İsa'yı (a.s) bir türlü hazmedemediler. Kendi dinlerinin karşısında bir engel olarak gördüler. Zira Hz. İsa'nın (a.s) mûcizeleri

çok muazzamdır. O zamanki tabiatçılara karşı da çok harika bir hâli vardır. Körkütük kim olursa hayat buluyor, sıhhat buluyor. Karşısındakiler tamamen âciz ve nâçar kalıyorlar. Ama ne çareki O ve etrafındakiler çok az, ekalliyette kalıyorlar, on iki kişi... Bundan dolayı Yahudiler bu plâni kuruyorlar. Ve Allahü Zülcelâl onu koruduğundan onların bu plâni sonuçsuz kalıyor.

Netice olarak Hz. İsa'nın (a.s) otuz yaşında peygamber olduğunu söylemiştik. Kendisi sorumlu ve mecburî bu hal başına geleceği için Allahü Zülcelâl'in bir hikmeti olarak, ömrünün kalan kısmını tekrar inişinde yaşayacaktır. Bundan hiç şüphemiz yoktur. Zira aynı âyetin devamında Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ
الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا

(Nisa/159)

Muhakkak Ehl-i kitab, Yahudi ve Hristiyanların hepsi ölmeden (hakiki ölüm) önce mutlaka Hz. İsa'a (a.s) imân edecekler. İster Yahudi olsun, ister Nasrani olsun. Müslümanlar ise zaten Ümmet-i Muhammed'e bir mensubiyeti vardır. Zira Müslümanların nebisi her tarafı istilâ etmiştir. Zira Hz. İsa(a.s) dahi Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sel-

lem'in ümmeti olarak ve Şeriat-ı garra'yı getirmek kasdı ve gayesiyle geliyor. Aynı zamanda Yahudi ve Hristiyanları Müslümân yapmak için geliyor. İslâm'dan başka bir din için değil veya yeni bir din getiriyor değil.

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

(Ali İmran/19)

İslâm dininden gayrı bir din yoktur. Hz. İsa(a.s) da

:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

diyerek vahdet dinini yayacak, dünya çapında bunun dışında bir şey bırakmayacak ve Hz. İsa(a.s) bu vahdet dinini tam olarak tesis edecektir. Halk arasında muazzam bir ahenk, bir huzur tesis edecek. Âdeta bir kardeşlik hali olacak. Hased, kin, nefret ve düşmanlıkları kaldıracak; yerine merhamet, şefkat, sevgi ve vahdeti temin edecek. Hz. İsa(a.s) bunu getirecek...Bu devrede öylesine bir hayat yaşanacak ki âdeta Hz. Âdem'den (a.s) bu yana böyle bir hayat, birlik, ittifak görülmemiştir. Onun için Allahü Zülcelâl'in bir lütfü azimesidir ki bu habis Deccâlin getirdiği fitne ve fesâd yerini salâha bırakacak, bu fesâd salâha dönüşecektir. Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle. Ve bundan son-

ra da nüzulü hakkında sizlere bir mâlumât vermek sorumluluğumuz vardır. Hadis:

الحديث الشريف: عن ابا هريرة قال: قال رسول الله
صلى الله تعالى عليه وسلم: والذي نفسي بيده
ليشكن ان ينزل فيكم ابن مريم حكماً مقسطاً واماماً
عدلاً فيكشرالصليب فيقتل الخنزير ويضع الجزية
ويقبظ المال حتى لا يقبله احد حتى تكون
السجدة الواحدة خير من الدنيا وما فيها

(رواه البخارى وامام الاحمد ومسلم والترمذى عن ابي هريرة رض ع)

Hadis Meâli:

Ebu Hureyre'den rivâyet edilen bu hadis-i şerifte Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor:

Mutlaka, hiç şek şüphesiz günün birinde behemahal Allahü Zülcelâl tarafından Meryem oğlu İsa (a.s) size alelhak bir hâkim olarak, Hakemen muksita ve âdil bir imâm olarak gönderilecek. İndiği zaman da tamamen cizyeyi kaldıracak. Aynı zamanda istavrozu kıracak, hınzırı da öldürecektir. Elinde de çok mal birikintisi olacaktır. Fakat o malı kimlere arz ederse etsin, o mala sahip çıkan olmayacaktır. O dönemde millet müstağni, zâhid olacak-

tır. Fakat mâneviyat yönünden bir defa secde etmeyi dünya malına tercih edecekler. Bir secdeye bedel, dünyayı versen dahi karşılık kabul etmiyorlar. Bir secde karşılığında dünya malını verseler dahi bu malı kabul etmeyecekler. Bir defa secde etmek dünya malına bedel, hatta secdeyi daha fazla severler ve dünya malına sahip çıkmayacaklar. Öyle bir devre...

İşte onun gelmesiyle böylesine bir hakkaniyet, böylesine bir sürur doğacak. Halk arasında istikrar, birlik, beraberlik ve vahdeti sağlayacaktır. Onun dönemi böyle olacaktır.

Cizyeyi kabul etmeyişi; esasen onun döneminde İslâm'ın dışında bir dinin geçersiz oluşundandır. Mutlaka vahdet dini yani İslâmiyet olacak. Cizye verip de kendilerini kurtarmak istemek olmayacak. Ya Müslüman olacaklar, ya da kılıç... Hak ettikleri cezayı bulacaklar. Onun için elinde mal çok olacak. Hadis sıhhatlidir.

Buraya kadar anlattığımız bu husus, son olarak izahına çalıştığımız Hadis-i Şerif'ten dolayı da diyebilirler ki: Neden semâvi bir din oldukları halde Yahudi ve Hristiyanlık değil de illâ ve illâ İslâm dini olacak? Bunun sebebi nedir? Sadece Lâ ilâhe illâllah diyen kimse cennetlidir. İster Muhammedür Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem),

ister İsa Ruhullah, isterse de Musa Kelimullah desin, ne derse desin, ona bu yeterlidir, cennetliktir diye fetvâlar verenler vardır. Bu inançta olanlar var. Görüyoruz, duyuyoruz. Böyle bir itikattan Allahü Zülcelâl bizleri korusun. Âmin.

HZ. İSA (a.s.) NÜZULÜ VE RASULULLAHIN ŞERİATINI YAYMASI

Hz. İsa'nın (a.s) gelişi ve İslâm dininden gayrısını seçmeyişinin bir hikmeti vardır. Çünkü, bu hakkaniyeti İmamından yani Rasûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem'den almıştır.

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

(Ali İmran/19)

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) teşrifinden sonra hakikâten din ancak İslâm dinidir. İslâmın yanında diğer dinlerin hiçbir şekilde geçerliliği yoktur, yürümez...

الحديث الشريف: قال رسول الله صلوات الله تعالى عليه
وسلم: والذى نفسى محمد بيده لا يسمع بي احد من
هذه الامة ولا يهودى ولا نصرانى ثم يموت ولم يؤمن
بالذى ارسلت به الا كان من اصحاب النار (رواه

امام احمد ومسلم)

Hadis Meâli:

Cenab-ı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle buyuruyor ki: “Muhammed'in nefsi yed'-i kudretinde olan Allahü Zülcelâl hakkı için Ben Rasûl olarak gönderildikten sonra bu risaleti, bi'setimi kim duyarsa duysun, ister bu ümmetten, ister Yahudi, isterse de Nasrani, (Rasûlullah(Sallallahu Aleyhi Vesellem) kendi devrinde görüntüleri olan kitab ehlinden Yahudi ve Nasranileri de saymakla beraber, başka ümmetler de dışında kalmamak üzere) bu risaletime inanmadan ve bağlanmadan, tasdik etmeden, imân etmedikçe, Ashab-ı Nar yani cehennem ehlidir” buyuruyor.

İşte Hz. İsa'nın (a.s), mübârek, hiçbir din kabul etmeyip sadece İslâm dinini kabul etmesi, bunu İmamından yani Rasûlullah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) aldığı içindir. Hadis sahihtir.

Hatta Hz. Ömer, Yahudilerden aldığı Tevrat'tan bir parçayı (bitaka) Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) huzurunda okumak istemiş de Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da hiddetli bir şekilde Hz. Ömer'i (r.a) uyarır ve der ki:

Ya Ömer, bunları ne tasdik ediniz, ne de tekzib ediniz. Sizin bunlara hiç ihtiyacınız da yoktur. Size getirdiğim din zerre kadar bir leke ve karışıklık olmayan tertemiz, bembeyaz, “nakiyettun

beyda'un" pırıl pırıl bir dindir. İşte size böylesine bir Şeriat-ı Garra'yı getirdim. Bu da Kur'an-ı Kerim ve Risâleti Muhammediyye'dir. Ve şöyle buyuruyor:

والذنفسى بیده لوکان موسى حياًموسعہ الان

یتبعنى

Ruhum yed-i kudretinde olan Allahü Zülcelâl hakkı için Musa (a.s) dahi, şu anda hayatta olsa dahi bana tâbî' olmaktan başka hiçbir yolu yoktur.

İşte Hz. İsa(a.s) bunları bildiği için, bizâtihi kendisi de bu ümmetin bir mensubudur. Aynı Şeriat-ı Garra'yı yürütmektedir. Başka bir din getirmeyecek ve İslâmın dışında bir din ile âmel etmeyecektir. Sadece vahdet dini olan İslâm ile amel edecek ve vahdet dini işte o zaman tahakkuk edecektir.

Allahü Zülcelâl cümlemize şuûr ve izân nasip etsin. Hakkı hak bilip hakka tâbî' olanlardan, bâtılı bâtıl bilip bâtıdan ictinâb eden kullarından eylesin. Cümlemize imân-ı kâmil ve hüsnü hatimler nâsib eylesin. Âmin...

Aziz Kardeşlerim;

Hz. İsa'nın (a.s) nüzulü ve kendisine tamamen imân edeceklerine dâir şu âyet-i celile buna şâhiddir. Aynı âyetin devamıdır (Nisa suresi).

Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ
الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا

(Nisa/159)

Yani: Muhakkak ehli kitab, Müslüman, Yahudi, Nasrani olsun; O ölmezden evvel, İsa'ya (a.s) hakk ölüm gelmezden evvel (şu anda haydır) illâ onun kendisine imân edecekler. Ehl-i kitab, mutlaka ona imân edecekler. İman etmeyen yok olacaktır. Yâhudi olsun, Nâsrani olsun mutlaka ehli kitab ona imân edecekler.

وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا

(Nisa/159)

Kıyâmet gününde O, onlara şâhid olacak.

Zira Hz. İsa(a.s), bu yönüyle Ümmet-i Muhammed'in bir mensubudur. Hatta Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurduğu gibi Hz. İsa'nın (a.s) mahşerdeki durumu iki türdür. Birisi Ümmet-i Muhammed'in arasında bir imâm, bir mürşid gibi onlarla beraber olacak. Bu beraberlik, peygamber olarak olan beraberlik, değil.Orada Peygamber olarak sadece Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem vardır. Hz. İsa(a.s) ise bir imâm durumundadır. Birinci devredeki haşri bu şekilde-

dir. Zira Ümmet-i Muhammed (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hesabı görülmeden başka bir ümmete sıra gelmiyor. İşte bu şekilde Hz. İsa(a.s) Ümmet-i Muhammed ile beraber gelecek. Kendisine tâbî' olduklarını ve Ümmet-i Muhammed'in mensubu olduğuna dair şâhidlik edecek.

İkincisi, kendi ümmeti ile beraber, onlarla başbaşa olarak gelecek. Zaten onlar da on iki kişi olan Havariyyun'dur. Bunların da ayrıca hesabını verir.

İşte bu âyetin nüzul sebebini ve bu husustaki hadislerden sonra haşri hususundaki durumundan bahseden hadislerden sonra Hz. İsa'nın (a.s) nüzulü hakkında da sağlıklı ve sıhhatli, tevatüren sabit olan rivâyetlerin en sağlıklısı da şudur:

Hz. İsa'nın (a.s), nüzulü sırasında Şam'da Minâretül Beyda üzerine inecek. Bu minâre elan mevcuttur. İki melek kanadında buraya gelecek. Geldiği anda günün yarısı geçmiş olacak. Ve geldiğinde mescide girecek. O anda onu gören Müslümanlar tamamen mescide gelirler. Bu meyanda Yâhudi ve Hristiyanlar da mescide girerler. İkinci namazı yaklaştığında tabii ki Müslümânlar müezzinlerini getirmişlerdir. Zira ezân okuyacak. Yâhudiler de kendi namaza çağrı aletleri ne ise onu getirmiş olacaklar. Nâsrâniler de kendi çağrı aletlerini

getirmiş olacaklar. Hz. İsa(a.s) bunların her üçüne de bakar. Bildiği halde adaletin tahakkuku için bunlardan herhangi birini ilk bakışta reddetmiyor.

Hz. İsa(a.s) ikinci devresinde gelecek. Mescidi Emevî çok geniştir. Zira Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyuruyor ki: “O kadar çok insan toplanacak, birikecek ki yukarıdan, semâdan üstlerine bir şey düşse, başlarında, üstlerinde kalır, aralarına giremez, yere düşmez.” buyuruyor. (Hz. Yahya Mescid-i Emevi’de, Hz. Zekeriya da Halep’te medfundur.)

Yani bu kadar sık ve çok olacaklar. Peki bu gelen, toplanan kim? Tabii ki ikinci vaktine kadar oraya gelenlerdir. Müslümânlar olduğu gibi Yâhudi ve Hristiyânlar da vardır. Bunlardan meydana gelmiş muazzam bir kalabalıktır. Hepsi de kendileri için İsa’dan (a.s) bir şeyler umuyorlar.

İseviler (Hristiyanlar) ki İsa (a.s) bizimdir diye bir umud içindeler. Yâhudiler de kendilerine bir pay çıkarma peşinde olacaklar. Bir fırlıdak çevirmek isterler. Zaten âdetleridir, hiçbir şey yapamazlarsa, korktukları eli öperler. Bunların bu halleri halk arasında biliniyor. Tamamen menfâât ve çıkar peşindedirler.

Müslümanlar ise, haliyle İsa (a.s) hakkında öteden beri Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem

bize malûmat vermiştir; Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ümmetinden biri olarak, ümmete bir imâm olarak geleceğini biliyoruz, derler. Müslümanlar, bundan dolayı kendisini seviyorlar. Fazilet bakımından Ashab-ı Kirâm'dan da efdal durumu vardır.

Bu minvâl üzere ikinci namazının vakti olunca Müslümânların müezzini gelmiş olacak. Mutad olduğu üzere İkinci namazı için ezân okuyacak. Yâhudiler de ibâdet için halkı ne ile çağırıyorsa, dâvet âletlerini yanlarında getirmiş olacaklar. Nasara da aynı şekilde çanları veya nasıl dâvet ediyorsa, o dâvet âletini getirecekler. Binâenâleyh Hz. İsa(a.s) bunlardan herhangi birisini direkt olarak reddetmiyor. O anda bir adalet tahakkuk edecek. Mübarek Hz. İsa(a.s) bunlara bakar ve der ki: "Biz adaletin tahakkuk etmesini Allahü Zülcelâl'den dileriz ki, hak olan ne ise, kimdeyse Allahü Zülcelâl bize bunu gösterecek." der. Bu minvâl üzere kur'a girerler. Üç defa kur'a çekerler, üçünde de kur'a Müslümanların getirdikleri müezzin üzerine çıkar ki, müezzin ezân okuyacak. Bu sebeple darılır ve ayrılmaya, dağılmaya başlarlar. Orada sadece Müslümânlar kalır ve ezândan sonra ikinci namazını kılarlar. İsa (a.s) İmâm olarak...

Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem)

şöyle bir hadisi şerifi vardır:

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bir gün Hz. Ali'ye der ki:

يا علي فيك مثل من عيسى

Ya Ali, Sen'de bir İsa misali vardır.

Hz. Ali: Neden Ya Rasulallah?

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) de: “Yahudiler İsa'yı (a.s) çekemedikleri için ona buğz ettiler, hased ettiler ve bu babasıdır.” dediler. Bu babasıdır ithamı, onu küçük ve aşağılayıcı gördüklerindedir. Halkın nazarında onu küçük düşürmeye, çaptan düşürmeye yöneliktir.

Nasara ise sevdiklerinden dolayı “Allah'ın oğludur” dediler.

Bunların her ikisi de bu inançlarından dolayı cehennemlik oldular. Yahudiler Hz. İsa'ya (a.s) karşı oluşlarından ve imân etmediklerinden; diğerleri de İsa'nın (a.s) hakkını aşip Ona Allah'ın oğlu dediklerinden dolayı her ikisi de cehennemlik oldular. Fırkayı dalâl.

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem: “Ya Ali! Senin için de aynı hal cereyan edecektir. İnsanlardan bir kısmı, seni sevmediklerinden senin küfrüne hüküm verirler.” Haricilerin hüküm verdikleri gibi. Hakemeyn olayında, Kur'an ile hüküm vermedin, diye onun küfrüne hüküm verdiler.

وَمَنْ لَّمْ يُحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

(Maide/44)

Bu âyeti kerimeyi delil getirerek Hz. Ali'ye, Allahü Zülcelâl'in hükmü ile değil de kendi kafasından bir hüküm verdi diye onu kâfirlikle ithâm ettiler. Aslında bu âyetin sebebi nüzulü şudur: Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ile bir Yâhudi münâzara ederken Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) anlattığı güzel şeyler karşısında Yâhudi inkâra kalkışıyor da o zaman bu âyeti okuyor Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem).

İşte, Hariciler de bu âyeti kerimeyi âlet edevât ederek Hz. Ali'nin küfrüne hüküm verdiler ve kendisiyle harb ettiler.

İkinci fırka ise Ona karşı sevgide çok ileri giderek Ali(r.a) yer tanrısıdır, dediler. Hatta bunların başında "Sebeyye fırkası" gelir ve Hz. Ali'yi (r.a) yer tanrısı olarak görmekte-dirler.

Hülâsa; işte Hz. İsa(a.s) bu Müslümân câmiasıyla birlikte İkinci namazını kıldıktan sonra Beytül Mâkdisin halini ve Hz. Mehdi'nin (a.s) inhisâr, kuşatma altında olduğu haberini alır ve böylece harekete geçer.

Şam mescidinden çıktıktan sonra Beytül Mâkdis'e hareket etme azmindedir. Bu minval üzere Şam ahalisinden mevcut olan cemâatı Müslimin

kendisiyle beraber hareket etmeye çalışırlar. Fakat mübârek onun öyle bir sürati vardır, o kadar olsun. Aynı zamanda öylesine vakarlı, öylesine sekinet ve vakur hali vardır ki halk tamamen ona hayran kalır. Değil mi ki Deccâlin istidracı var, Hz. İsa'nın (a.s) da mucizeleri herkese malûmdur. Yani, gözün görebildiği uzaklıktaki bir kimsenin kâfir mi Müslüman mı olduğunu rahatlıkla anlayıp biliyor. Aynı zamanda o kişi ona yaklaştığında onun rayihasından, kokusundan ya ölür, ya da Müslümân olur. Bir kâfir onun yakınında fazla dayanamıyor. Böylesine bir hali vardır Onun. Allahü Zülcelâl Ona bu hassayı, özelliği vermiştir. Ve küfrü yok ediyor. Onun karşısında ya Müslümân olur, ya da kılıçtan geçer. Üçüncü bir seçenek yok.

İşte, bu minvâl üzere yürümektedirler. Hatta o kadar güçlü, öylesine etkili mânevî bir nazarı vardır ki, evlerin içinde ve hangi karyelerde olursa olsun kâfirleri görebiliyor, bilebiliyor ve bulabiliyor. Böylesine bir hassası vardır.

Ve netice olarak; Sabah namazı olmak üzere iken fecir devresinde Beytül Makdis'e girer, önder olarak. O anda Beytül Makdis'in kapısının kilitli olduğunu görür. Kapı, içeridekiler tarafından arkadan kilitlenmiştir. Yâhudiler tamâmen silahlı olarak orayı kuşatmışlar ve içeridekileri dışarı bırakmıyor-

lar. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in, "Onların gıdaları melâikelerin tesbihleridir" diye buyurduğu da bu andır. Onların o andaki halleridir. "Açlık ve susuzluklarını melâikenin tesbihleri ile geçirirler." dediği de budur. İşte o zaman Hz. İsa(a.s) kapının açılmasını ister ve içeridekiler de kapıyı açarlar. Fakat o esnada Hz. Mehdi(a.s) kimi rivâyetlere göre namazı akdetmiş, bağlamıştır. Yani tekbir almıştır. Bazılarına göre de tekbir almamıştır. Hz. İsa'nın (a.s) geldiğini görünce mihrabda olan Hz. Mehdi(a.s), namazda olmasına rağmen Hz. İsa'nın (a.s) imamete geçmesi için geriye doğru gelip onun imâm olması için mihrapta bir yer açmak ister. O anda Hz. İsa(a.s) elini Hz. Mehdi'nin (a.s) iki omuzu arasına koyarak imâmlıktan çekilmesini önler: "Bu ikamet senin için yapılmıştır, imâmlık senin hakkındır." diyerek onun imâmetlik yapmasını söyler. İşte bu minvâl üzere Hz. Mehdi(a.s) sabah namazının imâmlığını kendisi yapar. Hz. İsa (a.s) namazdan sonra mescidin kapısının açılmasını emreder.

Kapılar açılınca Yahudilere anormal bir hal olur. Bir bakarlar ki Hz. İsa(a.s) teşrif etmiş. Böyle olunca da kaçacak yer ararlar. Öyle ki "keşke yer yarılsa da yere girsek" derler. Kaçmaya başlarlar...

Hz. İsa(a.s) takibe başlar ve neticesi Deccâl

ile tam öğle namazı vakti Bâbul-led isimli bir yerde karşılaşır. Deccâl'i orada kısıtırır. Hiçbir kurtuluş yolu bulamayan Deccâl, canını kurtarmak için namaza sığınır, öğle namazına durur. Fakat Hz. İsa(a.s) ona der ki: "Seni hiçbir şey kurtaramaz. Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle senin sonun gelmiştir:" der. Deccâl, Hz. İsa'yı (a.s) görünce suyun içinde eriyen tuz gibi erimeye başlamıştır. Hz. İsa(a.s) vurduğu bir darbe ile onun sonunu getirir. Yahudiler de başıboş kalınca kaçmaya, saklanmaya başlarlar. Arkasına sığınabilecekleri, saklanabilecekleri ne buldularsa onun arkasına sığınır ve gizlenirler. Bir ağaç arkası, bir dabbe arkası, bir duvar arkası, girecek delik arıyorlar. Fakat Hz. İsa(a.s) Ulûl-azm bir şahsiyettir. Mucizeleri gâyet vecizdir. Hiçbir nesne kalmıyor ki Hz. İsa'ya (a.s) malûmat vermesin. Hatta sadece Hz. İsa'ya (a.s) değil, onun askerlerine de Ya Müslim! Ya Mü'min! (benim arkamda Yâhudi saklanıyor diye) malûmat verecekler. Bu da kıyâmet alâmetlerinin bir eseri-dir. Ancak, Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem istisnâ olarak :

الاشجرة اليهود

"Yâhudi ağacı, yani Kargade ağacı arkasındaki Yahudiyi haber vermeyecek" diye buyurmuştur.

Bu günlerde de Yâhudiler de bu ağaçtan

çok diyorlar. Eğer, kendilerini bu ağacın arkasına saklanarak kurtarabiliyorlarsa kurtarsınlar. Allahü Zülcelâl hepimize şûûr ve izân versin. Âmin...

Aziz Kardeşlerimiz,

Buraya kadar anlattıklarımızdan anlaşılacağı gibi Hz. Mehdi'nin (a.s) gelmesiyle Usr, Yüsre (zorluk kolaylığa) dönüşüyor. Hz. Mehdi'nin (a.s) biraz devâm etmesi, hükmünü yürütmesi ile gelen kolaylık yani yüsr, Deccâlin gelmesiyle tekrar usra yani zorluğa, darlığa dönüşmüştür. Bu sıkıntılar karşısında da tekrar Hz. İsa(a.s), Allahü Zülcelâl'in bir rahmeti, bir hidâyeti olarak gönderilmiştir. Hz. İsa(a.s) Rububiyet davasını güden Deccâlin şerinden Ümmeti Muhammedi kurtarmaya vesile ve sebep olacaktır. Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle...

HZ. İSA (a.s.) DEVRİNDE HAYAT

Hz. İsa'nın (a.s) yaşamı hakkındaki Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in hadisleri çoktur ve onu bütün yönleriyle anlatıyor. Bu hadislerin hepsini serdetmemiz mümkün değil. Zira buna sahifeler yetmez. Fakat bu hususta şunu söyleyebiliriz: Kesin olarak adaleti hakim kılar, hükümler gâyet âdilâne olur. Onun geldiği vakit, İslâm dininin

mensuplarının vaktidir. Devir, vahded devridir. Bu devirde hiçbir şekilde ihtilâfa yer yoktur. Ayrıcalık ve dalâlete kesinlikle yer yoktur. Bu gibi şeylere meyledenler kendi sonlarını hazırlamış olacaklar. Hatta zekâtı bile durduracak. Çünkü, zekât verilecek kimse bulunmayacak. Zira buna hiç kimsenin ihtiyacı kalmayacak. Allahü Zülcelâl, yerin ve göğün bereketlerini esirgemeyip verecek. Define, hazine, mal, mülk hepsi onun emrine amâde olacak. Bir salkım üzümü birkaç kişi yediği halde bitiremeyip doyacaklar. Bir narı yerler de bitiremezler. Böylesine bir hayrat ve bereket olacak. Halk arasında, bir âhenk ve huzur olacak. İnsanlar şefkât ve merhâmet dolu olacak. Aynı zamanda aralarında bir haset ve fesat durumu da olmayacak. Hırs ve tamah olmayıp kanaat ve müstâğni bir durumları olacak. Din vahdet dini olacak, o da:

لا اله الا الله محمد رسول الله

Yani vahded dini olan İslâm olacak. Böyle olunca da hiç ihtilâf olmayacak. Hatta akrep ve yılanlar dahi zehirlerini kullanmayacak ve çocuklar aralarında oynayacaklar da çocukları sokmayacaklar. Kurtla koyun beraber olacak. Yani zarar verecek olan şeyler tamamen kalkıyor. Hiçbir şey bir başkasına zarar vermeyecek. Öyle bir âhenk ve huzur olacak ki dünya bu misilli emân durumunu hiç gör-

memiştir. Bunları hadise dayalı olarak söylüyoruz.

Aziz Kardeşlerimiz,

Bu anlattığımız hususlar bir hikâye kabilinden değil, tamamen Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in hadisi şeriflerine dayalıdır. Bu mevzu'da yazılmış kitaplar araştırılırsa, en ince noktasına varıncaya kadar bütün teferruatıyla bu konuları ve hadisleri bulabilirler.

İşte, Hz. İsa'nın (a.s) devrinin nasıl geçtiğini insan bilemez. Din diyânet mevcut, gâyet mükemmel. Kâmil bir imân devridir bu devir.

Hatta Hadisi şerifte de buyurulduğu gibi "O devirde bir secde dünyaya bedeldir. Mal ve mülke hiç tamahları yoktur."

Demek ki o devirde böylesine bir ciddiyet, dine gayret ve ibâdete muazzam bir yöneliş olacak. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem o devri anlatırken atların çok ucuz olacağını buyuruyor. Soruyorlar, Ya Rasulallah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)! Neden böyle atlar ucuzlayacak? Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da: Zira, cihat bitiyor, harp son bulacak. Cihat vasıtası olan, harp aleti olan atlar bundan dolayı çok ucuz olacak." diye buyuruyor. Soruyorlar: Öküz neden pahalı olacak Ya Rasulallah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)? "Ekim işi

tamamen öküzlerle olacak, buyuruyor. O devirde teknik araçları tamamen yok olacak. Hz. İsa'nın (a.s) mucizeleri karşısında teknik tamamen hükümsüz kalacak, yürümeyecek." buyuruyor. Hz. Âdem'in (a.s) inişindeki hal gibi olacak o devir. Öküzlerle ekim dikim... Peki bu halde, o devirde durum böyle olacağına göre bu şekildeki ekimden meydana gelen mahsul onca insana nasıl yetecek? diyorlar. Onlara da "Yer yüzünde o güne kadar görülmemiş bir bereket olacak. Hatta bir salkım üzümü on kişi yiyecek de bitiremeyecekler. Rabbiniz yerin ve göğün bereketlerini hiç esirgemedен verecek. Ektiğin; yerin altına girdiği zamanda, yer üstüne serptiğin zamanda bile bol bol veriyor." buyuruyor.

Kardeşlerim,

Zaten bugün bizim yeryüzündeki bereketimizi yok eden bu çirkef hallerimiz değil midir? Hele bilhassa fuhuşât yeryüzünde hiç bereket bırakmıyor.

Onun için Allahü Zülcelâl'e kulluk yapmayı, şükürünü ödemeyen, nîmetlere karşı şükretmeyen, ayrıca Allahü Zülcelâlin mülkü olan şu yeryüzünde onun mülkünde olduğu halde hiç sıkılma-

dan, utanmadan daima isyân etmekte. O halde nasıl olur da haramdan, gayri meşruluktan, vurgundan, mezalimden bereket umabilirsin?. Bu gibi hallerde hiç bereket olur mu? İşte bereketin, bolluğun olması için Rabbimize karşı şükürkâr, emrine âmâde olursak bir tek lokma ile günlerce geçinebiliriz. Yeter ki Rabbimiz celle celelühü sübhânehü ve teâlâ o bereketini versin. Bu bir lokma bizlere günlerce yeter.

Kardeşlerim,

Biz bunları bu şekilde anlatırken günümüzde bir çokları buna inanmayacak. Yine akıl, yine tabiat ve yine mantık düşünceleri ile anlattıklarımızın bir çoğuna inanılmayacak. Mantıken böyle bir şeyin olamayacağını ileri sürecekler. Amma bize düşen, ketm etmek değil, hakikatleri anlatmaktır. Bazıları inanmayacak diye bu hakikatleri ketmedemeyiz, gizleyemeyiz. Rabbimiz kimlere hayır diledi ise bu bir vesile olacaktır ve inancı düzgün olacaktır. Hidâyet Allahü Teâlâ'dandır. Zira Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem: Ben sadece delilim, hidâyet Allahü Zülcelâl'indir, buyuruyor.

Kardeşlerim,

Rasûllerin tamamının gelişi bir mûcize ile-

dir. Bir mûcize ile gelirler ve halkı âciz bir durumda bırakıp kendilerini imâna davet ederler. Tabii ki bu acziyet karşısında kabul etmez, yine de karşısında olursa, kendi mantığıyla hareket edecek olursa, bu haliyle esfeli safiline gider.

Meselâ Hz. Musa (a.s) devrinde sihirbâzlık çok yaygın idi. Hz. Musa (a.s) sihirbâzlar karşısında Allahü Zülcelâl'in vermiş olduğu gücü, yani mûcizesini kullanınca bütün sihirbazlar onun karşısında pes ettiler. Çünkü bu güç, kul gücü değildir. İşte, bu güç karşısında sihirbazlar, "Bu güç bir kul gücü değildir." dediler ve mütefekkir insanlar olduklarından bir anlık tefekkür ile imâna geldiler. Bu tefekkürleri sayesinde imânın zirvesine çıktılar. Zamanın en iyi ve sağlam imân sahipleri onlar oldular. İşte mucize bu. Karşısındakileri âciz duruma getiriyor. Ama hidâyet olmayınca hiç bir şey fayda etmiyor. Cenabı Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) devresinde de belâgat, fesâhat, şâirlik revâçta idi. Habibi (Sallallahu Aleyhi Vesellem), ümmi olmasına rağmen Kur'an indikten sonra Kur'an'ın karşısında bütün şairler âciz durumda kalmışlardı. Allahü Zülcelâl de: "Bu sûrelerin bir benzerini getirsinler." diye buyurdu. Tâbii buna da güçleri yetmedi, getirmeleri de mümkün değildi ve getiremediler. Hatta Velid gibi bazıları gizlice din-

lemeye giderlerdi de birbirlerine tesadüf ettiklerinde, “Haa, dinlemeye değil, bakalım kimler gelmiş.” diye birbirlerine bahane bulurlardı. Ama ne çare ki hidâyet Allahü Teâlâ’nındır. Kur’an’ın bir benzeri duyulmadığı halde taassuba giderlerdi ve imâna gelmezlerdi.

Nitekim Hz. İsa(a.s) devresinde tabiatçılar ve mantıkçılar çok idi. Tabâbet de ileri bir kademe idi. O dönemdeki meşhur hakimler Eflatun, Sokrat vs. biz “Allah’ı aklımızla buluruz” diyerek Rasüle, elçiye, aracıya ihtiyaç duymadıklarını söylediler. Kendi akli dengeleri ile mantıklarıyla. Günümüzde de kendi mantıklarını her şeye yeterli gördüklerini söyleyenler çoktur. “İslâm dini mensubu oluşumu; ebeveynimi taklitle değil, dinin mesnedlerine bakmakla değil; aklımla, mantığımla ben bulurum” diyenler, mesnede ihtiyaç duymadıklarını açık açık söylüyorlar. Aslında mesnetle arayıp bulmuş olsalar, çok daha güzel olur. Çünkü, mantık günün birinde yetersiz kalır.

İşte, Hz. İsa’nın (a.s) teşrifinde babasının olmayıp da sadece Hz Meryem’den meydana gelmesi, etrafındaki fırkaları tamamen fesada uğrattı. Aslında onun bu hali, o insanları bir denetlemek içindir. Acaba tabiatçılar onun bu haline ne diyecekler? Ona uyacaklar mı, uymayacaklar mı? diye.

Onlar uymayıp karşısında oldular. Yahudiler babasızdır diye tamamen karşısında oldular. Zaten bunlar çok haset ve fesat sahibidirler. Hz. İsa'nın (a.s) fevkalâde mûcizeleri karşısında bile ona imân etmediler. Hz. İsa'nın (a.s) da fevkalâde mûcizeleri vardı. Zira gözleri âmâ olanları, kötürüm olanları ve değişik hastalıkları anında tedavi eder, hastaları iyileştirirdi. Allahü Zülcelâl'in izni ve inâyetiyle. "Kum biiznillahî" derdi.

Netice olarak iftira edip babasızdır deyip kendi çıkar ve menfâatleri için inanmadılar. Etrafında ona inananların sayısı on iki kişi kaldı. Bir de onların aralarından gaib olduğundan ve bu durumu fehmedemediklerinden, çok sevdiklerinden ona "Allah'ın oğlu" dediler. Ona "Allah'ın oğlu" künyesini taktılar. Bu minvâl üzere bu her iki fırka da mahvoldu. Zira bu tabiatçılar onun bu şekilde gelişini hafsalalarına sığdıramıyorlar. Aynı zamanda mantıkları da kabul etmiyor. Tabiat da kabul etmiyor. Çünkü o ana kadar böyle bir şey görmemişler.

Aziz Kardeşlerimiz,

Bize de aynı sûâli sordular. Üç âlim bir araya gelmiş. Bir gece akşamdan sabaha kadar münazara etmişler. Hz. İsa'nın (a.s) babasız dünyaya gelişini bir türlü halledememişler. Bursa'dan bize

bunu sordular, böyle bir soru geldi. Bu Hz. İsa(a.s)'nın hadisesini bir türlü fehmedememişler.

İşte bu âlim dedikleri üç kişi gerçekten âlim olsalardı mesnede, senede dayansalardı, âyet ve hadis hakkında bilgileri olsaydı, sadece kendi mantıklarıyla, akıllarıyla bu hadiseyi çözmeye kalkışmazlardı. Âyet ve hadise dayandırmış olsalardı, rahatlıkla bu müşkülâtın altından çıkabilirlerdi. Allahü Zülcelâl mâlûmât vermedik hiçbir şey bırakmamış ki...Onlara şu âyeti okudum. Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ

قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

(Ali İmran/59)

Yani, İsa'nın (a.s) geliş misâlini fehmetmek istiyorsanız İsa'nın (a.s) gelişi Âdem'in (a.s) gelişi gibidir. Adem'in (a.s) gelişinden ibret alacaksınız, Âdem'in (a.s) gelişini gözönüne getirin. Âdem (a.s) topraktan yaratılmıştır. Ana da yok, baba da yok. Anasız ve babasız olarak Âdem'i (a.s) yaratan Kadiri Mutlak olan Allahü Zülcelâl, babasız olarak İsa'yı (a.s) dünyaya getirmeye kadir değil midir? Elbette ki kadirdir. Ama bazılarının akli ve mantığı yetersiz kalıyor. Bunları tabiatçılar akıl ve mantıklarıyla çözmeye çalışınca bunlar yetersiz kalıyor. Ama

Allahü Zülcelâl her şeye kadirdir. Hz. Âdem'i (a.s) topraktan var etmiştir. Peki Kadiri Mutlak olan Allahü Zülcelâl Hz. Âdem'i (a.s) topraktan halk ediyorsa, anası ve babası olmadığı halde, Hz. İsa'yı (a.s) babasız olarak yalnız bir anneden meydana getirmesi, halk etmesi Allahü Zülcelâl için zor mudur? Elbette ki değildir.

Eğer bunu da fehmedemiyorsanız Hz. Havva'nın hadisesini, yaratılış şeklini düşünün. Bakınız Allahü Zülcelâl bu hususta ne buyuruyor:

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا

زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا

(A'raf/189)

Bir başka Âyeti celilede de:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ

وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا

(Nisa/1)

Yani, "Ey Nas! Allah korkusu beraberinizde olsun ki başka bir şey düşünmeyiniz." Bakınız Allahü Zülcelâl, Hz. Âdem'i (a.s) var ettiği gibi zevcesini de Hz. Âdem'in (a.s) kendisinden var etmiştir. Yani, ege kemiğinden bir tanesinden var etmiştir. Annesi falan yok. Hz. Âdem (a.s), baba mesâbesinde güya... Annesiz olarak yaratmış Allahü Teâlâ onu.

İşte tabiatçıların hiç fahmedemediği Şey, topraktan insan yaratılmasıdır...

Hülâsa:

Aziz Kardeşlerim, Kadiri Mutlak olan Allahü Teâlâ için zorluk diye, zor diye bir Şey yoktur. Bir "KÛN" emri yeterlidir bunları yapmak için. Kuvvet ve kudret sahibi olan Allahü Zülcelâl topraktan Hz. Âdem'i (a.s) yarattığı gibi Hz. Havva'yı da onun eğe kemiğinden var etmiştir. Hz. Havva'nın da anası yok, Onu da anasız olarak yaratmış. Hz. İsa(a.s) ise anası var, babası yok. Onu da böyle yaratmış. İŞte tabiatçıların ve mantıkçıların fahmedemediği bu üç husustur. Ama bizler için ise kudret Kudretullah'tır. O istediği an istediği Şekilde halk ettiği gibi yok da edebilir. Çünkü Allahü Zülcelâl, Kâdir-i Mutlaktır. Âyetin devamında da Allahü Teâlâ Şöyle buyuruyor:

ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

(Âli İmrân/59)

Yani, Allahü Teâlâ dilediğinde ve ol emrini verdiğinde her ne olursa olsun, ister topraktan, ister eğe kemiğinden, ister anasız, ister babasız olsun, Rab-bül İzze'nin bu hitabı karşısında her Şey hemen var olur.

Yasin Sûresinde de:

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

(Yasin/82)

Allahü Zülcelâl bir şeyi dilediği zaman sadece bir “kûn” emri vardır. Herhangi bir nesne, küçük veya büyük olması hiç farketmez, ona sadece “kûn” emri kâfidir. Bir nesneye “kûn” dediğinde kef, nun’a varmadan “feyekûn” o şey var olur. Çünkü bu kudret Kudretullah’tır. Bir şeyi yoktan var etmek Allahü Zülcelâl’e aittir. Lâ mevcude illallah, Lâ Halika illallah. Bir beşerin herhangi bir nesneyi yoktan var edebilme gücü yoktur. Bazen falan kişi şunu icat etti, derler. Aslında bu çok yanlış bir ifâde şeklidir. Evet, o kişi o şeyi tertiplemiş, ayarlamıştır. Bir araya getirmiştir. Çünkü o şeyin ana maddesi var. Var olmayan bir maddeyi kimse yoktan var edemez. Ancak o şeyin maddeleri var edilmiş. Allahü Zülcelâl tarafından yaratılmıştır da insanlar bazı tekniklerle o maddelerle bir şeyler meydâna getirmişler, bu olabilir. Ama ana maddesi var. Hallak ancak O’dur...

RASULLERE VE KİTAPLARINA İMAN

Kardeşlerim, insanın birçok hadiselerle karşı karşıya kaldığı oluyor. Defâlarca soruluyor ve bazı kimseler diyorlar ki: Efendim Kur’an’ın bulun-

madığı yerde acaba Tevrat okunursa, İncil okunursa hatim olarak sayılır mı? Mâdem ki Kur'an'da:

آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ
بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ

(Bakara/285)

Bu kitaplara da imân edildiğine göre bunları da kitap olarak kabullenmek ve inanmak câiz midir? diye soruyorlar. Hatta bazılarının Lâ ilâhe illallah Musa Kelimullah, İsa Ruhullah, dese de cennetliktir dedikleri gibi. Tevrat ve İncil okunsa da olur mu, Kur'an yerine geçmez mi? diye soruyorlar. Demek ki mutlaka böyle bir fikir var ki, bu hususu ortaya getirip bize de bu şekilde bir soru sorulmuştur. Birçok yerlerde de soruyorlar.

Kardeşlerim,

Ne çâre ki Allahü Zülcelâl bunlara açık bir şekilde ilân ettiği halde, bu hususları anlattığı halde görememişler, görseler de fehmedememişler. Âyet-i celilede:

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُؤُونَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ
مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ

اللّٰهُ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللّٰهِ الْكُذِبَ

وَهُمْ يَعْلَمُونَ

(Ali İmran/78)

Allahü Teâlâ bunların, bu gibi sözlerini, nehyediyor ve buyuruyor ki:

Bunlardan bir kısmı dilleriyle bir şeyler geliyorlar. Siz de bunların gevelediklerini Tevrat'tan ve İncil'den sanırsınız. Fakat, Allahü Teâlâ bunların bu gevelediklerini nefyediyor. Kitaptan değildir, diyor.

وما هو من الكتاب

Yani bunların, bu gevelediklerinin kitaptan olmadığını, İncil ve Tevrat'la alâkalarının olmadığını beyan ediyor.

ويقولون هو من عند الله

Ve sizi inandırmak için, bu Allah indinden gelen Tevrat ve İncildir derler. Fakat Cenabı Hak tekrar nefyediyor ve buyuruyor ki:

وما هو من عند الله

Bu Allah indinden gelen değildir. Allahü Zülcelâl bunların sözlerini ve kitaplarını kabul etmeyerek, söylediklerini nefyederek buyuruyor ki:

ويقولون علما لله الكذب وهم يعلمون

Bunlar bile bile Allahü Teâlâ'ya iftira ediyor ve yalan söylüyorlar, bildikleri halde... İşte Allahü Zülcelâl bunların iftira ettiklerini ve yalancı olduklarını bizâtihi kendisi nefy ediyor. Bunların söylediklerinin kendi kelâmı olmadığını ve kendi gönderdiği kitap olmadığını bizâtihi kendisi nefy ediyor. Başka nasıl delil bulacaksınız?...

Aziz Kardeşlerim,

Bu âyeti kerime, esasında günümüzde “Lâ ilâhe illallah İsa Ruhullah, Musa Kelimullah diyenler de cennetliktir.” diyenlere red cevabıdır. Aynı zamanda Hz. İsa'nın (a.s) nüzulünde, gelişinde hiçbir dini kabul etmeyip, ne Yahudi ve ne de Nasaranın sözlerini ve kitaplarını kabul etmeyip Kur'an ve İslâm üzere bulunacağı, bununla âmel edeceğine apaçık bir delildir. Hakiki din sadece şeriât-ı garra-yı Ahmediyye sallallahü aleyhi ve sellem olacağına müsbet bir delildir.

Cenab-ı Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem de Hz. Ömer'e kasele şöyle buyuruyor: Hz. Musa bile şu anda gelse bana tâbi' olmaktan başka bir yolu yoktur. İsa da aynı...

Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in gelmesiyle, Kur'an-ı Azimüşşanın inmesiyle Hz.

Musa (a.s) ve Hz. İsa'nın (a.s) şeriâtleri hükümsüz kalmış, kitapları da neshedilmiştir. Eğer, gerçekten tahrif edilmemiş, indiği hal üzere olan İncil ve Tevrat olmuş olsaydı saygı gösterilir, daha önce inmiş kitaplar diye bir kıymet ifâde ederdi. Fakat hükümleri geçersizdir. Hatta Allahü Teâlâ Kur'an'dan başkasını muhafaza edeceğini vaadetmemiştir. Kur'an Kelamullah'tır, yazma değildir ve gayri mahlûktur. Son kitap olduğundan kıyâmete kadar devam edecek ve hükmü câri' olacak kitaptır. Aynı zamanda diğer kitapları, enbiyanın dışındaki kimselerin, halkın hafızalarına almaları, ezberlemeleri mümkün değildir. Nebiler ahirete irtihal etti mi kitaplarından da geriye eser kalmazdı. Ama Kur'an-ı Kerim'i Allahü Zülcelâl'in bir lütfu, bir ihsanı olarak değişik dillere ve milletlere mensup olan insanlar Mâşallah bülbül gibi okuyorlar. Dilleri Arapça olmasa da gâyet güzel okuyorlar. Hiçbir külfet olmadan isteyen her fert hafızasına alabiliyor.

Hatta; Allahü Zülcelâl'in şöyle bir vaadi vardır: Bir kimse kelâmıma hizmet etmek isterse, hafızasına almak isterse, bunu yaparken de başka bir gayeye hizmet için değil, sadece Allahü Zülcelâl rızası için, kelâmına sevgisi ve saygısı için Kur'an'ı ezberlemeye başlarsa ve bu esnada da eceli gelirse, mutlaka kabrinde onu hıfzeder ve kendi hafaza

meleklerine hafızlığını tamamlar. Rahle de verirler, Kur'an da verirler, hafızlığını bitirir...

Aziz Kardeşlerim,

Bu hususta zihninizi yormadan tekrar mevzû'muza dönmek istiyorum.

İşte Hz. İsa(a.s) teşrif eder, yeryüzünde İslâmın dışındaki dinlerin tamamı geçersiz olur. Sadece yürürlükte olan din, Rasûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem'in dini yürür. Hz İsa (a.s) dahi kendisine âit bir risâlet sahibi değildir. Fakat teşrif ettiğinde Rasûl olarak değil, Ümmet-i Muhammed'den bir fert olarak gelir. Ancak çok faziletli, saygıya değer, Ashab-ı Kirâmdan üstün bir seviyede olacaktır.

Hatta Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bizâtihi şöyle buyuruyor: "Hz. İsa eğer kabrime gelse ve herhangi bir hükmü sorsa, kabrimden kendisine o sorduğu hüküm hakkında malûmat veririm." Durum böyle olunca nasıl olur da birbirleriyle irtibat kurmazlar. Evliyânın kerâmetini kimse inkâr edemez. Peki enbiyâ mûcizesi inkâr edilir mi? Elbette ki inkâr edilmez; çünkü enbiyânın etini toprak yiyemez, çürütemez. Zirâ bunların fitratlarında, tıynetlerinde cennetten memzûc (maya) durumları vardır. Enbiyâ hem masum, hem de ma-

yaları cennetten olduğu için çürümezler. Bunlar hayattır. Onun için Hz. İsa(a.s) teşrif ettiğinde, kabrine vardığında Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'le irtibat kurabileceği gibi kabrine gitmeden, çok uzaklardan da onunla irtibat kurabilir. Âdetâ bir telsizle konuşur gibi onunla konuşabilecek ve irtibât kurabilecek. Bugünkü teknik ve fenle bu gibi durumlar mümkün olabildiğine göre, bir mûcize olarak bu hal neden olmasın.

Hülâsa Kardeşlerim,

Hz. İsa(a.s), Deccâl'in fitnesinden kurtulmuş, gâyet huzur ve rahat içinde, bilhassa muhasaradan kurtulmuş olanlara büyük müjdelere veriyor mükâfât yönünden. Netice olarak ahir zaman olduğu için, dünya bu, hiç rahat yüzü göremeyecekler. Yararlı veya yararsız alâmetler ardı ardına çıkıyor. Tabii ki bunu tâkiben Ye'cüc ve Me'cüc çıkıyor ki, kimsenin onlara mukavemet edemeyeceği derecede de çok olan bir kavimdir. Allahü Zülcelâl; çıkacakları zaman Hz. İsa'yı (a.s) uyarır. Hz. İsa(a.s) da cemâatı ile birlikte Tur-i Sinâya gitmek için hazırlık yapar.

YE'CÜC VE ME'CÜC

Ye'cüc ve Me'cüc ile alâkalı âyeti kerimede

şöyle buyuruluyor:

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَّا
يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٤﴾ قَالُوا يَا ذَا الْقُرْنَيْنِ إِنَّ
يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ
خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا

(Kehf/93-94)

Yani İskender Zülkarneyn, Ye'cüc ve Me'cücün kapatıldığı iki sed arasına vardığı zaman bir kavim kendisiyle konuşuyor ve diyorlar ki: “Ey Zülkarneyn! Burada bir kavim var, Ye'cüc ve Me'cüc diye. Bu kavim çok fesad getiriyorlar. Çıktıkları zaman çok zarar veriyor. Hiçbir şeyimizi bırakmıyorlar, telef ediyorlar, zarar veriyorlar. Bu zararlarını önlemek için aramıza bir sed çekersen, biz aramızda bir şeyler toplar, sana yaptığın seddin bedelini öderiz. Sen bu seddi yaparsan, biz sana mâli yönden yardımcı oluruz” diyorlar. İskender Zülkarneyn onlara diyor ki:

قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ
بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا

(Kehf/95)

“Benim sizin malınıza ihtiyacım yok. Allahü Zülcelâl'in bana verdiği kudret ve mülk sizinkinden çok

daha fazladır, hayırlıdır. -Çünkü Allahü Teâlâ ona çok imkânlar (temkinler) vermişti.- Haydi siz bana kuvveten, bedenen yardımcı olun. Bedenî olarak bana yardımcı olmanız yeterlidir. Bedenen bana yardımcı olursanız, aranızda sağlam bir sed yaparım” diyor.

آتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ
انفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ آتُونِي أُفْرِغَ عَلَيْهِ قِطْرًا

(Kehf/96)

Zülkarneyn (a.s); demir, bakır, kurşun, katran gibi nesnelere eritmiş, döküp dondurmuş. Hatta bir kerpiç, bir kantar mesabesinde büyümüş. İki dağ arasındaki geçit doldurulmuş tamamen... Ve yekpare yapıp çıkış yeri bırakılmamış.

Zülkarneyn (a.s) onlara: Bana demir kütleleri getirin ve onları benim için şu yere yığın, dedi.

حتى اذا ساوى بين الصدفين

Nihâyet yığıdıkları demir, dağın iki yanı arasını aynı seviyeye getirdi.

قال انفخوا

Zülkarneyn (a.s): “Bunun üzerine körüklerle üfleyin” dedi.

حتى اذا جعله ناراً

Bu demir yığınının şiddetli sıcaklıkla ateş haline getirdiler.

قال اتوني افرغ عليه قطراً

Zülkarneyn(a.s): “Getirin bana, üzerine erimiş kurşun, bakır dökeyim” dedi.

فما اسطاعوا ان يظهرون

Bozguncular yani Ye’cüc-Me’cüc, o seddin yükseklik ve düzgünlüğünden dolayı üstüne çıkıp onu aşamadılar ve delemediler de.

وَمَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا

(Kehf/97)

Sertlik ve kalınlığından dolayı da, alt tarafından onu delemediler. Bu aşılmaz ve sağlam sed sayesinde Zülkarneyn (a.s), Ye’cüc ve Me’cüc’ün yollarını tıkamış oldu.

Devamında gelen âyette de Zülkarneyn (a.s) buyuruyor ki:

قال هذا رحمة من ربى

İşte bu, Allahü Zülcelâlin rahmetidir. Onun rahmet ve inâyetine dayanarak bunu yapabildik. Bu sed Allahü Zülcelâl’den kullarına bir nîmet ve rahmettir. Ancak:

فاذا جاء وعد ربى

Ye'cüc ve Me'cüc'ün çıkacağına dair Allahü Zülcelâl'in vaadinin vakti gelince, ki bu kıyâmetin kopmasına yakın bir zamanda olacaktır.

جعلہ ذکاء

Onu dümdüz edecektir. Allahü Zülcelâl onu yerle bir eder ve sanki dün hiç olmamış gibi yıkılır gider.

وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا

(Kehf/98)

Bu seddin yıkılacağına, Ye'cüc ve Me'cüc'ün çıkmasına ve kıyâmetin kopacağına dair Allahü Zülcelâl'in vaadi haktır, kesinlikle gerçekleşecektir.

Cenabı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem bir gün uyurken “Lâ ilâhe illallah” diyerek uykudan uyanıyor ve “vay ümmetimin haline” diyor. Mûbarek Vâlidelerimizden bazıları bu durum karşısında: “Ya Rasulallah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)! Ne oldu ki böyle dediniz” diyorlar. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da; “Bugün Ye'cüc ve Me'cüc'ün seddinden bir yüzük halkası kadar yer açıldı. Bu kadarlık bir ışık peydah oldu da bundan dolayı ümmetimin hali ne olacak dedim” buyuruyor.

Fakat vâkti gelmeden bu sed yıkılmıyor, mümkün olmuyor. Ye'cüc ve Me'cüc de çıkmıyor. Vâkti geldiği zaman:

دكاء

Yani tesviye edilerek (sarsılıp yok olmuş olarak) eski haline getirir Allahü Zülcelâl... Bu Kudretullah'tır. Vakti gelince dümdüz edecek. İşte bu, kıyâmet alâmetlerindendir ve kesindir. Bu da mutlaka Hz. İsa'nın (a.s) devresinde olacaktır. Ye'cüc ve Me'cüc'ün kapatıldığı seddin yapılışı da böyle, açılışı da böyle olacaktır. Ancak şunu da hemen ifâde edeyim, her gün Ye'cüc ve Me'cüc bu seddi yıkmak için hiç durmadan çalışır, tam çıkmaya yakın bir hale gelirler. Fakat ertesi gün o sed yine eski haline gelir. Onların da emekleri boşa gider. Bu durum hergün aynı şekilde, yani, onlar açmaya çalışır, ertesi gün yine aynı hal olur. O günden bu güne durumları böyledir. Hayat böyle geçmiştir, o günden bugüne kadar... Fakat ne zaman ki onun yıkılma vakti gelir; o günkü çalışmalarında "yarın İnşaallah" kelimesini kullanırlar. O güne kadar bu kelimeyi kullanmazlar. İşte o gün bu kelimeyi kullandıklarında ertesi gün seddi aynen bıraktıkları gibi görürler. Çalıştıkları boşa gitmez. Bıraktıkları minvâl üzere bulurlar ve gâyet kolay bir şekilde delip çıkarlar.

Bu hususta Enbiyâ Sûresi âyet 96'da şöyle malûmat veriliyor:

حتى اذا افتحت يأجوج و مأجوج وهم من كل

حذب ينسلون * واقترب الوعد الحق

(Enbiya/96-97)

Ye'cüc ve Me'cüc seddi açıldığında çıkışları öyle bir çıkıştır ki, âdeta bir sel gibi, baraj patlaması gibi önüne gelen herşeyi telef eder, yer falan seçmezler. Çok olduklarından onlara mukavemet edecek bir güç yoktur. Önlerine gelen herşeyi; yeşillik, insan vs. yerler. Su bulurlarsa da sömürürler. Allahü Zülcelâl'e şükürler olsun ki bu Ye'cüc ve Me'cüc araştırıcı değillerdir. Evlerde olanları ve gizlenenlerin yerini araştırmazlar ve girmezler. Bir dalga halinde gelip geçerler. Bunların çıkışları böyledir. Çıktıkları yerden Taberiyye gölüne geldiklerinde; ne kadar yaygınlar Allahü Zülcelâl bilir, burada da bir su varmış derler ve orayı da sömürürler. Karşılığında kimse olmayınca ve görülmeyince derler ki: Demek yeryüzünde varlık, kimse kalmadı, mevcut varlıkları tamamen bitirdik derler. Ondan sonra oklarını göğe doğru yöneltirler ve atarlar. Bu atıklarını oklar geri döndüklerinde sanki kana bulanmış gibi oluyor. Böyle olunca göktekileri de hallettik derler. Demek ki bu kadar azgın halleri olacak onların. Tâbii bu Hz. İsa(a.s) devrinde olacak. Bu belâ

ne kadar büyükse Hz. İsa(a.s) da o denli güçlüdür. Fakat, o devrede bu Ye'cüc ve Me'cüc'ün verdiği ziyandan dolayı gıda yönünden çok yoksulluk olacak. Hatta Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "O dönemde bir öküz kellesi bulabil-seler fiyatı kaçta olursa olsun alırlar. Ama o da olmayacak, onu da bulamayacaklar." buyuruyor. İşte bu sebeple Hz. İsa(a.s) Allahü Zülcelâl'e yalvaracak. Bu Ye'cüc ve Me'cüc'ün helâkı için temenni ve duada bulunacak. Allahü Zülcelâl de bunların tamamının ruhlarını bir anda alacak. Develerin ve koyunların boyunlarındaki kurtlar gibi onların da boynunda bir kurt vardır. Bu sebeple hepsinin birden ruhlarını alacak. Milyonlarca bir anda can vermiş oluyorlar. Bunların ruhları alındıktan sonra ortalıkta bir anda sükûnet olacak. Bu sükûneti Tur-i Sinâda bulunanlar hissedecekler. Acaba ne oldu diye kendisini fedâ eden birisi, bunlar hakkında malûmat almak üzere Tur-i Sinâdan fedaî olarak iner. İndiğinde bu Ye'cüc ve Me'cüc'ün tamamen istif halinde olduklarını ve ölmüş olduklarını görecek. Tabii bunların bu halde olduklarını Hz. İsa'ya (a.s) müjdeleyecek ve Tur-i Sinâdakiler de o zaman inecek. Fakat bunların kokusu çok nahış bir hal meydana getiriyor. Kokmuş olduklarından dayanılacak bir durum değildir.

Bu hal karşısında Hz. İsa(a.s) Allahü Zülcelâl'e yine dua ve talepte bulunur. Allahü Zülcelâl de bir yağmur yağdırır. Bu yağmur onların kokusunu yok eder ve her taraf yıkanır. Cesedleri naklediyor, denize mi nereye ise. Allahü Teâlâ da onların kokmuş cesetlerini yok eder. Tabii ki bu anlattıklarımız, var olan ve bu şekilde olacağı, bu hadiselerin vuku bulacağı senetle sabittir. Bize düşen mesnede dayalı bu hadiselerin günü ve zamanı geldiğinde hiç şüphesiz tahakkuk edeceğine imân etmektir. Aklımız almıyor, mantığımızı sığmıyor diye Allahü Teâlâ'nın gücünü araştırmaya, denemeye kalkışmak, ona bir tahdit koymak, böyle bir şeye yeltenmek hiç de hoş olmaz. Bu, Rabbimizin mülkünde ve tasarrufundadır. Dilediği gibi yaratır ve yok eder.

Bu hususta güzel bir misal arzetmek yerinde olur düşüncemiz için. Şöyle ki Hz. Musa (a.s) Cenabı Hakka niyâzda bulunuyor. Bilindiği gibi kendisi de nâz ehlidir. Diyor ki: “Yarabbi” Tevratı görüyorum ki :

إِنَّتِ يَا طَوْعاً أَوْ كَرْهاً

Yeri ve göğü yarattığında “ister kerhen, ister itaatkâr olarak emrime âmade olunuz” buyurduğunuzda gökler ve yerler:

قالتا اتينا طائعين

(Fussilet/11)

“Biz itâatkâr olarak geldik Ya Rabbi” dediler.

Eğer bunlarda bir nahoşluk doğsaydı, itaatkâr olmayıp kerhen olsaydılar, bunlara ne gibi ceza verecektin, nasıl bir muameleye tâbi tutacaktın? diye sorar Allahü Zülcelâl'e.

Allahü Zülcelâl Hz Musa'ya (a.s) şöyle buyuruyor:

“Ya Musa, İzzetim ve Celâlim hakkı için eğer bunlar itaatkâr olarak değil de kerhen cevap vermiş olsaydılar, benim mer'âlarımından bir dâbbe gönderirdim. Yeri ve göğü bir lokmada yutardı” buyuruyor.

İşte bu misâlde de olduğu gibi Allahü Zülcelâl'in kudret ve azametini sınırlamaya kalkışmak, onu denemeye kalkışmak akıllı insânların işi değil. Hâşâ...

Gavsül Azam'a sormuşlar: “Efendim Gavsıyyet makamında olan bir zatın ne gibi bir tasarrufu vardır? Ne gibi bir yaygın hükmü vardır? diye...

O da buyuruyor ki: “Gavsıyyet makamındaki zat, on altı âleme müteveccihtir.”

Yani on altı âleme müvâcehesi vardır. 16 âlemden muvacehesi, bilgisi, keşfiyatı ve malûmatı vardır. Gavsul azam hâşâ yalan mı söyleyecek?

Meselâ bizim bildiğimiz yerle gök arası Alemler Na-sut ve Alemler Meleküttür. Bunun her ikisi de küçük bir âlemden ibarettir. Diğer âlemleri siz düşünün. Bu âlemleri hakkıyla kavramak bizim küçük gücümüzün ve aklımızın çok üstünde olabilir. Bize düşen, Allahü Zülcelâl Kur'an'da buyurmuş mu, Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in hadisinde var mı? varsa ona inanmak ve tasdik etmektir. "Amenna ve Sadaknâ"

Asıl konumuza dönelim. Tabii ki Ye'cüc ve Me'cüc'ün bu hali karşısında Hz. İsa(a.s) ve etrafındakiler rahata kavuşurlar ve Tur-i Sinadan inerler. Hadis ehli, tefsir ehli bu hususta konuşmuşlar ve geniş izâhatlarda bulunmuşlar. Daha geniş malûmat isteyenler, bu âyetlerin tefsirlerine ve hadis kitaplarına başvurabilirler.

Bize düşen ve bilmemiz gereken Ye'cüc ve Me'cüc'ün aslı, Hz. Nuh'un (a.s) oğlu Yâfes'ten gelen bir zürriyettir. Çoklukları hakkında çeşitli rivâyetler vardır. Yani o kadar çok ki bunlardan bir tânesi, bin tâne zürriyetini görmeden ölmez. Böylelikle kesretleri fazla oluyor. Bu kadar çok zürriyetleri olacak. Yaratılışları da çok küçük de, çok büyük de olabilecek, güner ağacı gibi... diye de buyurmuşlar, muhaddisler ve müfessirler...

Ye'cüc ve Me'cüc'ün çıkacakları yer iki dağın arasındır. Dağın altında nereye giriyorlar? Allahü Zülcelâl bilir. Bu iki dağ arasından çıktıklarında çok fesat çıkaracaklar. Bunlar çıktıkları zaman haşerat gibi çok olduklarından her tarafa zarar verirler, ortalığı fesada verirler. Çok zarar verici bir kavimdir. Bunların iki dağ arasına hapsedilmeleri ve İskender Zülkârneyn(a.s) tarafından nasıl sed yapıldığını, bir önceki bölümde Kehf suresinden âyetler okuyarak izah etmiştik. Zülkarneyn'e (a.s) Allahü Teâlâ çok imkânlar vermiştir, esbâb mucibeleriyle çok teshilat vermiştir. Dünyanın batısını ve doğusunu gezen bir zattır. Bu seddin olduğu yere gelince oradaki bir kavim (yani Türkler) dertlerini ona anlatmışlar. O da o iki dağın arasını, o kavmin de bedenen çalışmasıyla, yardımıyla doldurmuş ve dondurmuştur, kale gibi. Bu yapının içinde kurşun-demir-bakır-katran da var, yekpâre hale gelmesi için... Böylece iki dağ arasında onların çıktıkları yeri tamamen dondurmuştur.

Bir gün Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e biri gelip bu seddi gördüğünü söyler.

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da nasıl gördün? Gördüğünü vasıflandırır mısın? der.

O kişi de gördüğünü anlatır ve der ki: Ya Rasulallah (Sallallahu Aleyhi Vesellem), İki dağ

arası âdetâ tesviye edilmiş gibi idi. Üzerine çıkmak imkânsız gibi idi. Çok sert bir yer, oradan çıkmak mümkün değil, böyle bir yerdî. Oranın üzerinde çizgiler vardı. Her tarafında siyah ve kırmızı çizgiler vardı. Çizgilerin tamamı; biri siyah biri kırmızı idi. O zaman Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da: Evet görmüşsün, der. Diyeceksiniz ki bu sed ne zaman yapılmış?

Bu sed, İskender Zülkarneyn'in (a.s) bulunduğu bir devrede yapılmıştır. Ne zamanda bulunmuş? İbrahim Halilullah (a.s) Kâbe'yi yapıp bitirdiğinde İskender oraya varır. İskender askerlerine İbrahim Halilullah'ı göstererek: İşte bu karşınızda gördüğünüz Halilurrahmandır, der. Çünkü etrafındaki onâ soruyorlar, bu kim diye. O zaman Zülkarneyn (a.s), İbrahim Halilullah ile muanaka (sarılmak) yapar. Hadiste belirtildiği gibi işte ilk muanaka İbrahim Halilullah (a.s) ile Zülkarneyn (a.s) arasında yapılmıştır.

Hülâsa; Zülkarneyn (a.s) bu devrede bulunan bir şahsiyettir..

İmam-ı Ali (r.a) de ondan bahsederken "Melikün salihun" der. Allahü Zülcelâl esbâbı mucibelerine teshilât vermiştir. Doğuyu ve batıyı gezmiş, hatta denizler üzerinde bile yürümüşür.

O günden bugüne bu Ye'cüc ve Me'cüc ka-

patıldıkları yerden çıkmak için her Allah'ın günü teşebbüste bulunurlar. Çalışmaları sonucu âdeta çıkmak için bir ışık görür gibi olurlar. Kalanını yarın yaparız diye bırakırlar. Bir gün sonra geldiklerinde o çıkmak için eştikleri yerin eski haline döndüğünü görürler. İşte bunların hayatları kıyâmete kadar, çıkacakları vakte kadar, kıyamet âlâmeti olarak hep böyle geçer.

Allahü Zülcelâl Kur'an'da şöyle buyuruyor:

جَعَلَهُ دَكَّاءً وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا

(Kehf/98)

“Bir gün gelecek ki o kapalı oldukları yer tesviye haline gelecek. O yer tamamen açılmış hale gelecek. Bu Allahü Zülcelâl'in vaadi de haktır. Bu kıyâmet âlâmetidir. Günü geldiğinde vuku' bulacaktır. Fakat bu Ye'cüc ve Me'cüc'ün çokluğu ve vâsıfları hakkında muhtelif rivâyetler vardır.

Çoklukları hakkındaki rivâyetlerin bazıları şöyledir:

İbni Hibban Sahihinden Abdullan ibni Mesud'un (r.a) şu rivâyetini zikredelim:

Ye'cüc ve Me'cüc'ten bir ferd mutlaka geriye zürriyetinden bin kişi, bin ferd bırakmadan ölmez.

Bir başka rivâyette de İbni ebi Hatim, Abdul-

lah ibni Ömer'den (r.a) rivâyet edilen bir hadiste de şöyle denilmiştir: “İns ü cin (insanlar ve cinler) bir araya gelseler Ye'cüc ve Me'cüc'ün ancak onda biri kadar olurlar. İnsanlar, cinler ve Ye'cüc ve Me'cüc bir araya toplansa insan ve cinler onda biri olur. Onda dokuzu Ye'cüc ve Me'cüc olur. Ayrıca bütün insanlar bir araya getirilse bunlar da ancak cinlerin onda biri kadar olurlar” buyuruyor.

Bunların ibâdet yönlerine gelince: Ebu Naim il Esfehânî, Abdullah ibni Abbas'tan (r.a) mervi' bir hadiste şöyle buyuruyor Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem:

“Mî'râc gecesi Rabbim celle celelühü sübhânehü ve teâlâ bana Ye'cüc ve Me'cüc'e de uğramamı emir buyurdu. Kendilerine vardım. Allahü Zülcelâlin dâvetini kendilerine tebliğ ettim. İslâm dinini ve Allahü Zülcelâl'e kul olmalarını kendilerine tebliğ ettim, talepte bulundum. Bu tebliğime icabet etmediler ve red cevâbı verdiler.”

Yine bunların çokluğuna dâir bir rivâyet de şöyledir. Buhari ve Müslimin rivâetine göre Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem Ashabına anlatıyor. Mahşer günü Cenab-ı Hak, ilk olarak Âdem'i (a.s) dâvet eder ve der ki: Zürriyetine bir dâvette bulun Ya Âdem!

Hz. Âdem: Ya Rabbi! Ne diye dâvette bulu-

nayım?

Allahü Teâlâ: “Zürriyetinden dokuz yüz doksan dokuzu cehennemlik, biri de cennetliktir. Bunların dokuz yüz doksan dokuzunun cehennemlik, birinin de cennetlik olduğunu söyle ve bu zürriyetini cennet ve cehennemlik oluşlarına göre dâvet et” buyuruyor.

İşte bu davet nidası duyulduğunda mahşer ehli acayip bir hal geçiriyor. Nitekim Rasûlullah(Sallallahu Aleyhi Vesellem) bunu anlattığında Sahabe-i Kirâm da o geceyi tamamen sabaha kadar ağlayarak geçirirler. Bu durumun vâhameti karşısında: “Ya Rasulallah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)! Dokuz yüz doksan dokuz cehennemlik, bir cennetlik buyurdunuz. Bu hal karşısında ne olacak bizim durumumuz” buyuruyorlar.

Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) da sabah olunca şu sözleriyle onları rahatlatıyor: “Ye’cüc ve Me’cüc’ten 999’u cehennemlik, sizden bir kişi cennetlik olacak” buyuruyor. Yani cennete girecek olan bir kişiye karşılık Ye’cüc ve Me’cüc’ten 999 kişi cehenneme gidecek. Bu da bunların ne kadar çok olacaklarına yeterli bir misaldir.

Kardeşlerim,

Ye’cüc ve Me’cüc’ün kapatılmış oldukları, seddin vakti geldiğinde açılacağına dair Enbiya

Suresinin 96'ncı âyetinde Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ
يَسْأَلُونَ ﴿٩٦﴾ وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ
أَبْصَارُ الَّذِينَ كَفَرُوا يَا وَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا
بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ

(Enbiya/96-97)

Nihâyet Ye'cüc ve Me'cüc(ün seddi) açılıp da her yerden saldırdıkları ve gerçek vaad yaklaştığı vâkit işte o zaman o küfredenlerin gözleri bir noktaya dikilip kalacak. Eyvâh bizlere, biz bundan gaflet ettik. Hayır, kendimize zûlmetmiş olduk, diyecekler.

Daha geniş malûmât isteyenler bu âyetin tefsirine baksınlar ve Ye'cüc ve Me'cüc hakkında karar ve hükümlerini versinler. Allahü Zülcelâl cümlemize şûûr versin. Âmin...

SEYYİD ALİYYÜL HAVAS'A GÖRE KIYAMET ALAMETLERİNİN VUKU ZAMANI

Aziz Kardeşlerim,

Kıyâmet alâmetleri ile ilgili mevzuları izâh etmeye çalışırken imkân dahilinde mesnetlerini vermeye gayret ediyoruz. Gerek âyet, gerekse

hadis olarak serdediyoruz. Muteriz olanların mesnedi olması gerekir...

Fakat bu anlattığımız hususlar karşısında şöyle denilebilir: Bunları anlatıyorsunuz, ama bunlar ne zaman olacak? Bunların vâkti ne zaman vuku' bulacak?

Kardeşlerim, bu mevzu'da dikkat edilmesi gereken ve çok önemli bulduğumuz şu malûmatı serdetmek yerinde olur:

Şeyh Abdulvâhhabi Şârâni hazretlerinin yazmış olduğu "Kitabul-Cevâhir ved-düer" isimli kitaptan bu mevzu' ile alâkalı şu mâlûmâtı zikredeceğiz: Abdulvâhhabi Şârâni Hz.lerinin Şeyhi Seyyid Aliyyül Havas'a sorduğu soruya (ki kendi üstadıdır. Çok meşhur ve mübarek bir zattır. Şu anda bile Mısır ve civarında hâlâ kerâmetlerinden bahsedilir. Onun şeyhi de Şeyh İbrahimi Metbulî Hz.leridir. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e çok yakın bir zattır.) onun verdiği cevaplardır. Kitabın yazıldığı tarih Hicri 942 senesi Ramazan'ın 21. günü bitmiştir.

İşte bu kitapta, Abdulvâhhabi Şârâni'nin kıyâmetin kopması ve kıyâmet alâmetleri ile ilgili sorusuna Şeyhi Aliyyül Havas (k.s.) şöyle cevap veriyor:

ÜMMETİMİN ÖMRÜ 1.5 GÜNDÜR

وقد اخبرني صلى الله تعالى عليه وسلم بِمُدَّةِ

ابقاء شريعته من بعده وكماله كما حدها فالنقض

بقوله صلوات الله تعالى عليه وسلم ان استقامة امتي فلها

يوم . وان لم تستقم فلها نصف يوم . واليوم من ايام

الرب الف سنة مما تعدون . واوله من ولاية معاوية

رضي الله عنه

(Not: Bu Hadisi Şerif birçok Hadis kitaplarında geçtiği gibi, İbni Kesir'in Tefsiri olan "Tefsir-I Kur'an'il Azim" Cilt 4, Cin Suresi Ayet 25'in tefsirini yaparken bu Hadisi Şerifi zikretmektedir.)

Abdolvâhhabi Şârâni Hz.lerinin sormuş olduğu suâlin ne olduğu bu cevaptan da gâyet iyi anlaşılıyor.

Cevabı: Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'den soruyor: Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) irtihalinden sonra, şeriatının devam müddetini sordum diyor...

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şöyle cevap veriyor: Şeriat-ı garra devam ettikçe ve kemâliyet durumu oldukça, ümmetim istikamet

üzere oldukça bir günleri vardır. Yani istikamet devresi bir gündür. Yani tahdit etmiş...

Eğer istikamette olmazlarsa, istikâmeti yitirirlerse, o zaman yarım günleri vardır. Bu gün de Allahü Zülcelâl nezdindeki günlerden bir gündür. Yani bin senedir.

Burada bin sene şeriat-ı garranın yürürlükte olacağı, yürütüleceğinin isbatı vardır. Ancak Seyyid Aliyyül Havas'ın da buyurduğu gibi Güneşin doğmasından zevâle kadar olan zaman içinde Güneş daha ziyalı, aydınlığı fazla olup her tarafı tedricen daha fazla aydınlatır. Zevâlden sonra ise başlangıcında yavaş yavaş kemâle erdiği gibi zevâlden sonra da yavaş yavaş, tedricen, o ziya azalmaya başlıyorsa... Bu kitap "Kitabul-Cevahir Ved-dürer" te'lif edilirken günün sonlarına gelinmiş demektir. Yani dokuzuncu asır bitip onuncu asra girmiştir.

Ümmetin istikâmet üzere olduğu ve şeriâtı garranın yürürlükte olduğu bir günleri, istikametten çıkıp şeriâtı ihmâl ettikleri yarım günleri vardır. Demek ki toplam olarak bir buçuk günleri vardır, demektir.

Bu günün ibtidâsı, başlangıcı Hz. Muaviye'nin (r.a) melikliği ile başlıyor. İşte bu gün hakkında da çok ihtilâf vardır. Kimi Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in doğumuyla, kimisi nübüvve-

tin başlangıcı ile, kimi mi'raç hadisesi, kimisi de Hicret devresiyle, kimi de Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) irtihali ile başlatır bu bir günün başlangıcını. Fakat Seyyid Aliyyül Havas Hz.lerinin söylediği, Hz. Muaviye'nin (r.a) tahta geçmesi ile başlar diyor. (Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) cevabında.)

Gün ne zaman bitiyor? Yine şöyle buyuruyor Aliyyül Havas: Onbirinci asrın kırkında bir gün biter. Burada bir gün tamam olur. Bundan sonra yarım gün başlar.

Bu hususta; Tahkik erbâbının bildirdiğine göre 1,5 (bir buçuk) gün denilen bir günü, Güneşin ve gündüzün hükümleri gibi herkese âşikârdır.

Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in Muhammed isminin hükümleri şariat-ı garra olarak ayân-beyân Güneş gibi günün yarısına, zevâle kadar çok parlak, guruba doğru ise parlaklığı yavaş yavaş azalmaktadır. Herkes görür, duyabilir, istidadı nispetine göre alabilir.

Yarım gün ise, kamerin ve gecenin hükümleri gibidir. Gece şartlarında ancak uyanık olanlar Kamerin nurundan faydalanabilir. Uyuyanlar ise, zulümâttadırlar. Yine, Kamerin ışık vermesi hergün için değişiktir, azalır, çoğalır. Kamer erken doğar, geç doğar... Yarım günde Rasûlullah'ın (Sallallahu

Aleyhi Vesellem) Ahmed ismi hükümleri hakikatı-garra olarak yürürlüktedir. Ancak uyanıklar görür, bilir ve tatbik ederler. Yarım günün 4 (dört) asrı Âdem'den (a.s) Rasûlullah'a (Sallallahu Aleyhi Vesellem) kadar olan dönem gibidir. Tabii ki bu yarım gündeki gece ve zulümât, kıyamet alâmetleriyle ortaya çıkan ve ahir zamanın amansız fitneleridir.

İmam-ı Rabbani (k.s.) hazretlerinin Mektubatında buna benzer bir malûmat vardır. Şöyle ki: Muhammed isminin sırları azalmakta ve günün bitiminde Ahmed isminin sırrına geçmiştir, diyor.

Yani Muhammed, muamelât olarak kendisi vücudî olarak bulunduğu ibâdet ve muâmelâtı bin sene devam etti. Fakat bin seneden sonra -âdetâ Aliyyül Havas hazretlerini te'yit ediyor- bu yarım günün başlamasıyla Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) eserleri gittikçe azalmaya başlayacak. Sadece bu yarım gündeki muamelât Ahmed'e geçecek. Sadece Ruhaniyyetten Ahmed olarak -yani muamelât Ahmed'in(Sallallahu Aleyhi Vesellem) ruhaniyetinden olacak-. Ahmed ismi ki, Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) gelmezden evvel, tüm enbiya ondan müstefid oluyorlardı. Nasıl ki Güneş görülmediği, çıkmadığı zamanda yıldızlar onun ziyasından istifâde ediyorlarsa, aynen bunun gibi Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hayatta

iken bütün kâinat onun Muhammed isminden faydalanıyorlardı. Güneş batınca ve gözle görülmediğinde yıldızlar yine ondan nasıl faydalanıyorlarsa, işte bu yarım günde de Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) vücûden hayatta olmadığı için, muamelât onun ruhaniyetinden oluyor.

Yani bu yarım günde muamelât, Muhammed'den Ahmed'e geçmiş olacak. Bu çok muazzam bir sırdır. İmam-ı Rabbani (k.s.) bunu teyid etmiş bulunuyor.

Aziz Kardeşlerim,

Eğer inceden inceye düşünecek olursak bu yarım günün başlamasıyla noksanlığa dönüşmüş ve Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in zâhiren olan muamelâtı ve nizâmları oldukça azalmaktadır. Bir çokları hiç hükmüne gelmiş durumdadır. Tabii ki bırakmış olduğu sünnet-i seniyye ve kulluk vasfını yerine getirmeye çalışıyor ve yapıyoruz. Bunlar mânevî şeyler olduğundan yapıyoruz. Bunlar mevcuttur ve Ahmed'in (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ruhaniyetinin sırlarındandır. Güneşin gözle görülmediği zamanda kâinâtın ondan faydalandığı gibi... Biz de maneviyâtından faydalanıyoruz.

Bu sebeple 11. 12. 13. asır bitmiş, 14. asır-

da yaşamaktayız. Halbuki 15. asır bu kıyâmet âlâmetlerinin zûhur edeceği ve bir benzeri görül-meyen çok beter bir asır olacağı gibi aynı zamanda bu hadiselerin cereyan edeceği son asırdır.

Ancak şunu da söylemek gerekir ki, Cenab-ı Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hicret-ten itibaren on sene Medine'de bulunması ve hilâfetin inkirazına (sönme) kadar, ki bu da otuz senedir, tamamı kırk sene eder. Hz. Âdem'den (a.s) kıyâmete kadar böyle mübârek kırk sene hiç olmamış ve bulunmamıştır. Çünkü Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bulunduğu bir zaman ile kıyas edilebilecek bir zaman yoktur ve olamaz da. Evliyâ olarak Hz. Sıddık gibi bir veli hiçbir dö-nemde olmuş mudur? Olmamış ve bulunmamış-tır...

İşte bu süre içerisinde Kur'an-ı Azimüşşan nazil oldu. Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hadislerini belirtti. Dinin esasları kuruldu. İcmâ-i ümmet oldu. O günden itibaren bin sene bu şekilde devam etti. Din tam revâçta idi. Bundan sonraki yarım gün, o da 500 senedir. Bu yarım günün sonu olan son asra girmek üzereyiz. Bu bir buçuk gün yani bin beş yüz senenin de başlangıcını Hz. Muâviye'nin tahta geçmesi ile başlıyor diye açık bir şekilde söylüyor. Hicrî veya milâdî değil... Başlan-

gıcı bu olan bir zaman süresi... Bu yarım günün başlangıcı da bu tarihe göre hesaplanır. Hicrî 40 yılında Muaviye'nin mülûk olarak tahta oturmasıyla başlayan 1 gün, Hicrî 1040 yılına kadardır. Hicrî 1440 son asrın başlangıç tarihidir. 1,5 gün 15 yüz yıldır. El'an 1420 Hicrî yılında yaşamakta ve son yüzyıla yaklaşmaktayız. İşte bu hesaba göre son asırda bu kıyâmet âlâmetleri mutlaka vuku' bulacaktır. İnanlık ve kabüllendik. En sağlam delil yukarıda zikredilen hadis-i şeriftir. Bu malûmâtı veren Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'dir. Buna inanıyor ve kabul ediyoruz.

İşte bu minvâl üzere de dünyanın yaratıldığı günden, dünyanın sonuna kadar harabiyet devresi olan – bu H. 15.yy.- son kırk senesi kadar daha feci bir kırk sene gelmemiş olacaktır. Zira o dönemde insanlar tamamen vahşet durumunda olacaktır. O devrede yeryüzünde “Allah” diyen bir fert kalmıyacak. Demek ki son asır başladığında altmış seneden sonra, yani son kırk senede “Allah” diyen bir fert kalmayacak. Zaten, bu son asrın (H. 1440-1540) ilk 19.-20. senelerinde Güneşin batıdan doğması, Dabbetülarz, Kur'an'ın kalkması, mü'minlerin yok olması, nihâyetinde Kâbe'nin yıkılması gibi haller vukû' bulacak ki artık nasıl olacağını Allahü Zülcelâl bilir. İşte, bu son asrın, son

kırk senesi içerisinde Allah lâfzı anılmayacak. “Lâ ilâhe illallah” da denilmeyecek, Allah lâfzı dahi denilmeyecek... Artık bu dönemde şeytanlar insanları oyuncak haline getirecekler. İşte bu gibi kişiler üzerine, Nefhatun fis-sur, Yeyme tereynaha tezhelu küllü murdiatin, iza zülzile tir ardu zilzâleha...

Bu ve benzeri âyetlerin tecellisi bu son asır içinde olacak. Bunlardan hiç zerre kadar şek ve şüphemiz yoktur. Ebu Hanife(r.a) hazretleri başta olmak üzere bütün akaid erbâbı da imânın şartlarını sayarken bunlara da imân etmek lâzımdır, bunlar da hâktır ve olacaktır, buyuruyorlar.

Bu hususu burada noktalamak istiyoruz. Çünkü bu çok ağır bir konudur. Allahü Teâlâ cümlemizi hakkı hak bilip hakka tabi olan, bâtilı bâtil bilip bâtıldan ictinab eden kullarından eylesin. Âmin.

Biz hadislerin mesnedini belirtiyor, serdediyoruz. Zira herhangi bir yanlışlık doğacak olursa, bunun vebâli mesned sahibinindir. Bu zikrettiğimiz mübârek zatlara karşı da güvenimiz tamdır. Hüsn-ü zannımız vardır. Onlara karşı zerre kadar sû-i zannımız yoktur. Allahü Zülcelâl cümlemizi böylesine zatların hayrat ve bereketinden mahrum etmesin. Âmin...

Aziz Kardeşlerim,

İşte anlattığımız minval üzere Hz. İsa (a.s) bu son günlerde Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e bir hizmet olması ve bununla şereflenmesi bakımından bu hizmeti yapar ve son din olan İslâm dininin, vâhdet dininin gereklerini yerine getiriyor. Hakikâten dünya hayatında onun devresi gibi bir huzur ve istikâmet hiçbir devrede olmamıştır. İşte bu dönemde dünya malı bir tarafa, bir defa secde yapmak bir tarafa konsa dünya malına rağbet etmezler. Böylesine bir aşk ve şevk içinde olacaklar. Kur'an-ı Kerim'de de buyurulduğu gibi:

أَفَغَيَّرَ دِينَ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ

(Ali İmran/83)

Allahü Zülcelâl'in dininden öte bir şey mi ararlar?
Asla...

Kâinat kendisine teslim olmuş, hiçbir kimse bunun dışında kalmaz. Hz. İsa'yı (a.s) kabul edenler, candan onu kabul etmişlerdir. Kabul etmeyenler de cezalarını bulmuşlardır.

Hülâsa:

Dünya çapında vahdet dini galip olacak ve bütün dünya Lâ ilâhe İllallah Muhammedür

Rasûlullah, kelime-i tevhidini söyleyecek. İşte bu Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) sırlarını ve mâneviyâtını son defa Hz. İsa(a.s) yerine getirecektir. Vesile ve destek olacaktır. Çünkü, Hz. İsa(a.s) müctehitlerin müctehididir. Gerçi dört mezhep görüntüsü varsa da her birisi sağlam mesnedlere dayandıklarından hepsinin de birleştiği bir hüküm vardır. İşte İsa (a.s) Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bırakmış olduğu bu şeriât-ı garra-yı tatbik edecek, verilmiş olan hükümler arasında onun ictihadı, verdiği hüküm en sahihi olacaktır. Onun geldiği ve bulunduğu dönemde mezhep ayrılığı olmayacaktır. Hiç ihtilâf olmaksızın bir mezhep olacak. İnançta ve âmelde hiç ihtilaf kalmayacaktır. Vahdet tam olarak sağlanacak. Allahü Zülcelâl daima bizlere muîn olsun. Hak olan ne ise onu bizlere nâsip ve müyesser eylesin. Âmin

Tabî ki Hz. İsa(a.s) evlendikten sonra yedinci senesi yaklaştığında hacca gider. Hac'dan dönerken Medine-i Münevvere'de vefât eder, ki tamamen nâsibi oradadır ve Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in tıynetindedir. Her fert tıynetinin (toprağının) alındığı yerde defnedilir. Hz. Sıddık(r.a), Hz. Ömer(r.a), Ravza'da medfun olduklarından onların da tıynetleri Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) tıynetinden olduğu anlaşılıyor.

Dördüncüsü de Hz. İsa'dır (a.s), O da oraya defnedilir.

Aziz Kardeşlerim,

Bu konuyu fazla uzatıp da zihninizi yormak istemiyorum.

Biliyorsunuz ki sırasıyla fısk u fücür, mezalimlikler, adaletin zıttı icraâtlar, herc ü merc, katl'u kıtal karşısında Muhammedül Mehdi'nin (a.s) zuhur edeceğini beyân ettik, duydunuz, öğrendiniz.

Hz. Mehdi'nin (a.s) zuhuruyla sağlanan âhenk ve huzuru da ifâde ettik. Bunun ardından Deccâlin geleceği ve bunun da rububiyet davası güdeceğini, Hz. Mehdi(a.s) ile sağlanan huzur ve âhengi harap edeceğini, tekrar ortalığı fitne ve fesâda uğratacağını, imkânları dahilinde yapabileceğini, yapacağını söyledik.

Bundan sonra da Allahü Zülcelâl'in lütfu ve inâyetiyle Hz. İsa'nın (a.s) geleceğini, insanların imdâdına yetişeceğini ve Deccâli yok edeceğini ve Hz. Mehdi'nin (a.s) vaktinin biteceğini, Hz. İsa(a.s) kendi görevine devam ederken Ye'cüc ve Me'cüc'ün peydah olacağını, bunlara karşı mukavemetin ancak Hz. İsa(a.s) döneminde mümkün olduğunu, bunların helâkı için dua yönünden ancak Hz. İsa'nın (a.s) geçerli olduğunu ve bu beliyeye-

azîmenin de bu dönemde böylelikle yok olacağını söyledikten sonra gelelim Hz. İsa(a.s) teşrif ettikten sonra dönemde vuku bulacak, meydana gelecek hallere...

Hz. İsa(a.s) teşrif ettikten sonra dünya çapında bütün kitap ehli, bilhassa Nâsara yaptıklarına ve onun hakkında “Allah’ın oğludur” diye söylediklerine utanacaklar. Zira onun Allah’ın oğlu olmadığını, onun da beşer olduğunu, aralarında bulunduğunu görecekler. Bundan dolayı ehli kitap olan Nâsara’nın ekserisi ona imân edecek ve hakikati görecekler ve en fazla onlar Müslüman olacaklar.

Yâhûdiler ise, onu sevmedikleri için onun babasız olduğunu, onun güya gayr-i meşru’meydana geldiği şeklinde bir iftiraları vardı. Hâşâ. Bunlardan imân edenler edecek, etmeyenler de cezalarını görecek ve çekecekler. Böylece yer yüzü o güne kadar hiç görülmemiş huzur, sükûn ve adalet bakımından çok güzel bir hale gelecek. Hz. İsa’nın (a.s) vefatından sonra kıyâmetin kopması çok yaklaştığından, Güneşin batıdan doğması meselesi meydana geliyor.

Hepimiz tarafından çok iyi bilindiği gibi bu dünya ebedî değil, temelli değiliz. Muhakkak bunun da bir sonu vardır. Burada ebediyyen kalacak değiliz. Bazılarının ruh hakkında konuşurlarken, ruh bir

kimseden diğere geçer ve sanki ebediyyen böyle devam eder, dolayısıyla bu hayat son bulmaz demeleri zındıklıklarından ve kâfirliklerindedir. Bunlar lânete müstehak kimselerdir. Allahü Teâlâ bizleri korusun. Bunlar tenasuh ehlidirler. Ruh bir kimseden diğere geçmez. Bu hususu ileride fırsat bulursak anlatacağız. Bunu ileri sürüp kıyâmeti inkâr durumları vardır bu gibi kimselerin.

Cenab-ı Hak; bu münkirleri, zındıkları uyarıyor: Acaba bunlar neyi bekliyorlar? Kendilerine bir melek ya da Rablarının gelmesini mi bekliyorlar? Bunlar ancak mahşerde olacak hadiselerdir. Bu dünyada bunlar yoktur.

GÜNEŞ'İN BATIDAN DOĞMASI

Kıyâmetin öncül âlâmetleri vardır. Nedir bunlar? Güneşin batıdan doğmasıdır.

Güneşin batıdan doğmasıyla alâkalı âyeti celile ise şudur:

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ
يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا
يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ أَمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ
فِي إِيْمَانِهَا خَيْرًا قُلِ انْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ

(En'am/158)

Cenab-ı Hak, bu zındıkları uyarıyor. Bu âyeti celile ile kıyâmetin vukuunu, kopmasını inkâr eden münkirleri, zındıkları, kıyâmetin kopmayacağını ve dünyanın devamlı olacağını savunanları uyarıyor. Şöyle ki:

هل ينظرون الا ان تأتيهم الملائكة اويأتى ربك

“Onlar inanmak için kendilerine meleklerin gelmesini mi veya Rabbinin gelmesini mi bekliyorlar?”

اويأتى بعض ايات ربك

Ya da Rabbinin bazı âyetlerinin, alâmetlerinin mi gelmesini bekliyorlar? Nedir bu alâmetler?

يوم يأتى بعض ايات ربك لاينفع نفساً ايمانها لم تكن

امنت

من قبل اوكسبت فى ايمانها خيراً

O âyet, o alâmetin geldiği gün, ki bu alâmet Güneşin batıdan doğmasıdır. Hemen hemen bu alâmeti görenlerin tamamı imân etmeye yeltenecekler, ancak bunlara bu imânlarının hiçbir faydası olmaz. O andaki imânları geçersizdir.

Bu alâmetin zûhurundan önceki imân ehlinin imânı geçerlidir. O güne kadar imân etmiyenlerin imânı kesinlikle geçersizdir. İmân işi biter. Güneşin batıdan doğmasıyla tevbe ve iman kapıları

da kapanmıştır. Artık o da geçersizdir.

قل انتظروا انا منتظرون

“De ki: Artık başınıza gelecek olanı bekleyin. Biz de beklemekteyiz. “

Bakalım sonunda nasıl olacak. Bu Güneşin batıdan doğmasıyla imân etme faslı bitmiştir.

Hadisi Şerif: Güneşin batıdan doğacağına dair Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem de şöyle buyurmaktadır:

الحديث الشريف : قال رسول الله صلى تعالى عليه

وسلم :

لا تقوم الساعة حتى تطلع الشمس من مغربها فاذا

طلعت

فرأوها الناسى آمنوا اجمعون فذلك حين لا ينفع نفسا

ايمانها

لم تكن آمنت من قبل او كسبت فى ايمانها خيراً

Hadis meâli: Esasen kıyâmet alâmetlerinden olan, Güneş batıdan doğmadan kıyâmet kopmaz. Güneşin batıdan doğduğunu insanlar gördüklerinde hepsi imân ederler. Fakat onların o andaki imânları ne çâreki geçerli değildir. O andaki

imânları onlara menfaât vermez. Şâyet; daha önceden bu alâmetlere imân etmişseler, bunların imânları o zaman da geçerlidir. Ve bu imân onlara menfaât verir. Çünkü bunların imânları gaybî olan imândır. Bu vakı'a ile karşı karşıya kalmadan da gaybî olarak inânmışlardır. Karşı karşıya kalınca, bizzat müşâhede edilince inânmamak diye bir şey olamaz ki. Vâkı'anın müşahedesi anında yapılan imân, imân sayılmaz ve geçerli de olmaz. Nitekim vakı'anın vukûû anında Firavun da imân etmiştir. Ama bu imân geçersizdir. Muayene ettikten sonra iman sayılmaz. İmandan gaye gaybî emirleri tereddütsüz olarak kabûllenmektir, şüphesiz olarak. Bu hadisi şerif, âyeti kerimeye tıpa tıp uymaktadır. Böyle hadisler sağlam ve sıhhatli hadislerdir. Bu hadisleri rivayet eden İmam-ı Ahmed, Buhari, Müslim, Sünen Ebu Davud ve İbni Mâce mütaaddid ve muhtelif rivâyetleri sıhhatlidir.

Aziz Kardeşlerim,

Bu Güneşin batıdan doğma hadisesi vukû' bulunca imân da karara bağlanmış oluyor. Fakat burada Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e soruyorlar:

-Ya Rasulallah, bu alâmetin emaresi nedir? Nasıl bilinecek bu gece? Vakı'ası nasıldır? Şöyle

buyuruyor:

- Sabahı Güneşin batıdan doğacağı gece çok uzun olur. Âdeta üç gece kadar uzun olur. Bunu fehmedecek olanlar; gece ibadetini devamlı mutad bir şekilde yapan, devamlı teheccüd kılan, mutadı olanlar ve geceleri Kur'an okuyanlar bu geceyi fehmederler. Zira bunlar diğer gecelerde olduğu gibi kalkar teheccüd namazını kılarlar. Fakat bir türlü fecir doğmuyor. Bir yanlışlık oldu sanarak tekrar uyurlar, tekrar uyanırlar. Ve yeniden abdest alır, teheccüd namazlarını kılarlar veya devamlı çektiği ve okuduğu hizbi, zikri varsa onu okurlar. Yine fecr doğmaz. Bu duruma hayret ederler. Fakat yine yatar uyurlar. Üçüncü defa kalktıklarında yine gecedir. Bu durumdan anlarlar ki, bu hal normal bir hal değildir. Olağanüstü bir hal olduğunu fehmederler. Bu durum karşısında dışarıya çıkarlar ve mescidleri doldururlar. Mescidlere toplandıklarında bu anormallik karşısında mutlaka bir vakı'anın bir halin olacağını anlarlar. Çünkü Güneş doğmuyor, vakit uzadıkça uzuyor. Bu hal karşısında ağlamaya, sızlamaya başlarlar, yalvarırlar... Netice olarak bir bakarlar ki Allahü Zülcelâlin takdir ettiği vakit gelmiş ve Güneş battığı yerden doğuyor.

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) esbâb-ı mucibesini de şöyle anlatıyor:

Güneş hergün battığında Allahü Zülcelâl-den bir secde izni ister. Allahü Zülcelâl de izin verirse, arşın altında Güneş bir secde eder. Secde-den sonra tesbih, takdis, tazim yapar. Vâkti geldiğinde izin alır, yine doğudan çıkması için emir verir. Ama bu batıdan doğacağı gece sabahı, Güneşe secde izni vermez. Bütün yalvarmasına rağmen Allahü Zülcelâl asla kabul etmez. Geldiğin yerden rücû' edeceksin, batıdan diye emir verir. Güneş de bu emirden sonra battığı yerden doğar. İşte bu durum karşısında halk, onun batıdan doğmasını müşahede eder. Bu doğuş esnasında her zamanki gibi ziyası, şavkı, parlaklığı da yoktur, emmâre acayiptir... İşte vakı'a budur. Bu vâkitte tevbe kapısı kapandığı gibi imân kapısı da kapanmıştır. İşte bu minvâl üzere bu emâre ve alâmetlerden sonra, yani o ana kadar imân edenler yine imân ehlidir. O ana kadar imân etmeyenler ne kadar pişmanlık duysalar dahi bu pişmanlıkları onlara fayda veremeyecektir. Çünkü bu hal karşısında herkes imân edecek, bu vakı'ayı gördükten sonra inanmanın hiçbir faydası olmayacak. Vakı'ayı gördükten sonra imân olmaz. Allahü Zülcelâl bizleri muhafaza buyursun. Âmin...

Aziz Kardeşlerim,

Hal bu minvâl üzere iken iblis dahi ye'se düşer. Çok perişân bir hale gelir. Hatta ki; yalvarmaya başlar ve der ki: "Ya Rabbi, kime dilersen dile, kime emredersen emret secde yaparım." Ama Allahü Zülcelâl de hiç kimseye secde et diye de emir vermiyor. En ufak bir taviz de vermiyor. Şeytan bu durum karşısında öylesine bir zillete düşüyor ki onun etrafındakiler dahi hayrete düşerler ve nedir bu acziyet ve zillet derler. Tabî ki şeytan onlar gibi değildir. Şeytan çok hassastır. Zira şeytanın kendisi o anda şöyle söyler: "Ben vaktiyle secde ile emrolundum. Ve secdeyi reddettim. Dolayısıyla Allahü Zülcelâl'in gazabına, lânetine uğradım. Bütün melekler Âdem'e secde ettiler. Ben etmedim. O andan itibaren Âdem'in zürriyetinden kim ki secde ettiyse benim düşmanımdır. Çünkü ben Âdem'in yüzünden bu hale düştüm, babaları sebebiyle. Ben de onların imânını almak, onları imânsız yapmak için bütün imkânlarımı seferber ettim, onlara oyunbozanlık yaparım" diye söyler. İşte Şeytan bu sebepten dolayı ye'se düşüyor.

Onun için Şeytan Allahü Zülcelâl'den bir mühlet istemiş ve şöyle diyor:

قال رب فانظرني الى يوم يبعثون

“Yarabbi, mâdemki beni bu hale getirdin, lânetine mucib oldum. Artık bana bir mühlet ver ki ba’s oluncaya, kıyâmete kadar ben Âdem’in zürriyetinden intikamımı alayım.” Allahü Zülcelâl de:

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْني إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ
الْمُنْظَرِينَ ﴿٣٧﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ

(Hicr/36-37-38)

Evet, senin talebin muâyyen bir güne kadar verildi. İşte bu âyeti celilede buyurulan muayyen gün, vâkti mâlûm olan gün ulemaya göre, Güneşin batıdan doğacağı gündür. Çünkü Güneş batıdan doğmadan önce imân edenler imân ehlidir. O güne kadar imân etmeyenler de imân ehli değildir, kâfirdir. O gün şeytanın hiçbir etkisi olmayacak. Hiçbir şekilde imân ehline tesir edemeyecek. İmansız olanları zaten şeytanın oyuncağıdır. Elinde hiçbir imkân kalmadığı için, kıyâmetin de kopması hususunda hiç tereddüd kalmadığından, kendisi bu zavallı ve perişân haline ağlayacak. “Âdemoğlu ise secde etti de Allah’ın rızasını kazandı ve cennetine mucib oldu, ben ise secdeyi reddettim ve bu hale düştüm” der. Âdemoğlunun herhangi birinin her secde yapışında şeytan ondan uzaklaşır, feryat eder ve ağlar...

Hûlâsa; işte Güneşin batıdan doğması ve o esnada vukû' bulacak haller bu minvâl üzeredir. Daha geniş mâlûmât elde etmek isteyenler İbni Kesir'in "Kitâbünnihaye vel-fiten" kitabını mütalâa etsinler. Tefsirlerden de En'am suresindeki bu âyetlere bakabilirsiniz.

Aziz Kardeşlerim,

Bu mevzû' itikâdî bir mevzû'dur. Eğer bunu hakikaten öğrenmek istiyorsak, sağlam kaynaklarda ve tefsirlerde bu mevzû' hakkıyla ve en ince ayrıntısına kadar anlatılmıştır. Yoksa eksik, yalan yanlış tasavvurlarla veya değişik formüllerle bu hak olan vaki'ayı saptırmak, mantığımıza uyduralım diye tahrif etmek çok yanlıştır, mantığımıza sığmayabilir.

Bazılarının dediği gibi efendim böyle bir şey olmayacak, bunlar mecâzîdir, Ye'cüc ve Me'cüc Çinlilerdir, Güneşin batıdan doğması Beyaz Saraydan İslâm dünyaya yayılacak, parlayacak gibi hakikat dışı beyanlar, kişinin bu gaybe olan imânını tehlikeye sokar. Allah bizleri korusun... Böyle imânları onlara yarar getirmez. Allahü Zülcelâl'in kudretiyle azametiyle; Güneşin batıdan doğması, arkasından Dabbetü'l Arz ile imânlı-imânsız ayırt edilecek. Arkasından da bir duman peydah olacak.

Bu üç nesneden sonra imân geçersiz olacak. Zaten bunlar birbirlerine ekli durumdadır.

DÂBBETÜL ARZ

Güneşin batıdan doğmasıyla imân kapısı kapanır. Dabbetül Arz da mü'min ile kâfiri ayırt edecek. Hz. Musa'nın (a.s) asası, Hz. Süleyman'nın (a.s) mührü gibi bir işâret ile mü'mini aydınlatacak, kâfiri de karartacak. Arada hiçbir nahoş hal olmayacak. Herkes kendi halini, ki kâfir ve mü'min çağrıldıkları zaman kendi hallerini hoş karşılayacaklar. Ey kâfir desen, kızmaz, ya da üzülmez. Bu Dabbetül Arz ile alâkalı olarak Neml suresinde Allahü Zülcelâl şöyle buyuruyor:

وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ
تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ

(Neml/82)

“Vakı'anın vûkû'u anında onlar için yerden bir “dabbe” çıkarırız ki insanların âyetlerimize kesin bir inançla inanmadıklarını kendilerine söyler.”

İşte, bu Dabbetül Arz ile karşı karşıya kaldıklarında inanmayacak bir hal kalmaz ki. Bu Dabbetül Arz hakkında İbni Kesir'in tefsirinde ve diğer tefsirlerde geniş mâlûmât verilmektedir. Gerek bu âyeti, gerekse Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sel-

lem'in hadislerini geniş bir şekilde izâh etmektedir. Fakat eğer, bir kimse buna inânmiyorsa, bu gibi münkir kimseler için çuvallarca tefsir ve hadis serdedseniz yine faydasızdır. Çünkü inanmıyor. Allâhü Teâlâ bizleri bu gibi inkârcılardan olmaktan muhafaza buyursun. Âmin...

Aziz Kardeşlerim,

Biz buraya kadar İmamımız İmam-ı Azam'ın bildirdiği dört şart huruc-u Deccal, İsa'nın (a.s) nüzülü, Ye'cüc ve Me'cüc, Güneşin batıdan doğması ve sahih senetli diğer alâmetler ile Kemaleddin İbni Hümâm'ın Müsayre'de belirttiği beşinci olarak Dabbetül Arz alâmetini anlatmaya çalıştık. Bu husustaki âyeti kerime ve hadisi şerifleri imkânımız nisbetince serdetmeye çalıştık. Bizlere düşen vâzife Allâhü Zülcelâl'in âyetlerine ve Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hadisi şeriflerine hiç tereddütsüz inânaktır ve yerine getirmektir.

Bu Dabbetül Arzın şekli, şemâili, çıkacağı yer hususunda da ihtilâf vardır. Mekke'de Safa-Merve'de çıkacağı veyahut da Mekke'deki Eciyat Dağından çıkacağı ağırlıktadır. Kendisi çok seridir, önündekine mutlaka yetişir, arkasındaki asla ulaşamaz. Çok seri, çok süratli bir hali vardır.

Bu alâmetler zûhur ettikten sonra haliyle

Kur'an da kalkacak. Zira mü'minler olmayınca ve imân ehli son bulduğunda Kur'an da kalkacak.

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in da buyurduğu gibi: Sabah kalktıklarında sahifelerde Kur'an'dan bir eser bulamadıkları gibi hafızalardan da silinecek, buyuruyor.

Kardeşlerim, biz bu hususları izah etmeye çalışırken âyet ve hadisten başka bir şey ortaya getirmiyoruz. Aynı zamanda bu mevzuda başkalarının yaptığı gibi bunlar mecâzîdir, te'villidir diyerek kendi kafamıza göre izâh da etmiyoruz. Allahü Zülcelâl'in rızası ve Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hoşnutluğu gayemizdir.

Bunları söylerken de Allahü Zülcelâl'in rızasından başka hiçbir emelimiz yoktur. Cenab-ı Hakk, bu konuda hepimizi hakkı hak bilip hakka tâbi' olan, bâtili bâtil bilip bâtıldan ictinâb eden kullarından eylesin. Âmin.

Görüyorsunuz, bu son zamanlarda "ben mehdiyim" diyen birisi çıktı. Hepiniz gördünüz, söylediklerini duydunuz. Söyledikleri tamamen küfür. Âdeta Hristiyanlığın tezlerini kullanıyor. Takdis edildim, bana kitap verildi. Enbiyâya imâmlık yaptım, diyor. Bu ve bunun gibileri ancak şeytanın maskarasıdırlar. Bunun etrafında da bir sürü şaşkın insan onun dalâletini dinleyip uymuşlar. Hz.

Ömer'in (r.a) buyurduğu gibi: "Cehalet devresinde rastgeleye bir ilâh diye tapardık. Sonra bir başkasını güzel görürsek, onu atar, bir başka nesneye tapardık. Bazı da hurmadan yaptığımız putları da yerdik." Allahü Zülcelâl, hepimizi bu gibi zındıkların şerlerinden muhafaza buyursun. Âmin...

Aziz Kardeşlerimiz;

Okuyan ve dinleyen kardeşlerimize hülâsa olarak bir hususu anlatmak azmimiz vardır.

Kardeşlerimiz; Âlâmet-i kıyâmet ile ilgili çok tekrar yapmamızın sebep ve gâyesi, hafızanıza, fehminize girebilecek şekilde elimizden geldiği kadar anlatmaktır. Bu bıkkınlık da getirebilir. Ancak Cenab-ı Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem'in sünneti seniyesidir, bir şeyler anlatırken bazen iki, bazen üç kez tekrarları... Gayesi hafızalarına alsınlar, boşa gitmesin idi... Biz de bu yönden sünneti seniyye olduğu için tekrârlıyoruz.

Görüyorsunuz duyuyorsunuz, günümüzde tamamen bir muhalefet durumu vardır. İşte bizim bu kitabımızın hâl-i hazırda Fırka-i Nâciyenin ehli sünnet ve'l cemâât'ın itikadına, inancına uygun olarak meseleleri ele alıp anlatmak azmimiz, gâyemiz ve üzerinde durduğumuz husus budur. İnşallah... Rastgele bir fırkanın görüşünü bir vakı'a

karşısında hemen kabullenerek değil de; esâsen Kur'an-ı Kerim ve ehadis-i şeriflerin mihenklerinden geçirmek suretiyle değerlendirmek lâzımdır. Mihenk taşı gibi... Onlarla karşılaştırıp uygun olup olmadığına bakmamız gerekir, yolumuzun dalal yolu olmaması için... "Fırka-ı Nâciye" azmimiz budur...

Fırka-ı Nâciyenin inançları ve itikadları...

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'e Fırka-ı Nâciye nedir diye sorduklarında: "Ene ve ashabi âleyha" "Ben ve ashabım bulunduğum minval üzere, o inanç ve itikadları olması şart" buyurmuştur. O sebeble Rasûlüllah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ne getiriyor; hadislere dayalı buyurduğu hususlar. Bir de Âyet-i Celileye dayalı hususlar... Her ikisi de olunca fevkalâdedir. Tek taraflı olunca Kur'anı inkâr küfürdür. Ve hükümlerini inkâr küfürdür. Hadisler de böyledir, buna yakındır. Çünkü Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) hadislerine değer vermemek, Allahü Zülcelâl'in elçisine değer vermemek demektir. Demek ki HAK değil, beyhude, kendisi gelmiş... Hâşâ...

Allahü Zülcelâl'in gönderdiği elçiyi tanımazsan, o zaman Allahü Zülcelâl'e karşısın demektir. Allahü Zülcelâl'in getirdiğini inkâr ve red vermiş olursunuz. O sebeble; Cenab-ı Rasûlüllah'ın (Sal-

lallahu Aleyhi Vesellem) hadislerini kabullenmek mecburiyeti vardır. Ondan dolayıdır ki; Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) teşrif ettikten sonra tüm diğer dinlerin mensublarının kendisine bizzat bağlanmaları şarttır. Çünkü onlarınki nesholunmuştur. Bu yönden de size mâlûmât vermişizdir.

Şimdi sizi artık daha fazla yormadan âyet ve hadislerle dayalı olarak âlâmet-i kıyâmeti anlatmış ve sırasına uygun olarak başta Muhammed-ül Mehdî (a.s) olmak üzere izâh etmiş idik. Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in hadislerinde değişiklik –ileri gerilik- vardır. Ancak esâsen üsûl ve uygunluk yönünden birbirini takib edecek bir sistemi vardır. Biz de bu sistem yönünü kullanıyoruz. Başta Muhammed-ül Mehdî'nin (a.s) olması lâzım. Zirâ, yeryüzünde tâmâmen zulûm-zulûmât, cevr-ü-cefâ, fesadlık, katillik ve böyle fitneler çok, çok, çok... İhtilâflar vardır. Halk arasında âhenkli bir birlik yoktur. Değişik değişik fikirler ve inançlar vardır. Aynı zamanda "herc-ü merc" diye buyurunca herc-ü-merc; katl-ü kital ki, bilinmiyor, sebep nedir?.. Sonra, ahirüz zamanda füc'eten (ansızın) ölmeler de çok yaygın olacak. Görüyorsunuz her gün trafikten, yangından, şundan bundan ölenleri...

Ondan dolayı Hz. Mehdî'nin (a.s) meydana

geleceği zamanda halk böyle perişân, biçâredir. Muhammed-ül Mehdî'nin (a.s) lâkabı "CÂBİR" dir. Neden? Çünkü; kalblerimiz kırıktır, güvencemiz kalmamıştır, ne yapıp ne edeceğimizi bilememekteyiz. İtikad yönünden karman çorman bir şeyler meydana getirilmiş... İnsan bunları yaşadıkça ve düşündükçe kalbi kırılıyor... Câbir dediğimiz cebr etmek, tesviye, tedâvi ve kırık-çıkıkları gidermektir. Kırılan kalbleri ve gerçekleri cebr edici... Onun için lâkabı Câbirdir Mehdî'nin (a.s) ...

Ne var ki günümüzde bir müddet önce bile Mehdîlik davasında bulunanlar vardır. Bundan dolayı Muhammed-ül-Mehdî'nin (a.s) eşkâl ve evsafını (vasıflarını) size iyice anlatalım. Zira Mehdî'ye (a.s) sahib çıkanlar pek çok, hele bilhassa fitne erbâbları, erbâb değil de zavallıları, fitne heveslisi olan kimseler Muhammed-ül Mehdî'nin (a.s) yerine kendisini getirmeye çalışacak, Mehdîlik davasında da bulunacak olabilir. Çünkü bugünümüzde fitne heveslileri çoktur.

Halbuki Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem buyuruyor:

"El fitnetü nâimetün lâânâllahu men eykâzahâ"

"Fitne uyur, uyandırana Allah lânet etsin."
Yâni lânetle anıyor. O sebeble:

ان السعيد من جنب الفتن

Said odur ki, fitnenin dışında yaşaya... Sen, şakî olmayıp da said olmak istersen fitneye karışma... Bir kerre bu Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in buyurduğu...

Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in itretimden (neslimden, ehl-i beytimden) buyurduğu Muhammed-ül Mehdî'nin (a.s) ahlâkı Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ahlâkına gâyet yakındır. Böyle bir ahlâka sahib olup; hırs, tamah, dava sahibi olmak gibi şeyleri yoktur ve bu dünyaya metelik vermez. Âlel Hak ne ise halka yarar getirir, zarar gibi nahoş şeylere sürüklemez. Hakkı ve hakkını bilendir. Çünkü Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) itretimden olunca; HAK haktır, bâtil bâtildir... Bu böyle... Yâni bâtili hak etmek gibi bir şey olamaz. Aynı zamanda şunu bilinki; Cenab-ı Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurduğuna göre: Muhammed-ül Mehdî'nin (a.s) doğum yeri Medine'dir. Birileri Medine'nin dışında dava ederlerse asla... Bir kerre başta doğumu Medine-i Münevveredir... Babasının adı Abdullahdır. Kendi adı Muhammed veya Ahmeddir. İkisi de mümkün. Hz. Hasan (r.a) sülâlesinden gelecek, HASANÎ bir şahsiyettir. Çünkü İmam-ı Ali (k.v) birgün elini tutarak, işaret ederek "Bu, bu...

benim oğlum bu şekilde olacak...” diye buyurmuştur... Gelecek olan Mehdî'nin (a.s) Hasan'ın sülbünden olacağını bildirmiştir. Rivâyetlerin ekserisi ve azamisi bu yöndendir.

Hz. Hasan'ın (r.a) şu meselesi vardır; Sıffin harbinden ve babasından sonra kendisinin halifeliği hususunda etraf edinmek istediler de Mubârek şöyle bir baktı: Bir tarafta Kûfe tarafında olan kitle, öbür tarafta da Şam tarafındaki kitle, binlerce Müslüman var. Bu vazifeyi, hilâfeti alabilmek için birçok kimselerin telef olması lâzım. Mübârek buna dayanmıyor. Ve kendisi hemen, derhal çekilir ve “Hilâfet kimin olursa olsun, ben bu işin içinde bu fitnede yokum” diyor Mübârek...

Nitekim Aleyhisselâtüvesselâm bir gün Hz. Hasan'ın (r.a) ağzını öperek der ki:

“Benim bu oğlum fitneyi azimeyi söndürecek” buyurmuştur. Bundan dolayı belki kendisine bir mükâfât olarak verilmiş olabilir Mehdî (a.s)...

Yine Rasûlüllah(Sallallahu Aleyhi Vesellem) Hz. Hasan (r.a) hakkında “Hasan'ın göbekten yukarısı bana, göbekten aşağısı Ali'ye benzer.” buyurmuştur.

Hûlasa Hz. Hasan (r.a) sülâlesinden, Medine doğumlu, baba adı Abdullah ve kendi ismi ise Muhammed ya da Ahmed olması lâzım. Mehdî

(a.s) ne zaman zuhur edecek? Esasen zuhur döneminde Hicaz bölgesinde büyük bir kargaşalık olacak. Meliklik çökmüş, harbler çıkmış olacak Suudîde... Şu olacak, bu olacak böyle bir devrede ki Mina'da dahi çok kan dökülecek, hatta şeytan taşlanan yerler bile kan içinde olacak. Tamamen huzur bozulmuş, katl-ü kıtal çok, çok olacak.

Aynı zamanda Cenab-ı Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den sonra Hz. Ömer (r.a) devresinde Kâbe-i Muazzamanın içinde hazineler, güzel antikalar âdetâ bir stok halinde dolu halde idi. Hz. Ömer (r.a) teşrif ettiğinde "Acaba bunu ne yap-sak, doldu taştı, değerlendirmek mi lâzım" diye istişârelerde bulundu da Hz. İmam-ı Ali (k.v):

"Ya emir el mû'minin bu senin değildir, bu benim itretimden gelecek olan Muhammed el Mehdî'nin (a.s) devresinde kendisine mal olacaktır" buyurdu. Hz. Ömer'de (r.a) bunu hoş gördü ve dokunmadılar. Tabii biz hali hazır Suudînin bunları ne yaptığını, ne durumda olduğunu bilmiyoruz. Kim almış, ne olmuş...

Fakat mutlaka ve mutlaka bir "SANCAK" vardır ki Rasûlullah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) kalmadır, o günden Muhammed-ül Mehdî (a.s) gelinceye kadar o sancağı kimse açmamış ve kimseye bu nâsib olmamıştır. Âlâmeti budur...

Söylediğimiz gibi Muhammed-ül-Mehdî (a.s) geldiğinde meliklik yönünden çok büyük bir kargaşalık vardır, katl-ü-kıtal vardır. Ve insanlar Mehdî'yi (a.s) aramaya başlarlar. Diğer taraftan Ebu Süfyan sülâlesinden Süfyanî zuhûr eder. Şamda çok fesadlık çıkarmış, hatta Mescid-i Emevî'de dahi fısk-û-fücur vâk'î olabilecektir. Yâni o kadar azgınlık... O zaman mû'minler buna dayanamazlar. "Bu nasıl olur da Allahü Zülcelâl'in evinde bu şekilde haller oluyor?" deyip pek çok kimse-leri de öldürürler.

Neticesi işte bu sebeble o zamanki nücebâ, nükebâ, ebdâl, evtâd ve esâsen manevî devlet ricâlleri tamamen Muhammed-ül-Mehdî (a.s)'ı arayıp bulmayı zarurî görürler. Çünkü daha bunun ötesi gidecek bir yol yok ki... Mekke'de, Medine'de derken... Esâsen Muhammed-ül-Mehdî'nin (a.s) kendisi talib de değil hevesli de değil. Ben ehli değilim der kaçar, kaybolur, tekrar yine bulurlar ve neticesinde derler ki o büyük zatlar: "Eğer sen bu işe girmezsen seni ceddin Rasûlüllah'a (Sallallahu Aleyhi Vesellem) şikâyet ederiz" derler. Tehdid ederler ve böylece Kâbede Makam ile Rükûn arasında yâni İbrahim (a.s) makamı ile Hacer-ül esved arasında biât edilir ve sukûnete kavuşulur. Bu min-vâl üzere biat edildiği ana kadar Mehdî'nin (a.s)

kendi kendine de bir güvencesi bir umudu da yoktur. Fakat ne zaman ki biât edildi ve ne zaman ki manevî devlet ricâli riyâsetine geldi Rasûlüllah salallahü aleyhi ve sellem'in buyurduğu gibi:

“Akşamleyin yatarken kendisine bir güvencesi yokken sabahleyin kalkarken bir harikalık vardır.” Zira Cebrail (a.s), Mikâil (a.s) ve üç bin meleği Allahü Zülcelâl kendisinin hükmüne vermiştir. Sağından, solundan, önünden arkasından geleni tepelerler, engellerler... İşte böyle bir şahsiyet Mehdî (a.s) rastgele değildir.

Onun için değil mi ki Allahü Zülcelâl artık her usr'un bir yusr'u vardır. Dünya böyle sıkıntılar ve refahlarla gelip geçiyor, sonuna kadar.

İşte Muhammed-ül Mehdî (a.s) ilk olarak Şam'a gidecek ve Şamdaki Sufyanî'yi halletmek lâzımdır. Kûfe'ye ve bir çok yerlere sancaklar ve askerler gönderir, salâh yönünden, itikâd yönünden düzgün bir hale getirmeye çalışır.

Allahü Zülcelâl Deccâle bazı istidraçlar verdiği gibi, Mehdî'ye (a.s) de kerâmetler ve kolaylıklar vermiştir. Hazine ve defineler hükmüne, emrine veriliyor. Kendileri için hevesli değillerdir. Ancak yapacağı işler için gereklidir.

Öyle ki Hz. Mehdî (a.s) hazırlanmakta iken Sufyanî askerlerini göndermiş, Medine'yi falan

soymuşlar da Mekke'ye yürümüşler, Beyd denilen Zl hleyfede hasf olunmuşlar, yere batmışlardır. Sadece iki kişi kalır ki bir tanesi Sufyanî'ye anlatır. Diğeri de Beni Temim kabilesinden şuayib ibni Salih veya Mehdî'ye (a.s) anlatır.

Kardeşlerimiz;

İşte Muhammed-l-Mehdî (a.s) böylesine güçlü olup rastgele bir şahsiyet değildir. Allahü Zülcelâlin bir ltf ve inyetidir. Ayni zamanda yaşlı kısımlarından, dalaverecilerden de değil, hâşâ... Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurduğuna göre 30 ila 40 yaş arasındadır. Otuz bir yaşında meydana gelecek, dokuz sene devamı olacaktır. Herhalde kırk yaşında vefât edecektir. Zira; Hz. İsa da (a.s) yledir. Hz. İsa da (a.s) 33 yaşında gelecek ve 40 yaşında vefât etmiş olacaktır. Söylediğimiz gibi Hz. Mehdî (a.s) 31 yaşındadır, yle Mehdîlik iddia eden moruklar kısmından değil... Bunları bilmek öğrenmek lâzım, doğru olarak mesnedli olarak, kesinlikle... Kendisine ait olan sancağını, Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem bırakmıştır. O günden kendi zuhur edeceği güne kadar Allahü Zülcelâl muhafaza etmiştir. İlk açacak olan Mehdî'dir (a.s). Rengini ve evsafını artık anlatmayayım, ancak murabba (kare) bir sancaktır.

Kardeşlerimiz;

Dünya değil mi ki, bir sonu vardır, sona gelmiştir. Alâmetler ardı ardına gelmekte ve devam etmektedir. Hepimiz de biliyoruz ki bu dünya temelli duracak değildir. Muayyen, tayin edilmiş bir vakti vardır, her şey gibi... Aleyhisselâtüvesselâm'ın buyurduğuna göre esâsen dünya bir haftalıktır. Cumadan Cumaya... Âdem (a.s) Cuma günü var olmuştur. Ve cuma günü de son bir cuması olacaktır. Hatta her cuma günü geldiğinde inanın ki; hayvanatlar dahi korkularından “selâm... selâm...” diye söylerler. Esâsen belki de son cumadır diye... korkarlar.

Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bir haftalık buyurduğu 7 gün, 7000 senelik. Çünkü bir günü “yevm-ül RAB” 1000 senelik gündür. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyuruyor kendisi “Ben altıncı günün sonu ve 7. günün başında gelmiş bulunuyorum” diye. Böylece Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) 7. binin başlangıcında teşrif buyurmuştur. Mehdî'nin (a.s) zuhurunun ne zaman olacağını (alâmetlerin zuhuru yönünden) araştırırken ihtilâflar olmuştur. Değişik fikirler olmuştur. Hatta Celâleddin-i Suyutî devresinde âlimin biri; tâbii, bir gün bitince, artık olması

gereken alâmetleri de bekliyor ve kendi kendine bu hususta bir te'lif yapıyor. Efendim; şu gelecek bu gelecek diye... Celâleddin-i Suyutî H. 911 yılında vefât etmiştir. 9. asır bitmiş 10. asır başlıyor. Yani günlük olan birlik bitecek diye bir şeyler söylemiş... Fakat Celaleddin-i Suyutî Hz. kendisine red yönünde iknâ edecek derecede muazzam te'lifler yapmıştır. Zira kıyâmetin emmâreleri ve alâmetleri vardır. İlk olanı ise Mehdî'nin (a.s) zuhurudur. On dan öncekiler suğra sayılır. Küçük alâmetler... Bu küçük alâmetler de Mehdî'nin (a.s) zuhurunun alâmetleridirler.

Seyyid Ali Havas Hazretleri ve Şeyh Abdulvahab Şaranî Hazretleri dokuz yüz kırk kûsür senesinde bir meclis kurup kendi kendilerine "Cenabı Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) "Ben 7. günün başlangıcında gelmiş bulunuyorum." buyurduğu hususunda sorular ve cevapları vardır: Acaba bugün ne zaman başlar ve ne zaman biter diye. Şeyh Abdulvahab Şaranî Hazretleri sorar. Çünkü; halk arasında ihtilâf vardır. Ulema arasında da... Bu günün başlangıcı; acaba Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in doğduğu gün mü, nübüvvetin gelişi mi, mi'rac gününde mi, hicret devresinde mi veya Dünyadan irtihali gününden mi başlıyor diye ihtilâflar vardır.

Bu ihtilâflar karşısında Seyyid Ali Havas Hazretleri Cenab-ı Rasullullah sallallahü aleyhi ve sellem ile irtibat kurup bizâtihi kendisine sormuş ve Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu günün başlangıcı hususunda şöyle buyurmuş:

“Ümmetimin istikâmeti, istikâmetim üzere devâm ettikçe bir günleri vardır ve fesada düşdüklerinde de yarım günleri vardır.”

Evet istikâmet Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem); nizâmnâmesi hakkıyla işlenir, bırakmış olduğu hadisler ve ahkâmlar (hükümleri) tatbik edilirse, bu minvâl üzere bir günleri vardır. İstikâmet bozulmaya başladı mı o zaman fesâd meydenâ gelir...

Ve böylece o yarım günde artık gittikçe fesad artmakta ve istikâmet azalmaktadır.

Seyyid Ali Havvas Hz. sormuş: Ya Rasulallah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bu günün ibtidası ne zaman? Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyuruyor ki: “Muaviyenin tahta cülûsü (oturduğu) günden itibaren başlıyor.”

Hicri tarih kullanılıyor. Hz. Ömer (r.a) devresinde hicri tarih alınmıştır. Hicri tarihin 10 senesinde Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) devam etmiştir. Rasûlullah'tan (Sallallahu Aleyhi Vesellem) sonra da Hulefa-i Raşidin dördü de birleşe-

rek tamamen 30 senelik olmuştur. Hatta 6 aylık süreyi de Hz. Hasan (r.a) tamamlamıştır. Evet bunlara Halife deniliyor. Ondan sonrakiler mülüktür.

Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) öyle buyuruyor: “Benden sonra hilâfet ümmetimde otuz seneliktir.”

Bir başka şekilde şöyle buyuruyor:

“Medine’de bulunanlar halifedir. Şam kısmına geçince mülüktür.” buyurmuştur.

Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) tamamen bunu inkıraz (zeval bulma) etmiştir. Yani Şam’daki Emevîler dahi, Muaviye (r.a) de dahil olmak üzere Mülük kısmındandır buyurmuştur. Halifelik ancak ve ancak Cenab-ı Rasûlüllah’ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) halifesi adını alacak olan o günden bugüne Muhammed-ül-Mehdî’dir (a.s). Beşinci hâlifedir. Esâsen İmam-ı Ali’nin (k.v) seviyeli bir durumu vardır. Çünkü İmam-ı Rabbani (k.s) buyuruyor ki: “Hz. İsa’nın (a.s) bir ayağı, İmam-ı Ali’nin (k.v) omuzunda, diğer ayağı da Muhammed-ül Mehdi’nin (a.s) omuzundadır. Esâsen bu birbirine gâyet denktir.

Ve böylece Hz. İsa(a.s) Hz. Ali (k.v)’den velâyetin ibtidasını, Muhammed-ül-Mehdî’den (a.s) da velâyetin nihayesini almıştır. Velâyet hükmü kalkmıştır. Tabîî ki İsa (a.s) kendisi nebî idi.

Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem: “Başta ben olurum, sonunda da Hz. İsa(a.s) olur da ikimiz arasındaki ümmet helâk olur mu?” buyuruyor.

Hûlâsa kardeşlerimiz bu “gün” meselesi artık başlamış ve böylece devâm eder, nereye kadar?... Şeyh Abdulvahhab Şaranî Hz. ile Seyyid Ali Havas Hazretleri dokuzyüz kırk kûsür senesinde konuşmuşlar bu meseleyi. 9. asır gitmiş 10. asır başlamıştır. Son asır, yani günün son asrı görünüyor. Hicri 40 senesinde Muaviye'nin tahta cülusu senesinde gün başlıyor, H. 1040 senesinde bir gün bitiyor, yarım gün başlıyor. Hicridir, çünkü o zaman başka tarih yoktur. Esasen Rumî var, Hicrî var. Esâsen Kur'an'da da ashab-ı Kehf hususunda (Sure-i Kehf'de) Rumîyi ve Hicrîyi belirtmiştir. Güneş takvimiyle 300, Kamerle 309 olarak.

Bizde oruç, hac, namaz vs. hicrîye bağlıdır. Böylece H. 1040'da gün bitmiş yarım gün başlamıştır. Artık fesad günden güne daha da fazla olacak ki, İmam-ı Rabbanî Hz. H. 1034'de vefat etmiştir. Mübârek kendisi bizzat ilân etmiştir ki: “Bu ana kadar Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) MUHAMMED ismi ve eserleri devâm etmekte idi. Bundan sonra AHMED ismi ve eserlerine geçmiştir.”

Çünkü Âdem'den (a.s) Rasûlullah (Sallalla-

hu Aleyhi Vesellem) doğuncaya kadar hepsi de AHMED ismiyle bilirlerdi. Tüm diğer peygamberler Musa (a.s) olsun, İsa (a.s) olsun hepsi AHMED bilirler. Esâsen; Ahmed; hamdedenlerin en Ahmedidir. Zira Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) iki cihanın Güneşidir. Diğer enbiyalar yıldızlar mesâbesindedirler. Tabî ki yıldızın ziyasının çokluğu azlığı vardır... Neyse, bundan dolayı Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ruhaniyetinden faydalanırlardı. Ne zamanki Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) fecir devresinde doğdu var oldu ve o andan itibaren Güneş belirince tabii yıldızların ışıkları gözle görülemez, belirsiz hale geldi. Çünkü Güneş karşısında pek hükümleri olamaz. Ama yok değililer... Hem yıldızlar vardır, hem de ışıkları vardır. Ancak hükümleri cari' değildir, Güneş karşısında.

Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem teşrif edince diğer dinler tamamen nesholunmuştur. Allahü Zülcelâl buyuruyor ki: "Kul ya eyyuhannâsu inni rasûlüllahi ileyküm cemiâ" (A'raf Suresi, 108)

Allahü Zülcelâl Rasûlüllah'a (Sallallahu Aleyhi Vesellem) emrediyor ki: "Sen ilân et ya Muhammed, senin risaletin umumîdir." Bir muayyen kavme veya bir bölüme, sadece bir millete ve kavme değildir. Kâinatta hiçbir kimse Rasûlüllah (Sal-

lallahu Aleyhi Vesellem) teşrif ettikten sonra müstakil değildir. Kendisine bağlanması mecburidir. Müstakil bir davaya kalkışamaz. Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurduğu gibi: "Musa da, İsa da velevki hayata gelseler bana tabi olmaktan başka yolları yoktur."

Onun için İmam-ı Rabbani Hz.lerinin buyurduğuna göre Muhammed isminin muamelâtı değil de ruhaniyeti geçerlidir. Muhammed'den Ahmed'e geçilmiştir. Âdem'den (a.s) Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) doğumuna kadar olan devreye dönülmüştür. Gecedir; ama Güneş yine vardır. Artık idâre yönünden velâyet kısmına ehl-i tahkik kısmına dönüşmüştür. Erbab olanlar Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) mucizelerinin hayrat ve berekâtı ile bir şeyler faydalanırlar. Tabii Allahü Zülcelâlin bir lütfü ile velâyet kısmına verilmiştir. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ile bir irtibatları vardır, faydalanırlar...

Ama ne var ki Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bırakmış olduğu nizam günden güne azalmakta olacaktır. Hiç şüphemiz yoktur. Mesele budur. Gelelim yarım güne, tâbiî 5 asırdır. Fakat 4 asır geçtikten sonra 5' inci asır son asırdır. İşte son asır geldiği takdirde âlâmet-il kübra mutlaka ardı ardına zuhur edecek ve sonu nefhatün fis-

sur...

Muhammed-ül-Mehdi (a.s) gelir, arkasından Deccâl gelir; yusrin usrin, yusrin usrin olmaktadır. (kolaylık-zorluk)

Mehdi (A.S.) hilâfet makamındadır, şekli ve şemâili ve ahlâkı Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) ahlâkına uygun bir şahsiyettir. Yanağında, sırtında vs. birçok âlâmet ve işaretleri vardır. Kendisini teşbih ve temsil edecek kimse yoktur. Ne var ki buna rağmen Mehdîlik davasında bulunabilirler, rastgele...

Kâbe-i Muazzamadaki hazineler Mehdî'ye (a.s) mal olacak, aktarma olacak, bu hususda da çok katl-ü-kıtal olacaktır. Bu misilli gelecek Mehdî (a.s)... Mehdîliğe heves edenler çoktur, ama Deccâl'a sahib çıkan yok. Halbuki Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: 30-40 tane Decacile denilen Deccâlin öncüleri gelecektir. Dini tahrib edecekler, itikad yönünden dini fesada uğratacaklar. Decacileler yalancı, uydurmasyondurlar. Fakat bugün kime desen Deccâllığı kabul etmez. Ama Mehdilik ve İsalık olsa derhal kabul eder. Allahü Zülcelâl şuûr versin.

Kardeşlerimiz, bu minval üzere artık H. 1440 senesinde 14. asır bitecektir. 15'inci asır da

başlamış olur ve bu asır da artık son asırdır. Muhammed-ül-Mehdi (a.s) zuhur eder, 9 yıl ya da 7 yıl devam eder, 10 olamaz. Yaşı 30 ila 40 arasında olacaktır. Arkasından Deccâl gelecek. Deccâl 40 gün devam edecek. Ancak Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) burada bir şifre vermiştir: “Bir günü bir sene, bir günü bir ay, bir günü bir hafta ve 37 normal gün devam eder” Bir yıl, bir ay, bir haftaya 37 gün eklersen müddeti bu kadardır. Deccâl gelmişken Hz. İsa(a.s) da teşrif eder; vazifelerini yerine getirir, Vahdet dini yerini bulur. Öyle ki onun devresi gibi hayatta dünyanın kuruluşundan beri hiç böyle hayrat ve berekât, ahenk ve huzur bilinememez. Gerçi bugünde de İsalık (Mesihlik), davasında bulunanlar vardır, ancak öyle değildir. İsa (a.s) çok fevkalâde bir şahsiyettir. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) anlatıyor: “O kadar güzeldir ki, hamamdan çıkmış gibi pırıl pırıl, o kadar güzel ve hoş şekilde olacak. Tabîî Allahü Zülcelâl kendisine müstesnâ bir endam vermiştir.”

Sonra Ye'cüc ve Me'cüc zuhur eder. Huzur bırakmaz. Tabîî ki son asır alâmetler ardı ardına devam etmekte ve bir asır içinde tamamen zuhur edecek ve bitecektir. Tesbih dizisi gibi ardı ardına...

Sonra Hz. İsa(a.s) yerinde bir vekil olarak

Beni Temimden Muk'ad isimli bir zatı bırakır; Hacca gider, dönüşünde Medineyi Münevvereye teşrif edince o zaman vefât eder. Cenab-ı Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) yanında yeri tahdid edilmiştir. Aynı tiynetten (topraktan) dirler... Bundan sonra üç yıllık bir boşluk vardır, böyle devam eder.

Bundan sonra Güneş batıdan doğar, Güneşin batıdan doğması bir acayibliktir. Allahü Zülcelâl'in kudretidir. Başka bir mantıkla Güneş batıdan doğarsa düzen bozulur elef telef olur vs. Ben felsefe yönünden hiç bilmem. Feylesof değilim. Benim anlattığım ve anlatacağım; Cenab-ı Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem yoluyla gelen Kur'an-ı Kelamullah ve ikinci derecede de Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) getirdiği ehadis şeriflerdir. Biz ancak bunları anlarız. Branşlar değişiktir. Bizim branşımız Âyet ve hadistir. Bizim dinimiz mesned dinidir, akıl mantık dini değil. Zira akıl ve mantık dediğimiz vakit herkeste değişiktir, istikrar bulunamaz. Herkes bir şeyler söyler. Biz âyeti celilelere ve ehadisi şeriflere bağlıyız, onlara inanırız ve anlarız. Bunları Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) bize tebliğ etmiştir. Zira Allahü Zülcelâl bizimle rastgele tek tek konuşacak da değil, hâşâ... Efendim, Allahü Zülcelâl ile kul arasında

hiç kimse aracı olmayacakmış diye düşünüyorlar ve söylüyorlar. Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) aracı değil midir? Allahü Zülcelâl adına elçidir, Rasuldür.

Allahü Zülcelâl, Âdem (a.s) için “İnni câ’ilun fil ardi halife” buyurur. “Ben kendime yer yüzünde bir halife kılıyorum.” Dikkat edin, bunlar hiç de mi okuyup da düşünmüyorlar... Sanki Hâşâ Allahü Zülcelâl karşımızda, her ferd istediğini, arzuladığını soracak, söyleyecek, aracı kimse kalmayacak. Vallahi o zaman RAB da olmaz. O da Deccâla benzer bir şey olur. Allah bizleri muhafaza etsin. Onun için kardeşlerimiz, düşünün... Düşünün ki aklınızla, iz’anınızla ve şuûrunuzla görürsünüz, bizi bugüne kadar getiren, düzgünce akide sahibi kılan Kur’an-ı Azimüşşan ve Rasûlüllah’ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurmuş olduğu hadislerdir. Çünkü tekmildir. Birisi Kur’an mücmeldir, diğeri hadisler mufassaldır. Mademki Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) rasuldur, elçidir, aracıdır; bize gereken hükümleri anlayacak, fehmedecek derecede getirmesi lâzımdır. Allahü Zülcelâl’in elçisidir.

Bundan dolayı Güneşin batıdan doğmasıyla tabii ki iman kapısı kapanmıştır. O ana kadar iman ettiyse imanı tamamdır. Allahü Zülcelâl kimseye hiç

zûlmetmez. O ana kadar iman edenler artık asla imansız olmazlar garantidir, mühür vurulmuş gibi imanlıdır veya imansızdır artık... Güneş batıdan doğduktan sonra ne kadar yalvarsalar, ağlasalar fayda vermez. Çünkü yalvarmalarının sebebi Güneşin batıdan doğduğunu görmeleri, kıyâmetin kopmakta olduğunu görmeleri sebebiyledir. Onun için Güneşin batıdan doğmasının esası; tevbe ve iman kapılarının kapanmasının işaretidir. Artık ne tevbe kabul edilir, ne de iman...

Arkasından da Dabbetül arz meydana gelir. Bu da halkı birer birer ayırır. Kâfir ve mü'min diye. Hatta ki; birbirine "Ey mü'min şöyle yap" ya da "Ey kâfir şunu ver" derler de haklı görürler. Kâfir dedin bana diye itiraz bile etmezler, haklı görürler; nahoşluk göstermezler, kabul ederler.

Hûlasa kardeşlerimiz; "vaktimiz" dediğimiz 1,5 (bir buçuk) günün bir gününü izah ettik. "Yarım gün hakkında ben hadis olarak araştırıyordum, yarım günle ilgili... Evet Rasûlullah sallallahü aleyhi ve sellem buyurmuştur: "Birgün salâh, yarım gün de fesad" diye. Ancak daha tafsilâtlı var mıdır? Çünkü Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi Vesellem): Ben 7'nin yani 7000'in başında gelmiş bulunuyorum. Peki, yarım gün nereden acaba diye araştırıyordum ki Allahü Zülcelâl'e şükürler olsun" Keşf-ül-

Hafa'a"da 2078 nolu hadisi olarak Lâm harfinde :

قال رسول الله صلواته تعالى عليه وسلم: لن يعجز الله

هذه الامة من نصف يوم

(رواه ابو داود والطبراني)

"Rabbim celle celâllühü aciz değildir. Her şeye kudreti yetendir. Bu ümmete yarım gün bağışlamaya kadirdir, aciz değildir" buyuruyor. Senedi Rasûlullah'a (Sallallahu Aleyhi Vesellem) kadardır. Ebu Davud, Saad ibni ebi Vakkas'tan (r.a); Tabarani ise Sa'labe ibni Hişame'den (r.a) rivâyet etmişlerdir.

İşte böylece 1,5 günün isbatı mevcuddur. Yarım günlük bir mühleti Rabbımız bu ümmeti Muhammed'e (Sallallahu Aleyhi Vesellem) lütfen vermiştir. Allahü Zülcelâl'in ve Rasûlullah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) buyurdıkları başımızın tacıdır, inandık kabullendik, iman ettik. Aklımızı mantığımızı karıştırmayız. Rabbımız cümlemizi bu yönden âlel hak müyesser, muvaffak ve nâsib eylesin hepimize...Âmin.

Hûlasa Güneş batıdan doğunca iman ve küfür kesin olarak belli olmuştur, değişemez. Şeytanın işi bitmiştir...

İmam-ı Azam Ebu Hanife 4 tane saymıştır: Deccâl, İsa'nın (a.s) nüzûlü, Ye'cüc ve Me'cüc ve tulu'uş-şemsi min magriba... Bu dördü saymıştır.

Fakat Museyerede Kemâleddin İbni Hûmâm Dabbetül Arzı da ilâve etmiştir ve beş olmuştur.

DİĞER ALÂMETLER

Artık diğerleri; 3 yerde husuf vardır: Şarkta, garpta ve Ceziret-ül Arabda... Husuf dediğimiz, “yer batması” gibi şeyler... Duhan vardır: Duman, ki o da insanlara; mü’mine fayda, kâfire zarar verir... Sonra Kur’an’ın refi vardır. Artık tabiî ki iman kesilmiştir. Kur’an okuyucusu bitmiştir. Mü’minler de fazla gitmez. Neticesi tabii Kur’an-ı azimüşşanı kim okuyacak ki.

Hatta şeytan bile halktan umudunu kesmiştir. Çünkü herkes ne ise o olmuştur. Yani imanlı olan imanlıdır, döndürülemez değiştirilemez. Kâfir ise zaten şeytanın aradığı şey... Onun için şeytanın da fırladığı ve desiseleri bitmiştir. Arkasından gelenler de hayır getirmez... Mesele budur... Günden güne daha beter, daha beter, hatta ki doğum dahi kesilir, doğum olmaz. Çoluk-çocuk sabî yoktur toplumda. Sonradan âdetâ öyle olur ki artık son 40 sene, yarım günün bitmesinin son kırk senesinde yeryüzünde “ALLAH” diyecek yâni “Lâ ilâhe illallah” diyecek ferd yoktur. Sanki hâşârat halinde şeytanların oyuncakları kalmıştır ve bu misilli kimseler üzerine nefhatün fissur olur. İnsanlık dışı yaşarlar-

ken olur. Kıyâmet o devrede olur. Allahü Zülcelâl 1000 ümmet yaratmıştır, 600'ü denizlerde 400'ü de karada. İlk helâk olacak ümmet çekirgelerdir. Hatta Hz. Ömer (r.a) devresinde çekirgeler görünmez olmuş da Şam'a, Irak'a, Yemen'e kimseler gönderilmiş, gûya çekirgeler var mıdır diye. Yemen'e giden kişi bir hapâz çekirgeyle dönünce tekbir getirip ferahlamışlardır. Zira kıyâmet âlâmetidir. Hatta köpekler fazlalaşmış da Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem: "Lev lel kilabu ummeûn le emertu bi katliha", "Eğer köpekler de bir ümmet olmasaydı, katlini emrederdim" buyurmuştur. Demek ki köpekler de bir ümmettir.

Zira Allahü Zülcelâl en'am sûresi 38. âyetinde yeryüzünde herhangi bir dabbe; ister uçar, ister ne gibi cinsinden olursa olsun, bunlar hepsi başlı başına bir ümmettir. O cins için bir ümmet sayılır.

İşte böylece ümmetler peyderpey helâk olurken "insanların ilk ölenleri de ehl-i beytimden olacaktır" buyuruyor Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem)...

Dünyanın harabiyatına, başlangıçta harab olma vakti geldiğinde Rabbımız celle celâlühü buyuruyor ki: "İlk olarak beytimden Kâbe-i Muazzamadan başlarım" buyuruyor. Rasûlüllah sallallahü

aleyhi ve sellem: “Kâbe-i muazzamayı siyah, ince bacaklı bir zenci elindeki manivelâ ile yıkmaya başlayacak, taşlarını sökecek de kimseler kaale almayacak, kıymet ve değer vermedikleri gibi taşları alıp da denize atacaklar.” buyuruyor. Hûlâsa dünyanın harabiyyeti ve sonudur. Dünyanın başlangıcı güzelce başlamış ve bu halle de son bulacaktır. Sonra neler olacağını Kur’anı Kerimde Hac suresi 1. ve 2. âyetiyle ve diğer yerlerinden açıkça ilân etmiş ve bildirmiştir.

Aziz Kadeşlerimiz;

Biz âlâmetül kıyâmeti biraz daha tafsilâtli olarak açıklayınca itirazcılar çıkabilir ve diyebilirler ki; bunlar gaybî şeylerdir, nasıl olur da bu şekilde açıklanabilir... Evet, mugayyibat-ı hamse (5 bilinmeyenler) Rasûlüllah’ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) kendisinden bile gizli tutulmuş, o dahi bilmez iken nasıl oluyor da böyle açıklık verebiliyor diye söylenebilirler.

Aziz kadeşlerimiz; esâsen Rasûlüllah’ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) gelişi devresinde kâhinler var idi. O zaman şeytanlar göklere çıkabiliyorlar ve meleklerden bazı mâlûmâtlar dinleyip kâhinlere getiriyorlardı. Cenab-ı Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem) teşrif edince gökler şeytanla-

ra kapalı kılındı. Hatta Cin Suresi 9. âyette kendileri söylüyor ki: “Bizim böyle muayyen yerlerimiz vardı göklerde, gider de oradan bir şeyler duyup öğrendik. Fakat şimdilik yakınına bile varamıyoruz. Kim dinlemek isterse kendisini gözetleyen bir alev hüzmesi buluyor. Derhal recm ediliyor.”

Hûlasa; o kâhinlerin aslında bir bilgilerinin olmadığını, milletin onlara bağlanıp da bu şeylere değer vermemelerini bildirmekte Kur’an-ı Kerim...

Ancak; Allahü Zülcelâl’in dilediği daimâ müstesnâdır...

Size şöyle anlatalım: Bütün ruhlar; âlem-i berzah yaratıldığında kendilerine tahsis edilen yerde, o bölümde tamâmen sâkindirler. Başlangıcından Âdem’den (a.s) beri bu ruhlar oradaki yerlerinden birer birer, beşer beşer, onar onar neyse intikâl ediyorlar, geliyorlar. Doğacak olan kimseler için ana rahmindeki cesedine geliyorlar. Ancak bu kişi yaşayıp da vefât ettiğinde ruhu tekrâr eski makamına dönemez. Artık işlediklerinin derecesine göre kendine başka bir yer tâyin eder. İster ulvî, ister süflî olsun...

Acâibinize gitmesin, ruhların sakin oldukları yerleri âlem-ül berzahadır, dışında değil... Onun için şühûd ehli, bâsiret erbâbı; kerâmet yönünden, kalb, ruh ve sır basireti açıklığıyla arşı ve daha

ötesini de görmeleri mümkündür. Büyük zâtlar böyledir. Kalb ve ruh... Kalb; anasır-ı erbaa (4 unsur) ve melekût âlemini seyredebilir. Fakat ruh; arşa kadar seyredabiliyor, görebiliyor... Daha ötesinde sır var, hafi var, ahfa var ve âlem-ül akdes'e kadar...

Hûlasa bu minvâl üzere olan kişiler Âlem-ül berzah ve arş'a kadar yürür. Cennetin altına kadar yürür. Böylece âlem-ül berzahta olan ruh, makamlarını merkezlerini de rahatlıkla seyredebilirler ve görebilirler. Tâbiî Âdem'den (a.s) o zatın kendi gününe gelinceye kadar berzah aleminde ne kadar boşluk verilmiş, adedini re'sen (direkt olarak) bilemez. Ama ne kadar boşalmış, ne kadar kalmış tasavvur edip anlayabilirler (arı peteği gibi). Âdem'den (a.s) beri intikâl devâm etmektedir. Bu ruhlar hayatlarından sonra eski yerlerine dönmezler ve yerleri boş kalır. Az çok bundan keşfedebilirler. Şudur budur demezler de takriben söylerler ve sırası gelen ruhlar intikâl ettiğinden kalanların azalmakta olduğunu görürler.

Esâsen bunları fazlaca anlatmak da hoş değil. Fakat gerçek olan bir şey, biz anlatalım da.... Bu yönden Rabbımız celle celalühü bizi affetsin. Esâsen bizim kendimizde şahsen bir varlık hâşâ yok, ama bu büyük zatlara Allahü Zülcelâl'in

verdiklerini de inkâr edemeyiz. Bunları anlatmak caizdir ve lâzımdır. Öteden beri enbiyânın mu'cizeleri evliyânın kerâmetleri vardır. Bunlar bilinmektedir. Açık bâsiretleri vardır. Rasûlüllah sal-lallahü aleyhi ve sellem bizzât bildiriyor: “Eğer kalbinizin üzeri perdelenmese, kalbinizin bâsireti gök âlemini, melekût âlemini rahatlıkla seyreder, Levh-i mahfuzu, melekleri ve gök âlemlerini rahatlıkla görebilir.” Bunu Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vessellem) buyuruyor, ben söylemiyorum ki... Bu hadis “Kitab-ül avârif v’el Maarif”te Şeyh Şahabeddin-i Suhverdi gâyet sağlıklı ve sihatli olarak bildiriyor. Ve diyor ki; eger insanlar işlemiş oldukları hatalardan dolayı kalblerini perdelemeseler, kalblerinde olan bâsiret çok uzakları görebilir, melekût âlemini seyredebilir. Bizim baş basarımız gibi değil kalb bâsireti... Tabî ki gök âlemini seyredince Levh-i Mahfuzu da görür.

Hûlasa; bu minvâl üzere biz Rasûlüllah sal-lallahü aleyhi ve sellem’in hadislerine dayalı olarak kiyâmet âlâmetlerini anlatıyoruz. Bu hususta çok muazzam şifreler ve işaretler vardır.

İbnikesir şöyle buyuruyor: Huruf-u Mukatta'nın harfleri ele alındığında mevcut harflerin içinden birer birer seçmek lâzım. “Elif – Lâm – Mim – Râ” dediğimizde elifi, lâmı, mimi ve ra'yı alacaksınız

4 harf. “Kaf – Hâ – Ya – Ayn – Sad’dan da kaf, hâ, yâ, ayn, sad’ı alacaksın 5 harf, etti dokuz harf. “Ta-Hâ” dan Ta’yı alacaksın, hâ geçti, etti 10 harf. Bu sefer “Ha-mim” den Ha’yı alacaksın, mim geçti, etti 11 harf. “Ayn-Sin-Kaf” dan da sin ve kaf’ı alırsan 13 harf olur. “Nun” ise tek başınadır. Nun’u da alınca toplam 14 harf olur. Birincisi Elifle başlar, sonuncusu ve ondördüncüsü “Nun”dur. Bundan da 14. asra bir işaret olduğu görülür.

Huruf-u mukatta hecelerinin elifle yâni birle başlayıp nunla yâni 14’le son bulması 14’üncü asırda son verildiği anlaşılır...

Bu hususda; Mevlâna Alaaddin (k.s.) Hazretlerine ruhumuz fedâ olsun, bize anlatmadık bir şey bırakmadı, esirgemedi. Dünyada irtihâlden 1-2 sene evvel daha henüz hayattayken bir gece rüyamızda kendisini şöyle gördük. Rabbimiz celle celelühü bizi affetsin... Mübârek öğlen namazını kıldırmak üzere imâm oldu, biz de cemaatı olduk. Namazı bitirdikten sonra bana buyurdu ki; Muhammed Sıddık “Nun”u oku diye... Ben de, euzû besmele ile “Nuuun” diye başladım, güzelce bir çektim. Arkasından “Ve’l kalem i vemâ yesturune “Kalem sûresi/1) diye devam etmiyorum da gayri ihtiyari “İkterebet is saatü” (El kamer/1) diye devâm ediyorum. “Kıyâmet yaklaştı” diye böyle geldi...

İşte Efendimizin “Nun” oku buyurması da 14. üncü asrın işâreti. Çünkü “Nun” son şifre, ondan sonra gelen huruf-u mukkatta’a yoktur. İşte mübârek bu şekilde şifreyi verdi, biz de anlamış olduk...

Şimdi kardeşlerimiz; evliyâ kısmından bir şeyler anlatıldığında; gaybi haber verdi falan deyip pek sindiremiyorlar. Ama fenne dayalı olduğu zaman inanıyorlar. Bugün Cenab-ı Rabbül izze celle celâlühü: “İnne Allahe indehu ilmü’s saat” “Kıyâmet ilmi Allah nezdindedir” buyuruyor. Fakat kıyâmetin emmâre ve âlâmetleri de vardır. Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem bunları birer birer anlatmıştır. Ama hangi günde gelecekler ve olacaklar Allahu âlem bi muradihi... Allahü Zülcelâl bilir... Yağmuru da o bilir; ancak fennin söylediği hava tahmini raporlarını, yarın yağmurlu olacak, alçak basınç, yüksek basınç, fırtına vs. candan kabul ederiz. Esâsen elân mevcut olan ilâhî nizam ve ilâhî malzeme içinde bunlar mümkün olmaktadır. Her şeyi halk eden, tedvir ve tedbir eden yine Allahü Zülcelâl'dir. Mülk onundur. Hüküm onundur. Hamd da onadır. Bunlarda ise bir çelişki söz konusu değildir.

Peki fen bunları tahmin edebiliyor bilebiliyor da, bunlar olabiliyor da; bir VELÎ yarın yağmur yağacak dese, o zaman onun söylediğini neden ka-

bul etmiyoruz...

“Ya’lemu ma fi’l Erham” Rahimde ne vardır, oğlan mıdır, kız mıdır, bunu da bir veli söylese yine havsalarınıza sığmaz. Ama doktorlar bunu teşhisle-riyle verebilmekte ve bilebilmekte günümüzde... Yarın başına ne geleceği, rızkının ne olacağı vs. de bilinmiyor. Ama evliyâ Levh-i mahfuzu görebiliyorsa, okuyabiliyorsa esâsen mukadderât yönünü biliyor. Şöyle söyleyelim; Hz. Mevlânâ Halid-i Bağdadî’ye Bağdad valisi bir mektub yazıp bir istirhamda bulunuyor kendisinden. Valinin zürriyeti yokmuş. Allahü Zülcelâl’den bir evlâd sahibi olmayı arzuladığını, bu hususda kendisinin himmed ve dualarını beklediğini bildiriyor. Hz. Mevlânâ Halid’in bu gibi halka yararlı ve sorumlu kişilere karşı çok sevgisi ve hürmeti vardır. Buna karşılık kendisini âdetâ bir sorumlu kabul ederek cevap olarak yazıyor: Biz sizin esâsen halka doğru dürüst muame-lâtınızdan dolayı bu hususu, bizim üzerimize âdetâ vâcib görüyoruz. Ancak; şunu itirâf edeyim ki; şu fâkirin gücü dahilinde değildir. Neden?.. Çünkü; Levh-i mahfuzda kaderin iki yönü vardır, mübrem ve muallâk... Kader-i mübremin hiç çaresi yoktur, hiçbir kimse değiştiremez. Kader-i muallâk ise, birşeylere dayalı olarak değişebilir. Meselâ; bazı sadakalar gelecek olan belâların define vesile olur,

gibi... Bu meyânda muallâk olan kader, bir himmetle bir şeye, bir sebebe dayanarak değişebiliyor. Mübrem olanın ise çâresi yoktur. Bu sebeple Hz. Mevlânâ Halid (KS) özür diliyor ve itirâf ediyor: Bu fâkirin hükmünde değil ve gücüm buna yetmiyor, buyuruyor. Şimdi eğer mübremi ve muallâkı görmüş olsa söylemez mi mubârek. Nasıl ki gücünün yetmediğini söylediye bu işin çâresinin olmadığını da söyleyebilirdi.

Bir de insanın nerede öleceği de bilinmiyor. Çünkü tiyneti, toprağı nereden alındı ise orada defnedilecektir.

Esâsen Allahü Zülcelâl'in meleklerinin gördüğü, bildiği ve anladığı bir şey ise bu esâsen "gayb" değildir. Çünkü gayb dediğimiz, ancak Allahü Zülcelâl'in bildiği bir şeydir. Ona, kimse muttali olamaz. Ama bir husus bana göre gaybdır de, bir başkası görebiliyor olabilir. Artık bu çok ahım şahım bir mesele değildir.

Evliyâ bunları görebilir de yapabilir de. Melâikelerin gördüğü yeri evliyâların görmesi kerâmetidir. Görebilir de, yapabilir de...

Hız.Süleyman'a verilen mûcize; tahtı uçuyor. Şimdiki uçak olmasa, düşünürdünüz bu olur mu diye... İşte mevcut...

Kesinlikle söylüyorum: Rasûlullah sallallahü

aleyhi ve sellem ahir zamanda fennin geçmiş zamanlardaki mû'cize ve kerâmetlerin doğrulayıcısı, tasdikcisi ve var olacağını buyurmuştur. Ve bunlardan kıyâmet alâmetleri olacağını ve mû'cize ve kerâmete benzer fenle çıkacağını bildiriyor. Fen yoluyla muvaffak olacaklar...

Hz. Ömer'in (r.a) kerâmeti, mimberden o anda Nehavend'de harbde olan kumandanına "Ya Sâriye ilel cebel, ilel cebel!" "Ey Sariyye dağa, dağa!.." buyurması da böyledir. Şu anda harbde buradan Amerika'da olana kumanda yapamıyor mu?.. Görebiliyor ve eğitebiliyorsunuz...

Peki; mir'acı inkâr edersiniz, efendim beden değil de ruhen dersiniz. Peki neden İslâmdan uzak insanların ay'a gitmesine, hiç olur mu olmaz mı? diye tereddüd etmeden kabülleyorsunuz... Onun için Rasûlüllah (Sallallahu Aleyhi Vesellem): "Haberleri Sinden dinleyeceksiniz. Uzak yerden alacaksınız" buyuruyor. Eğer bugünkü telsiz, telefon, televizyon vs. olmasa aynı anda bu haberleri ilimleri nereden ve nasıl alacağız? İstanbul'dan gelecek olan kişiyi sen telefonla öğrenmişsin, yarın gelecek dediğinde ve yarın geldiği zaman işte bildin diyorlar. Bunu bir veli fenni kullanmadan kerâmeten açık bâsiretle söylese seninki fendir, onunki de kerâmet... Yağmur yağacak, kasırga gelecek, bun-

ları sayarken hiç acabalık var mıdır? Candan kabul ederiz de kerâmet kısmına gelince tamamen inkâra kalkışır, Allah bilir deriz. Evet yine de Allahü Zülcelâl bilir, bildiren de O... Kalb açıklığı olduktan sonra, daha daha da hepsi mümkündür. Allahü Zülcelâl'in Levh-i Mahfuzda yevmiye 360 nazarı vardır. Gece ve gündüz böylece dilediğini var eder, dilediğini yok eder. Dilediğinin rızkını bol verir, az verir... Öldürür, hayata getirir. Bunların hepsi âdetâ Levh-i Mahfuzda işlem işlemektedir. Bu umumiyetle kadir gece-sinde bir senelik hayat; Levh-i ezelfinden Levh-i mahfuza intikâl eder.

Levh-i ezelfi dediğimiz Allahü Zülcelâl nezdinde bir levhâdır. İlk olarak proje yapıldığında işte o ezelfi levhadadır her şey. Ona ümmül kitap deniliyor. Allahü Zülcelâl nezdinde Arşın altındadır. Bir senelik proje-bütçe... mütemâdiyen gelmekte işlemektedir. Levh-i mahfuza baktığımız zaman bu öyle bildiğimiz gibi yazılmış duran bir levha değildir. Çok işlemleri vardır. Bakıyorsunuz ki hayatta iken ölmüştür. Hayatta yok iken doğmuştur. Eceli, hayatı, rızkı vs. Levh-i mahfuz bilgisayar gibi işlemektedir. Onun için hali hazırda bu teknikleri gördükçe mu'cize ve kerâmetlere artık çok daha fazla inanmak gerekir. Topraktan mamül olan insanoğlu bunları yapabiliyor ise, Allahü Zülcelâl'in sevgili kulları kendilerinin kalb

açıklığı ve basiret açıklığı ile bunların hepsini görebilir ve anlayabilirler. Allahü Zülcelâl bizleri salâh etsin, hidâyet versin, şuûr versin. Bizlere muîn olsun... Âmin...

Cenab-ı Rasûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem kendi devresinden kıyâmete kadar gelecek olan fitneleri sırasıyla Moğol, Bağdad hadiseleri ve İstanbul'un fethini bildirmiştir. Bunların hepsi de Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) mu'cizeleridir. Bunları peşinen, hepsini birer birer anlatmıştır. Alâmet-i suğra, küçük alâmetler... Bunlarla ilgili binlerce hadis vardır. Alâmet-ül-kübra ile ilgili, işte bunlar için meydana getirdiğimiz eser budur.

Hatta ki Mekke'de "Eşrâtu's Saat" "Alâmet ül kıyâmet"le ilgili bir kitab yapacaklarını hiç sanmıyordum. Çünkü Vaki'a orada olacak. Muhammed-ül-Mehdî (a.s) hilâfet makamını orada ele alacağı için belki hesaplarına gelmez, böyle bir kitab tasnif etmezler diye sanıyordum. Ama Hacca gitmemden önce okumakta olduğunuz kitabımızın hazırlıkları tamamlanmıştı, kasetleri hazır idi. Hacca gittiğimizde meğer Mekke'deki "Ümmül Kur'a Üniversitesi" Suudînin en meşhur ve muazzam Üniversitesi olup en dirâyetli ulemâlar orada yetişir. Ve orada

yetişen talebeleri de Suudi'den dışarıya göndermezler. Bu üniversitede ûlemâlarla birlikte bahusus Yusuf İbni Abdullah isimli bir kimse ki kendisine Majeste diye büyük bir lâkab vermişlerdir, "Ümmül Kur'a"nın ileri gelenlerindendir. Bu kimse ne yapmış? "Eşrat-üs-Saat" kiyâmet âlâmetleri ile ilgili bir kitâb te'lif etmiştir. Bundan dolayı kendisine Ümmül Kur'a takdirnâmeler vermişler, daha yüksek mertebelere ulaşmıştır. Bu kitab 1997 yılında ta'b olunmuştur. Biz de sonradan Mekke'den getirttik ve okuduk.

Kiyâmet âlâmetleri: Muhammed-ül Mehdi (a.s), Deccâl, Hz. İsa(a.s), Ye'cûc ve Me'cûc, Güneşin batıdan doğması, şarkta garbta ve ceziretül Arabda husuf (yer batması), Duhan yani duman, Kur'an-ı Kerimin ref'i ve benzeri...

Bizim devremizden önce de 6, 7, 8, 9. yüzyıldaki zâtlar da bu eserlerden te'lif etmişlerdir. Ve devam etmiştir, hatta bundan 100 sene önce dahi Yusuf-un Nebhani bunları anlatmıştır.Yani peyderpey bu te'lifler elimizden gelip geçmiştir.

İşte Eşrat-üs Saat böyle bir eserdir. Hatta Medine'de minberde bu eseri anlattığı kaseti dahi vardır. İnkâr edilecek bir şey değildir.

SON ASIR VE NEFHATUN FİSSUR

Nasıl ki Rasûlüllah sallallahü aleyhi ve sellem'in hicretinden itibâren ilk 40 sene; kitab, risalet ve din yönünden en ekmeli, en eşrefi; velâyet ve asr-ı sââdet devresi olması, Rasûlüllah'ın (Sallallahu Aleyhi Vesellem) yetiştirdiği sahabelerin yaşadığı bir devredir.

15. asrın başında büyük âlâmetler başlar, 60 yıl peşpeşe gelir ve son 40 yılın içinde günden güne şeytanlara oyuncak olurlar. “Lâ ilâhe illallah” diyen olmayacak buyuruluyor hadisi şerifte. Ve yine “Allah” diyen de olmayacak buyuruyor. Bunlar tedricen olacak. İlk 40 yıl en azizi olduğu gibi, son 40 yıl da en rezilidir.

Nefhatun Fi'ssur üç def'a vuk'u bulacak. Birincisi: Korkutucu, şok edici ve çok etkili olacaktır. Gök âlemini dahi etkileyecektir. Hamileler yükünü düşürür, çoluk çocuk kalmaz.

İkincisi: Sa'akdır. (Şiddet sebebiyle bayılmak, ölmek, helâk olmak.) Hiçbir hayat kalmayacaktır. Cenab-ı Allahü Zülcelâl: “Bu gün mülk kimindir?” diye ilân ettiğinde; (Gâfir Sûresi /16) yerde ve gökte bir cevap veren yoktur. Melekler bile... Cennet ehli müstesnâ...

Üçüncüsü: Kıyâmet günü kıyâmetin başlangıcında... Bir yağmur yağar da uyruk kemiğin-

den bir tohum gibi bütün bedenler nerede olursa olsun tekrar meydana gelirler, teşekkül ederler. Fakat ruhsuzdurlar. Canlılık yerde ve gökte yoktur. İnsan, cin, şeytan yoktur. Ne zaman ki Rabbımız celle celelühü dilediğinde İsrafil'e (a.s) ruhunu iâde eder, vâzife başına geçer. Allahü Zülcelâl emir verir ve üçüncü nefhada ruhtarımızı makamlarından üfleyerek arı gibi her ruh gelir, kendi bedenini bulur, burun yoluyla cesedine girer, istilâ eder ve diriltir.

Kâfirler kabir hayatlarında çok azabda idiler. Ancak bu son 40 yılda kabirdekiler için şok durumu vardır. Nîmet de, azab da yoktur. Âdetâ bir durgunluk devresi ve hâli vardır. Ancak ne zaman ki üçüncü Nefhatun fi'ssur olundu, kâfirler için rahat ve huzur bozuldu... Çünkü ancak o devrede dinlenme bulmuş idiler. Yâ'sin sûresi 52. âyette de bildirildiği üzere kâfirler: "Kalû ya veylenâ men beâsena min merkadina" derler. "Ahh veylimiz ne güzel uykuda iken tekrâr yine ba's olduk, bizi kim merkadımızdan kaldırdı" derler. Ve melekler de cevaben derler ki:

"Hâzâ ma ve aderrahmanu ve sadakal mur-selun" İşte bu Rahman'ın celle celelühünün vâ'didir. Rasullerin tasdiki ve söylediklerinin, sadakatlarının isbatıdır" derler... Ve böylece Allahü Zül-

celâl'in kıyâmet hükümleri işlemeye başlar...

اللهم اصلح امة سيدنا محمد اللهم فرج عن امة
سيدنا محمد اللهم ارحم عن امة سيدنا محمد
يا ربنا هيب لنا من امرنا رشدا واجعل
معاونتك العظمتنا مددا ولا تكلنا الى تدبير
انفسنا فان عبادك الفقراء العاجزين عن اصلاح ما فسدنا
اللهم وفقنا لما فيه الخير والرضاء آمين يا معين
سبحان ربك رب العزة عما يصفون وسلام
على المرسلين والحمد لله رب العالمين
اللهم انا نسئلك بك ان تصلى
على سيدنا ومولانا محمد و على
سائر الانبياء والمرسلين وعلى آلهم وصحبهم اجمعين
و ان تغفر لنا ماضى وتحفظنا فيما يقى آمين

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين و به نستعين والصلاة والسلام على خير خلقه
محمد و على اله و صحبه اجمعين
الحمد لله رب العالمين حمداً يوافي نعمه ويكافى مزيده .
اللهم ما انعمت علينا من نعمة او على
احد من خلقك فمذك وحدك لاشريك لك
فلك الحمد ولك الشكر على ذلك

اللهم انا نسئلك بجلال الهوية ❁ و جمال الحضرة القدسية ❁
والانوار المحمدية ❁ والاسرار الاحمدية ❁ والخلافة القطبانية ❁
والمظاهر الصديقة ❁ والشموس العرفانية ❁ والاقمار الاء يمانية
❁ والنجوم العلمية ❁ والاكوان العملية ❁ بمابطن في الأزل
وبماظهر في الأبد من نبين ورسول وعالم وعامل وولى ووارث وجامع

❁ ان تجمع لنا خصائص القرب ونفحات الحب ❁ ورقائق العلم
 ❁ ودقائق الفهم ❁ ولطائف العرفان ❁ وحضرات الاحسان ❁
 ومشاهدة الشهود ❁ والتصريف في الوجود بالسراىذى خضع له
 كل شىء ❁ وبالاسم الذى لا يضرعه شىء ❁ وبالذكر الذى طرد
 كل شيطان مارد ❁ وقمع كل باغ حاسد ❁ وقهر كل ظالم ❁
 واعز كل متواضع عالم ❁ وجذب كل محب صادق ❁ واصطفى كل
 خليل مصادق ❁ الله الله تباركت ربنا وتعاليت عما يقول الظالمون
 ❁ والجاحدون علواً كبيراً ❁ يا حنان يا منان ❁ يا عظيم السلطان
 ❁ يا قديم الاحسان ❁ يا دائم النعم ❁ يا كثير الخير ❁ يا باسط
 الرزق ❁ يا واسع العطاء ❁ يا دافع البلاء ❁ يا غافر الخطاء ❁
 يا حاضر الليس بغائب ❁ يا موجود عند الشدائد ❁ يا خفى اللطف
 ❁ يا لطيف الصنع ❁ يا جميل الستر ❁ يا عظيم الذكر ❁ يا حلیم
 لا يعجل ❁

يا الله بك تحصنا وبعبدك ورسولك سيدنا ومولانا محمد صلواتك تعالى
 عليه وسلم استجرنا اللهم انا نسئلك يا رحمن يا رحيم بأسمائك العظام
 وملائكتك الكرام ورسلك عليهم افضل الصلاة واتم السلام انت
 اخنا بلمحت اهل بدر ولخاتمهم وتنفحنا بنفحاتهم بحقهم عليك يا
 رب سبحان ربك رب العزة عما يصفون وسلام على المرسلين
 والحمد لله رب العالمين تمت بعون الله الملك العلام

21. YÜZYILIN KİTABI ÇIKTI!

Günümüz Türkiyesinde milletimizin birlik ve beraberliğini sağlayacak, inanç ve itikadını düzelterek, Antalya/Kumluca İlçesinde yetişmiş MUHAMMED SİDDİK HEKİM (K.S.) Hocaefendinin kaleminden "FIRKA-İ NÂCIYE'NİN HÜKÜMLERİ" adlı eseri piyasaya çıktı.

Allah (CC) ve Rasulünü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) seviyor ve inanıyorsanız "Sırat-ı Müstakim" yolu olan "FIRKA-İ NÂCIYE'NİN HÜKÜMLERİ"ni okuyunuz. İslâm dininin günümüze kadar bozulmadan nasıl geldiğini bu eserde bulacaksınız.

İslâmın garip görüldüğü, fırkaların çoğaldığı, katli kıtal'in arttığı, fitnelerin azdığı, Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) efendimize Töhmets edilip, normal bir beşer seviyesinde görüldüğü, herkesin dini, Kur'an-ı kendi akıl ve mantığına göre yorumladığı, mesnet ve senede itibar edilmediği bir devrede Allah (CC) bu dini yeniden ihya edecek insanı yaratır.

Yukarıda belirtilen konularda, günümüz insanının karşılaştığı itikadi bozukluk, sapık fırkalara, fitnelere karşı kurtuluş yolunu bu eserde sağlam mesned ve senedlerle bulacak, hayran kalacaksınız...

Fırka-i Naciye İlim, Kültür ve Araştırma Derneği
Kumluca - ANTALYA